

கரவை. மு. தயாளன்

சில மனிதர்களும்
சில நியாயங்களும்

சீல மனிதர்களும்
சீல நியாயங்களும்

சமூகக் கதை

கரவை மு. தயாளன்

முதற் பதிப்பு 2015

பதிப்புரிமை: தமிழர் தகவல்

அட்டைப்பட ஓவியம்: ஓவியர் புகழேந்தி

வெளியீடு: தமிழர் தகவல்

பதிப்புரை

கரவை மு. தயாளன் என்ற பெயரோடு இலக்கிய உலகில் வலம் வரும் மு. நற்குணதயாளன் அவர்கள் லண்டனில் உயர்கல்வி வட்டாரங்களில் நன்கு அறியப்பட்டவர். லண்டனில் உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு பௌதீகவியல், கணிதம் ஆகிய பாடங்களில் சிறந்த போதனையாளராக நன்கு அறியப்பட்டவர். அவர் இயக்கி நடாத்தி வரும் 'லக்ஷ்மி ரியூஷன் சென்ரர்' மாணவர்கள் மத்தியிலும், பெற்றோர்கள் மத்தியிலும் மரியாதைக்குரிய கல்வி நிறுவனமாகச் செயற்பட்டு வருகின்றது.

லண்டனில் பௌதீகவியல், கணிதம் ஆகிய பாடங்களைப் பயிற்றுவித்த அனுபவத்தின் பின்னணியில் பௌதீகவியல், கணிதம், ஆங்கிலம் ஆகிய பாடங்களில் மாணவர்களுக்கு உதவ கைநூல்களாக 36 நூல்களை அவர் வெளியிட்டுள்ளமை அவரது ஆசிரியப் பணியின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். சிறந்த ஆசிரியராகத் திகழும் நற்குணதயாளன் தமிழையும்,

சைவத்தையும் இரு கண்களெனப் போற்றி
மகிழ்பவர். மேன்மைகொள் சைவ நீதி
உலகமெல்லாம் பரவும் வகை செய்யும் உயரிய
பணியில் லண்டனில் தொடர்ந்து செயற்பட்டுவரும்
சைவப் பெருமகனாவார்.

சைவமுன்னேற்றச் சங்கத்தின் வெளியீடான
'கலசம்' என்ற சைவ இதழின் ஆசிரியராக
ஏறத்தாள முப்பது இதழ்களை வெளிக்கொணர்ந்த
அசுரப் பணியின் நாயகன் ஆவார். தற்போது கால்
ஆண்டு இதழாக 'திருவருள்' என்ற சஞ்சிகையை
அவர் தொடர்ந்தும் நடத்தி வருவது அவரது
சைவப்பற்றினுக்குச் சான்றாகும்.

சிறந்த ஆசிரியராகவும், சைவ நெறிச்
செல்வராகவும் திகழும் நற்குணதயாளன் அவர்கள்
புகலிட இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்கும் ஆற்றல்
மிகுந்த எழுத்தாளராகவும் திகழ்கின்றார். 2005 ஆம்
ஆண்டில் 'கடல் கடந்த போனவர்கள்' என்ற
நாவலும் 'மண்ணில் தெரியுது வானம்' என்ற
அவரின் கட்டுரைத் தொகுப்பும் அவரது இலக்கிய
ஈடுபாட்டினை வெளிப்படுத்தும் முக்கிய

சாட்சியங்களாகும். சமூக முன்னேற்றத்தில் புரட்சிகர
 கருத்துக்கள் கொண்ட நற்குணதயாளன் அவர்கள்
 எமது 'தமிழர் தகவல்' என்ற மாதாந்த இதழில்
'சீல மனிதர்களும் சீல நியாயங்களும்' என்ற
 தலைப்பில் எழுதிய தொடர் நாவல் தமிழ்
 வாசகர்களின் பரந்த வரவேற்பைப் பெற்ற
 நாவலாகும். இந்த நாவல் தமிழர் தகவலுக்குப்
 பின் இலங்கையில் தினகரன் வார மஞ்சரியில்
 தொடராக வெளிவந்ததும் லண்டனில் பார்வை
 எனும் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தமையும்
 அதன் சிறப்பினைக் காட்டுவதாகும்.
 நற்குணதயாளன் அவர்களின் இந்த நாவலை
 நூலாக வெளியிடுவதில் தமிழர் தகவல் பெருமை
 கொள்கின்றது. அவரது இந்த **'சீல மனிதர்களும்
 சீல நியாயங்களும்'** நாவலை தமிழ்கூறும்
 நல்லுலகம் வரவேற்கும் என்று நம்புகிறோம்.
 நற்குணதயாளன் அவர்கள் தனது எழுத்துப்
 பணியினைத் தொடரவேண்டும் என்று
 வாழ்த்துகின்றோம்.
 சீவானந்த சோதி
 தமிழர் தகவல் லண்டன்

என்னுரை...

நான் ஒரு கதை சொல்லியிருக்கிறேன். நான் பார்த்தவைகளை ரசித்தவைகளை என்னைப் பாதித்தவைகளை ஒருங்கு சேர்த்து கதையாக்கியிருக்கிறேன். இந்தக் கதையைப் படிப்பவர்கள் ஒரே மீச்சில் படிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் என் நடையை அமைத்திருக்கிறேன். இதனை என் இரு நண்பர்களான சிறீபாலன் - நந்தினி சேவியர் ஆகியோரிடம் கொடுத்துப் பரீட்சித்தேன். என்னுடைய நோக்கம் அங்கு வெற்றியாகியது. சிறீபாலன் ஒரு நல்ல காத்திரமான வாசகன். நந்தினி சேவியர் ஒரு மிகச் சிறந்த நம்பிக்கைக்குரிய படைப்பாளி. இவர்களின் ஆலோசனைகளும் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டு கதைக்குப் புதுச் சேலை உடுத்தியிருக்கிறேன். தமிழர் தகவலில் வந்த நாவல் இப்போ நன்கு செதுக்கப்பட்டு புதிய சிலையாக உருவெடுத்துள்ளது.

இது சிறுகதையா - குறுநாவலா - நாவலா - நெடுங்கதையா - தொடர் நவீனமா என்பதெல்லாம் கதை சொல்லும் போது கருத்திற் கொள்ளப்படவில்லை. நான் அப்படி என்னை இக் கோடுகளுக்குள் சிறைப்படுத்துவதில்லை. சொல்லும் கதை சுவையாக இருக்கவேண்டும்

சமூகப்பார்வை கொண்டிருக்கவேண்டும் .
இவைதான் எனது தாரக மந்திரம். இதற்கு
மேலால் நான் சிந்திப்பதில்லை. சிந்திக்க
விரும்புவதில்லை. நான் நானாக இருந்து கதை
சொல்ல வேண்டும். இதுதான் என்னுடைய அவா.

பத்திரிகைகளில் சிறுகதை எப்படி எழுதுவது?
நாவல் எப்படி எழுதுவது? என்றெல்லாம்
கட்டுரைகள் வருகின்றன. நான் இவைகளைப்
படிப்பதே இல்லை. நான் கதைகள் படிப்பேன்.
கட்டுரைகள் படிப்பேன். கவிதைகள் படிப்பேன்.
அவ்வளவு தான்.

இந்தக் கதையை பல நாட்களாக எப்படிச்
சொல்வது என்று மண்டையைப் போட்டு
அடித்திருக்கிறேன். பல உத்திகளை முயற்சி
செய்திருப்பேன். எனது பாத்திரங்களை
கதைக்கவிட்டேன். பாத்திரங்கள் கதைப்பதோடு
கதையையும் சொல்லி நானும் இடைக்கிடை வந்து
கதையைச் சொன்னேன். ஆரம்பம் இப்படித்தான்
இருந்தது. இப்படித்தான் தமிழர் தகவலில் வந்தது.

மேற்கூறப்பட்ட நண்பர்கள் படித்தபின் காத்திரமான
சில அபிப்பிராயங்களை விமர்சனங்களைக் கூறினர்.
நான் விமர்சனங்களை மனதார ஏற்பவன். என்
நண்பர்களால் கொடுக்கப்பட்ட
ஆலோசனைகளை உள்வாங்கிக் கொண்டேன்.

இதனால் கதை கூறும் பாங்கே மாறியது.

புதிய உணவு தயாரிக்கப்பட்டது.

இப்போது உணவு உங்கள் முன்
பரிமாறப்பட்டிருக்கிறது. உண்பது உங்கள் கடமை.

இந்தக் கதையை மாதம் இரு முறை தனது
பத்திரிகையில் தொடராக வெளியிட்டமைக்கு திரு
சிவானந்த சோதி அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த
நன்றிகள். சிவானந்தசோதி அவர்களைப்பற்றி
நான்கு வார்த்தைகள் கூறித்தானாக வேண்டும்.
இவர் ஒரு அதிசயப்பிறவி. பல வருடங்களாக
வெளியிட்டுவரும் தமிழர் தகவல் நூறையும் தாண்டி
வந்து கொண்டிருக்கிறது. இவருடைய அசகாய
சூரத்தனமும் துணிவும் நேர்மையும் தான்
இவருக்கு இந்த சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறது.
இவருள் வாழும் அண்ணாமலையானின் அருள்
இவரைச் சாதனை புரிய வைத்திருக்கிறது. இவர்
நீடுழி வாழ வேண்டும்.

அடுத்தது தெனியான் அவர்கள். நான் எழுதத்
தொடங்கிய காலங்களில் அறிமுகமான ஒரு நல்ல
எழுத்தாளர். எனக்கு எழுத்துலகில் பிள்ளையார்
சுழி போடப்பட்டது இவரால்தான். தன் பொன்னான
நேரத்தை ஒதுக்கி அணிந்துரை எழுதித்
தந்துள்ளார். எனது நன்றிகள்.

அடுத்து என் மனைவி.

என்னுடைய எல்லா எழுத்துக்களின் முதல்
விமர்சகரும் வாசகரும் என் மனைவியே.
பிழைகளைக் கண்டு பிடிப்பதில் அசகாய சூரத்தனம்
கொண்ட என் மனைவியினால் என்னை எழுத்துப்
பிழைகளிலிருந்து காப்பாற்றும் நற்பணி
செய்யப்பட்டது. எனது உளம் தொட்ட நன்றிகள்.

இந்தக் கதையின் அட்டைப்படத்தை தத்துருபமாக
வரைந்து தந்தவர் திரு புகழேந்தி அவர்கள்.
தன்னுடைய வேலை நெருக்கடிகள்
எல்லாவற்றினுள்ளும் என் வேண்டுகோளுக்கு
முக்கியத்துவம் கொடுத்து வரைந்து தந்த
பெருமகன் அவர். அவருக்கு என் உளமார்ந்த
நன்றிகள்.

நன்றிக்குரியவர்கள் எத்தனையோபேர் உள்ளனர்.
எல்லோருக்கும் என் அன்பு நன்றிகள்.

வாசகர்களே இது நாவலா? குறு நாவலா?
சிறுகதையா? என்றெல்லாம் குழப்பமடையாமல்
கதை என்று நினைத்துக் கதையைப் படியுங்கள்.
உங்கள் அபிப்பிராயங்களை எனக்கு எழுதுங்கள்.

உங்கள் நண்பன்

கரவை மு. தயாளன்

natkuna21@gmail.com

பேசும் மனங்கள்.....

ஒருவன் செய்யுள் எழுத வேண்டுமானால்
அதற்கென்றுள்ள இறுக்கமான இலக்கணங்களை
முதலிற் கற்க வேண்டும். செய்யுள் இலக்கண
வரம்புகளைச் சீதைத்து எழுதப்பெறும் பாடல்களைக்
கற்றோருலகு உவந்து ஏற்றுச் செல்வதில்லை.
அதே சமயம் காரிகை கற்று ஆக்கப் பெறும்
செய்யுள் யாவும் இலக்கியமாகுமா?
என்பது இன்னொரு வினா.

இன்று பெருமளவில் படைக்கப் பெறும் புதுக்
கவிதை சீறுகதை நாவல் என்பன மேற்கு
நாடுகளின் தொடர்பினால் தமிழுக்கு வந்து
சேர்ந்துள்ள புதுவரவுகள். செய்யுளுக்கு இருந்து
வருவது போன்று இறுக்கமான இலக்கணக் கட்டுக்
கோப்புகள் இவைகளுக்கு இல்லையாயினும் காலப்
போக்கில் இவைகளுக்கென்று தனித்துவமான
கட்டமைப்பாக மரபுகள் சில தவிர்க்க இயலாது
தோன்றியுள்ளன.

அதேவேளை இந்த மரபுகள் செய்யுள் இலக்கணம்

போல நெகிழ்ச்சி இல்லாதவைகள் அல்ல என்பதே
உண்மை.

இத்தகைய பின்னணியில் கரவை மு. தயாளன்
அவர்கள் எழுதியிருக்கும் **சீல மனிதர்களும் சீல
நியாயங்களும்** என்னும் இந்த நாவல் இலக்கியம்
பற்றி நோக்குவதற்கு முன்னர் பொதுவாக நாவல்
இலக்கியம் பற்றி சற்றுக் கவனத்தில் கொள்ள
வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

நாவல் இலக்கியம் என்பது உரை வடிவில்
தோன்றிய ஒரு காவியம். தமிழில் தோன்றிய
பண்டைய காவியங்கள் அல்லது காப்பியங்கள்
செய்யுள் வடிவில் தோன்றியவைதான். அவற்றுள்
சற்று வேறுபட்ட உரையிடப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்தின்
உரைநடையானது இன்று சராசரி வாசகனால்
இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ளத் தகுந்ததெனக்
கூறுவதற்கு இயலாது. பண்டைய காவிய மரபுகள்
நவீன நாவல் இலக்கியத்துக்கு ஏற்புடையவை
அன்று.

நாவல் இலக்கியத்தினை மர்ம நாவல் அல்லது

துப்பறியும் நாவல் - வரலாற்று நாவல் - சமூக
 நாவல் எனும் மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப்
 பிரிக்கலாம். இவற்றுள் சாதாரண மனிதனை
 அவனது வாழ்வினை அவன் வாழும் சமூகத்தினை
 தெளிவாகச் சீத்திரிப்பதாக விளங்குவது சமூக
 நாவல். இந் நாவலில் இரத்தமும் தசையுமாக
 மனிதர்கள் பாத்திரங்களாக
 படைக்கப்படுகின்றார்கள். பாத்திரங்கள் உயிர்த்
 துடிப்புள்ள வையாக பாத்திரங்களின்
 உரையாடல்கள் செயற்கைத் தன்மையற்ற
 யதார்த்தமானவையாக அமைந்திருக்கும். சிறந்த
 சமூகச் சீத்திரமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பெற்ற சமூக
 நாவல் ஒன்றினைப் படிக்கும் ஒரு வாசகன்
 தன்னையும் தன்னைச் சூழவுள்ள சமூக
 மனிதர்களையும் அந்தப் படைப்புக்குள்ளே கண்டு
 கொள்ள முடிகின்றது. இத்தகைய கண்டு
 கொள்ளல் மனிதர்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கும்
 மனிதனைப் படிப்பதற்கும் புரிந்து கொள்வதற்கும்
 வேண்டிய அறிவுத் தெளிவினை உண்டுகின்றது.
 இதுவே நாவல் இலக்கியத்தின் பயன்பாடுகளில் பிர-

தான ஓர் அம்சமாக மிளர்கிறது.

சீல மனிதர்களும் சீல நியாயங்களும் என்னும் இந் நாவல் தமிழுக்குப் புது வரவு. புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்கள் வாழ்வினைச் சித்தரிக்கும் சிறு கதைகள் ஏராளமாக வெளி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. நாவல் எனும் இலக்கிய ஆக்கம் மிக அருந்தலாகவே வெளிவருகின்றது. வெளிவந்த படைப்புகள் பெரும்பாலும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் எழுத்தாளர்களால் தாங்கள் வாழ்ந்த காலத்துத் தாயக நினைவுகளை மீள நினைந்து அனுபவங்களை மனவலிகளை எடுத்துச் சித்தரிக்கும் ஆக்கங்களாகவே காணப்படுகின்றன. விதி விலக்காக சீல நாவல்கள் வெளிவரவே செய்கின்றன. ஜீவமுரளி எழுதிய லெனின் சின்னத்தமிழி எனும் அண்மையில் நான் படித்த நாவலை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். அந்த வகையில் கரவை மு. தயாளன் எழுதியிருக்கும் இந்த நாவல் முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகிறது. இந்த நாட்டில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து சென்று லண்டனில் குடியேறியவர்களையும் அவர்களின்

வாரிசுகளான அடுத்த சந்ததியினரையும்
 பாத்திரங்களாகக் கொண்டு இந் நாவல் படைக்கப்
 பட்டிருக்கின்றது. இங்கிருந்து புலம் பெயர்ந்து
 சென்றவர்களின் முலவேர் அவர்கள் பிறந்த தாய்
 நாட்டு மண்ணிலேயே இன்றும் ஆழப்
 பதிந்திருக்கின்றது. அதனால் புலம் பெயர்ந்து
 வாழும் நாட்டு மண்ணுடன் முழுமையாக ஒன்றிக்க
 முடியாத அவலங்களுக்கும் ஆளாகின்றனர்.
 அவர்களது வாரிசுகளின் வாழ்வும் சிந்தனையும்
 புலம் பெயர்ந்த நாட்டு மண்ணுடன் இசைவாக்கம்
 பெறுகின்றன. அதனால் இரண்டு தலை
 முறையினருக்கிடையே சிந்தனைப் போக்கிலும்
 வாழ்க்கை முறையிலும் நடவடிக்கையிலும்
 முரண்பாடுகள் தோன்றுவது இயல்பு. அந்த முரண்
 நிலையை இந்த நாவல் சித்தரிக்கின்றது.

குறித்த ஓர் இனத்தின் கலாசாரம்
 என்பது இன்னோர் இனத்தவர்களுக்கு
 அநாகரிகமான வாழ்வு முறைகளாகத் தோன்றும்.
 புலம் பெயர்ந்த சமூகத்தின் புதிய தலை முறையினர்
 தமது முத்தோரின் மரபுகளை கலாசாரத்தை

அறியாதவர்கள். அவர்கள் தாங்கள் வாழும்
 சமுதாயத்தின் நாகரிக நடைமுறை வாழ்க்கையுடன்
 ஒன்றிப் போனவர்கள். அவர்களிடத்தில்
 மூத்தவர்களின் பழையமையான கலாசாரத்தை
 எதிர்பார்க்க இயலாது. அடுத்து வரும் தலை
 முறையினர் மேலும் முற்றாகவே மாறித் தாம் வாழும்
 நாட்டு மக்கள் போல் வாழ்வார்கள். இந்த
 உண்மைகளைக் கவனத்தில் கொண்டு இந்த
 நாவல் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்தப் படைப்பின் சிறப்பு உளவியல் அம்சங்களை
 அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்திருப்பது. மனித
 மனங்களைப் படிப்பதும் விளங்கிக் கொள்வதும்
 இலகுவான காரியம் அல்ல. இந்த நாவல்
 வெவ்வேறுபட்ட பாத்திரங்களுக்கிடாக மாறுபட்ட
 மனித மனங்களை பேச வைத்திருக்கின்றது.

முற்போக்கான எண்ணக் கருத்துடன்
 கரவை மு.தயாளன் காலதேச
 வர்த்தமானங்களுக்கேற்ப நவீனமாகச்
 சிந்திக்கின்றார். புலம் பெயர் நாடுகளில்

வாழுகின்றவர்கள் மாத்திரமல்ல தாயக மண்ணில்
வாழுகின்றவர்களும் நிச்சயம் படித்துப் பார்க்க
வேண்டிய நாவல் இது. கரவை மு. தயாளன்
மேலும் பல சிறந்த நாவல்களைத் தரவேண்டுமென
பாராட்டி வாழ்த்துகின்றேன்.

தெனியான்

கலையருவி

கரணவாய் வடக்கு

வல்வெட்டித் தறை

ஸ்ரீலங்கா

1

லண்டன் மாநகரத்தின் ஒதுக்குப் புறத்தில் அமைந்துள்ள
அந்தப் பிரபல வைத்தியசாலை ஆளரவம்
இன்றி இருந்தது. பொழுது மெல்ல மெல்ல விடிந்து
கொண்டிருந்தது. இரவு நேரத் தாதிகள் தங்கள்
கடமைகளை முடித்து காலை நேரக் கடமைக்காக
வந்திருக்கும் தாதிகளிடம் கடமைகளை விளக்கிக்
கொண்டிருந்தனர்.

வைத்தியர்கள் புன்னகை பூத்த முகத்துடன் தமது
பொறுப்புக்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வைத்தியசாலைக்கு அருகால் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில்
வாகனங்கள் நெரிசலாகச் சென்று கொண்டிருந்தன.

லண்டன் மாநகரத்தில் நெடுஞ்சாலைகள் காலையில்
இப்படித்தான். எல்லா நெடுஞ்சாலைகளிலும் காலை
வேளையில் வாகனங்கள் பெருவாரியாகச் செல்லும்.

லண்டன் நகரத்தில் மிகப் பிரபலமான வீதி நோர்த்
சேர்க்குல றோட் . இந்த வீதியில் காலையில் வாகனத்தை
விட்டு விட்டால் வேலைக்கு நேரத்துக்குப் போவதென்பது
சுலபமான காரியமில்லை.

அந்தப் பிரபலமான வைத்தியசாலைக்குச் செல்வதற்கும்
இந்த வீதியைத்தான் பாவிக்க வேண்டும்.

இந்த வீதியால் சென்று எட்மண்டன் என்ற நகரிலுள்ள
குறுக்கு வீதி ஒன்றினூடாகச் சென்றால் அந்த வைத்திய
சாலையை அடைந்து விடலாம்.

இது ஒரு தனியார் வைத்தியசாலை. மிகமிகப்
பிரபலமானது.

பணம் படைத்தவர்களும் மத்தியதர வர்க்கத்தில்
உள்ளவர்களும் கூடுதலாக இந்த வைத்தியசாலையைப்
பாவிப்பார்கள்.

ஆதித்யா லண்டன் நகரத்தின் பிரபலமான திறமை
யான இருதயப்பிரிவு வைத்தியர். இவளிடம் தங்கள்

பிரச்சினைகளைக் கதைப்பதற்காகக் காத்திருப்பவர்கள் பலர்.

ஆதித்யா ஒரு இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்.
இலங்கையிலுள்ள வன்னி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவள்.

பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு தன் பெற்றோருடன் சிறுமியாக இந்த நாட்டுக்கு வந்தவள்.

தன்னுடைய திறமையாலும் கவனத்தாலும் எல்லாப் பரீட்சைகளையும் ஒரே தரத்தில் சித்தியடைந்து விட்டாள்.

லண்டனில் முதன்மை மாணவியாகத் தேறி வைத்தியத் துறையில் புகுந்த அவள் பல்கலைக் கழகத்திலும் தன்னுடைய திறமையைக் காட்டி மீண்டும் முதல் மாணவியாகத் தேறி வைத்தியராக வெளியில் வந்தாள்.

எத்தனையோ வைத்திய சாலைகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அவளுக்கு வேலைதர முனையும் போது ஏதோ சில காரணங்களுக்காக இந்தத் தனியார் வைத்திய சாலையைத் தெரிவு செய்திருந்தாள்.

அவளுடைய இந்தத் தெரிவில் அவளுடைய அம்மாவுக்குச் சந்தோஷம் இல்லைத்தான். ஆனால் எப்போதும் தன் விருப்பங்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கும் ஆதித்யா தன் தாயின் விருப்பத்தைப்

பொருட்படுத்தவேயில்லை.

ஆதித்யாவின் அப்பா மகேந்திரம் லண்டனில் இல்லை.

குடும்பத்துடன் அவரும்தான் இந்த நாட்டுக்கு வந்திருந்தார். அவருக்கு இந்த நாட்டின் வாழ்க்கை முறைமை பிடிக்கவேயில்லை. அவர் திரும்பி நாட்டுக்குச் சென்று விட்டார்.

எப்போதாவது ஆதித்யா மட்டும் தொலைபேசியில் பேசுவாள்.

ஆதித்யாவின் அம்மா வரட்டுப் பிடிவாதங்களும் வரட்டுக் கௌரவங்களும் நிறைந்த ஒரு பெண். கொஞ்சம் நவீன பாணி . ஆதித்தியாவின் சகோதரி ஆரணியும் அப்படித் தான். இதனால் ஆரணியும் தாயாரும் மகேந்திரனுடன் அவ்வளவாகக் கதைப்பதில்லை.

ஆதித்யா அப்படி இல்லை.

அழகி!. அமைதியான குணம். ஒரு மனிதாபிமானி.

ஆதித்யா கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். நேரம் 8.10இனைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் இருபது நிமிடங்களுக்குள் வைத்தியசாலையை அடைந்துவிட வேண்டும்.

வீதி வாகனங்களால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

காரின் யன்னலுக்குள்ளால் வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள்.

இருபது நிமிடங்களுக்குள் செல்லக்கூடிய சாத்தியக் கூறு இருப்பதாகப்படவில்லை. கைத் தொலைபேசியை எடுத்து வைத்தியசாலை எண்ணுக்குத் தன் நிலைமையை விளக்கிவிட்டு காரின் றேடியோவைத் திருப்பிவிட்டாள்.

சோகப்பாட்டுக்கள் என்றால் அவளுக்கு அலாதிப்பிரியம்.

கடந்த காலங்களில் சிறு வயதில் அவள் சந்தித்த நிகழ்வுகள்- தாயும் தகப்பனும் பிரிந்திருக்கும் துன்பமான நிலையும் அவளைச் சோகப்பாட்டுகளின் பக்கம் ஈர்த்திருந்தன.

அதுவும் பழைய பாட்டுகளில்தான் அவள் மனம் லயிக்கும்.

நித்தம் நித்தம் மாறுகின்ற எத்தனையோ என்ற பாடலை எத்தனை தடவைகள் தான் கேட்டிருப்பாள். இன்றும் அதையே போட்டாள். இந்தப் பாடலைக் கேட்கும்போது அவள் மனம் ஆறுதலடைவது போன்ற பிரமை.

பாடலை ரசித்தபடியே பழங்கால நினைவுகளுக்குள் மூழ்கிப் போவது அவள் வழக்கம்.

மீண்டும் கைத் தொலைபேசியை எடுத்துச் சாரங்கனைக்

கூப்பிட்டாள்.

சாரங்கள் அவளது கணவன். காதல் திருமணம்.

சமீபத்தில்தான் நடந்தது. சாரங்களும் ஒரு வைத்தியனே.

பல்கலைக் கழகத்துக் காதல். சாரங்கனைப்பற்றிய

நினைவுகளில் சிறிது நேரம் அமிழ்ந்துவிட்டாள். சாரங்கள்
என்றால் அவளுக்கு உயிர்.

ஆதித்யா தொலைபேசியில் கூப்பிட்டபோது சாரங்கள் ஒரு
நோயாளியோடு இருந்தான்.

தொலைபேசியைத் துண்டித்து விட்டு மீண்டும் பழைய
நினைவுகளுக்குள் மூழ்கிவிட்டாள்.

2

உறவுகள் மனித மனங்களின் வெளிப்பாடுகளாகவும்
உறவுகளின் விரிசல்கள் மனங்களின் வக்கிரங்களாகவும்
தோன்றி விடும்போது மனிதன் கலகலத்துப்போய் சோர்ந்து
விடுகின்றான்.

மகேந்திரமும் இப்படியான ஒரு சிக்கலுக்குள்
அகப்பட்டுத்தான் தவிக்கிறார். பலருடைய
பிரச்சினைகளுக்கு நீதி சொல்லும் நீதிபதியாக இருந்தும்
தன்னுடைய பிரச்சினைக்கு நீதியில்லாது தவிக்கின்ற ஒரு
பாவியாக இருக்கிறார். சில வேளைகளில் தன்
பிரச்சினைகளைத் தானே இரைமீட்டு அழுவார்.
தனிமைதான் இவருடைய வாழ்வின் பெரும் பகுதியாகி
விட்டது.

ஒரு காலத்தில் அந்த நகரமே மகேந்திரனின் பெயரைச்
சொல்லிப் பெருமைப்படும் அளவுக்கு
செல்வாக்காக இருந்தவர். இன்றும் அப்படித்தான்.
ஆனால் இன்றைய மரியாதையும் புகழும் அவருடைய
முகத்துக்கு நேரே மட்டும் தான்.

இதுவும் அவருக்குத் தெரியும்.

முகத்துக்கு நேரே மரியாதை கொடுப்பவர்கள் பின்னால்
சென்று அவருடைய இன்றைய தனிமை வாழ்க்கையை
விமர்சிக்கத் தயங்குவதே இல்லை.

மனைவியை விட்டு இவர் பிரிந்துவிட்டார் என்று சிலரும்
மனைவி லண்டனை விட்டு இவரைக் கலைத்து
விட்டதாக ஒரு சிலரும் வாய்கூசாது கூறுவதும்
மகேந்திரத்துக்குத் தெரியும். இவற்றை ஒரு பொருட்டாக
அவர் கருதியதே இல்லை.

தானும் தன்பாடுமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.
யாருடைய சோலிக்கும் இவர் செல்வதேயில்லை.

காலையில் எழுந்து நீதிமன்றம் செல்வார். வழக்கு
முடிந்து வீடு வந்ததும் தானே தேநீரைத் தயாரித்து
சார்மனைக் கதிரையில் படுத்து இளைப்பாறுவார்.

இரவு நேரச் சாப்பாட்டுக்காக அருகில் உள்ள சாப்பாட்டுக் கடைக்குச் செல்வார். இவரைப்போல் பலபேர் அங்கு வருவார்கள். அவர்களோடு உரையாடுவதைக் கூட மகேந்திரம் தவிர்த்திருந்தார்.

சார்மனைக் கதிரையில் இருந்து கொண்டு தன் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் மனத் துயரங்களையும் நினைத்துப் பார்த்தார் மகேந்திரம்.

கதவு திறக்கும் சப்தம் கேட்டுத் தலையைத் தூக்கி வெளியே பார்த்தார். அவருடைய தம்பியார் நாகேந்திரம் வந்து கொண்டிருந்தார். நாகேந்திரம் இவரது மூன்றாவது தம்பியார். நாகேந்திரத்துக்கு மூத்தவரின் நிலை மிகுந்த வேதனையைக் கொடுத்திருந்தது.

மற்றவர்கள் மகேந்திரத்தை மரியாதையில்லாமல் பேசும் போது மனதுக்குள் புழுங்கிப் போவார். எதிர்த்துக் கதைக்கவும் மாட்டார். பல தடவை தமையனைத் தன் வீட்டில் வந்து சாப்பிடும்படி அழைத்தும் அவர் பிடிவாதமாக மறுத்துவிடுவார். மகேந்திரம் அளவுக்கு அதிகமான தன்னம்பிக்கையும் சுய மரியாதையும் கொண்டவர். இதனால் இவரை விறுக்குப் பிடித்த மனிசன் என்று மறைவில் பலர் கூறுவதுண்டு.

மகேந்திரத்துக்கு இவையெல்லாம் தெரியும் அவர்
பொருட்படுத்துவதே இல்லை.

தானுண்டு தன்பாடுண்டு என்று இருந்துவிடுவார்.
தன்னுடைய கூடப் பிறந்த தம்பி வீட்டில் கூடச் சாப்பிட
மறுப்பார். மற்றவர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்காத
உள்ளம். அங்கிருந்த கதிரையைக் காட்டி நாகேந்திரத்தை
அதில் அமரும்படி மகேந்திரம் சைகை செய்தார்.

அப்போது தொலைபேசி அவசர அவசரமாக அடித்தது.

தொலைபேசியை எடுத்துக் கதைத்தார் மகேந்திரம். யாரோ
வழக்குச் சம்பந்தமாக எடுத்திருந்தார்கள். மகேந்திரம் நல்ல
ஒரு வழக்கறிஞரும் கூட. அவர் எடுத்த எந்த
வழக்கிலும் தோல்வி அடைந்ததில்லை. ராசியான
வழக்கறிஞர் என்று அவருக்குப் பெயர். பதில் நீதவானாகப்
பதவி ஏற்ற பின் தொலைபேசி மூலமாக இலவச
ஆலோசனைகள் வழங்குவார். சமூகசேவை
செய்வதென்றால் அவருக்கு இனிப்புச் சாப்பிட்டது
போல்தான்.

நாகேந்திரம் மகேந்திரத்தைப் பார்த்து

“அண்ணா இன்றைக்கு சாப்பிட வாங்கோவன்” என்று
கேட்டார்.

“ஏன் இண்டைக்கு ஏதும் விசேடமே?” என்றார் மகேந்திரம்.

“அப்பிடி ஒன்றும் இல்லை. சனிக்கிழமைதானே. உங்களுக்கும் இண்டைக்குக் கோட் இல்லை.” என்றார் நாகேந்திரம்.

“சரி வாறன் நீ போ” என்று மகேந்திரம் கூறவும் நாகேந்திரத்திற்கு சந்தோசமாக இருந்தது. மகேந்திரத்தின் நடைமுறையைப் பார்த்து “ ஏதும் சொல்ல விரும்பிறியளே என்று நாகேந்திரம் கேட்டார்.

“ஓம்...நாகேந்திரம் ஆதித்தியா போன் எடுத்தவள்” என்று மகேந்திரம் கூறவும் நாகேந்திரம் திரும்பவும் கதிரையில் இருந்துவிட்டார்.

சகோதரர்கள் இருவரும் தங்கள் துன்பங்களைத் தாமே பகிர்ந்து கொள்வது இயல்பான விடயம்தான். அதுவும் மகேந்திரம் தன்னுடைய சோகங்களை நாகேந்திரத்துடன் பகிர்ந்து கொள்வதும் இயல்பான விடயமாகி விட்டது.

சமீபத்தில் ஆதித்யாவின் கல்யாணத்துக்கு லண்டனுக்கு சென்று திரும்பிவந்த நாள் தொடக்கம் மகேந்திரம் மிகுந்த கவலையுடன் இருப்பதை நாகேந்திரம் கவனிக்காமலில்லை.

இப்போ ஆதித்யா போன் எடுத்ததாக அவர் கூறத்
தொடங்கியதும் மெதுவாக அமர்ந்துவிட்டார் நாகேந்திரம்.
சிறிது நேரம் சூழல் அமைதியாக இருந்தது.

மகேந்திரம்தான் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு
தொடங்கினார்.

“ஆதித்யா இப்ப கொஞ்சம் திருத்தம். என்னைப் புரிஞ்சு
கொள்ளத் துவங்கி இருக்கிறாள். ஒவ்வொரு மனிசருக்கும்
அவரவர் விருப்பு வெறுப்பு இலட்சியங்களுக்கேற்ப அபிப்
பிராயங்கள் உண்டு என்பதை நல்லாய்ப் புரிஞ்சு கொண்ட
மாதிரி இருக்கு. சரியான புத்திசாலித்தனமாய்க்
கதைக்கிறாள்” என்று மகேந்திரம் கூறும்போதே ஏற்கனவே
ஆதித்யாவால் ஏற்பட்ட ரணத்திற்கு அவளே மருந்து
தடவியிருக்கிறாள் என்ற உணர்வு நாகேந்திரத்திற்கு
ஏற்பட்டது.

“ஏன் லண்டனிலை ஏதும் பிரச்சினை நடந்ததே?”

“அப்பிடி ஒண்டுமில்லை. என்னை அங்கை ஒருவரும்
புரிஞ்சு கொள்ளயில்லை. நான் மகேந்திரம் எண்டதை விட
நான் கணவன் தகப்பன் என்ற இரண்டு ஸ்தானங்களைப்
பற்றித்தான் கூடக் கதைக்கினம். நான் மகேந்திரமாய் அந்த
நாட்டிலை வாழ முடியாது என்ற யதார்த்தத்தை

கொஞ்சமும் ஏற்றுக் கொள்ளாவினமாம்”

நாகேந்திரத்தின் உதடுகளில் மென்மையான ஒரு
புன்னகை தவழ்ந்தது.

“நீங்கள் கொஞ்சம் யதார்த்தத்துக்குப் புறம்பாய் நிற்கிற
மாதிரிப் படுகுது”

“எதப்பு யதார்த்தம். நான் நானாய் வாழ ஆசைப்படிறது
யதார்த்தமில்லையா? எந்த வகையிலும் எங்கடை
வாழ்க்கை முறைக்கு ஒத்துப் போகாத ஒரு வாழ்க்கை
முறையை ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்வதாக நாடகமாடிறதை
யதார்த்தம் என்று சொல்லலாமே?”

மகேந்திரம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கொதித்தார்.

“உங்களுக்கு நீங்கள் சொல்லிறது நியாயமாக இருக்குது.
அவையளுக்கு அவை சொல்லிறது
நியாயமாக இருக்குது”

“மற்றவை கிடக்கட்டும் உனக்கு எப்படி இருக்குது?”

“நீங்கள் சொல்லிறது சரிதான். அப்பிட்யெண்டால்
பிள்ளையள் மனிசி என்ற உறவை என்ன செய்யப்
போறியள்”

“அந்த உறவு இனிமேல் என்னளவிலை என்றை மனசிலும்
அவையளவிலை அவையின்றை மனசிலும் தான்
இருக்கப் போகுது”

சிறிது நேரம் ஒரே அமைதியாக இருந்தது.

மகேந்திரம் அமைதியைக் கிழித்தார்.

“எனக்குத் தெரியும் உன்னாலையும் இதனை ஏற்றுக்
கொள்ள முடியாதெண்டு... ஆனால் என்னாலை என்னை
ஏமாற்ற முடியாது. ஆதித்யாவுக்கு புரிஞ்சு மாதிரித்
தெரியுது. பார்ப்பம். சரி நான் குளிச்சுப்போட்டு வாறன் நீ
வீட்டைபோ”

நாகேந்திரம் மெதுவாக எழும்பி நடக்கத் தொடங்கினார்.
வெளியில் வெய்யில் தன்னிச்சை வாரத்துக்குக்
கொழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

3

ஆதித்யா வைத்திய சாலைக்கு வந்து சில நிமிடங்கள் தான் இருக்கும். ஒரு நாளும் ஆதித்யா இப்படி வருதில்லை. இன்று காலையிலிருந்து அவள் மனநிலை குழப்பமாகவே இருந்தது. சாரங்கள் அவளை பல தடவை கேட்டும் அவள் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஆதித்யா மனங் குழம்பிப் போயிருக்கிறாள் என்பதைச் சாரங்கள் நன்கு உணர்ந்து கொண்டான்.

ஆதித்யா தகப்பனாரைப்பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்.

வவுனியாவில் தாங்கள் இருக்கும்போது அப்பா அப்பா

என்று எந்த நேரமும் அப்பாவின் மடியில் தலை
புதைத்து இருந்ததும் ஆதி ஆதி என்று தகப்பன்
தன்னைக் கொஞ்சிக் குலவிய காட்சிகளும் அவள்
நினைவில் வந்து நெஞ்சை ரணமாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

எவ்வளவு சந்தோசமான வாழ்க்கை. திடீரென்று இந்தச்
சந்தோசமான வாழ்க்கை சோக வாழ்க்கையாக மாறியது
ஏன்?

எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாவின் இந்த அரசியல் வாழ்க்கை
தானே காரணம்!

அம்மாவிற்கு அப்பாவின் இந்த அரசியல் வாழ்க்கை
துண்டறப் பிடிக்காது. நித்தம் அம்மா சத்தம் போடுவா. ஏன்
நான் கூட அம்மாவோடு சேர்ந்து நின்று
சத்தமிட்டிருக்கிறேன் தானே!

நாட்டு மக்களையும் நாட்டையும் அப்பா நேசித்தார் .
இப்போ சிந்திக்கும்போது அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது.
ஊர் எக்கேடு கெட்டால் உனக்கென்ன என்று கொஞ்சமும்
மரியாதை இல்லாமல் அம்மா சத்தம் போட்டிருக்கிறாளே!

இதற்கெல்லாம் அப்பா ஆத்திரப்படவில்லையே!
அமைதியாகத் தன் அலுவலைப் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தாரே! எப்பேற்பட்ட அப்பா அவர்.

எங்களுடைய வீட்டின் மீது இராணுவம் கல்லெறிந்ததும்
நாங்கள் மயிரிளையில் தப்பியதும்....

அப்பப்பா இப்ப நினைக்கவும் உடம்பெல்லாம்
நடுங்குகின்றதே!

இதற்குப் பின் அம்மாவின் பொறுமை எல்லை தாண்டி
விட்டது. பத்திரகாளியாகக் கத்தினாள். அப்பாவைப் பார்த்து
அவள் எறிந்த வார்த்தைகள் எவ்வளவு கொடுமானவை!

சிலவேளைகளில் அப்பாவைப் பார்க்கப்
பரிதாபமாக இருக்கும்.

ஒரேயடியாக நாட்டைவிட்டு வெளியேறிவிடமென்று
தீர்மானித்துவிட்டாள்.

அவளையும் தான் எட்டிக் குறை கூற முடியும்! அந்த
நேரம் கூடுதலாக எல்லோரும் பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்பி
வெளி நாடுகளுக்குத்தானே சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.
அம்மாவுக்கு தன்னுடைய உயிரைவிட எங்களுடைய
உயிர்தான் பெரிதாகப்பட்டது.

அப்பாவுக்கு வெளிநாட்டு வாழ்க்கையின் சீரழிவுகள்
நன்றாகத் தெரியும்.

பிடிவாதமாக மறுத்தார். அம்மாவோ விட்டபாடில்லை. ஒரே

பிடிவாதமாக நின்றாள்.

இறுதியில் அப்பா இணங்கியே விட்டார். தன்
நினைப்புகளையும் இலட்சியங்களையும் குடும்பத்துக்காக
மூட்டை சுட்டி வைத்துவிட்டு மனைவியின்
எண்ணத்துக்குச் சம்மதித்தார்.

இது தான் மகேந்திரத்தின் இயல்பான குணம். இந்தக்
குணத்தை ஆதித்யா புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கியமை
ஒரு நல்ல அறிகுறி.

..... எனக்கு அப்போ இதெல்லாம் விளங்கவேயில்லை.

வெளிநாடு வந்ததும் அம்மாவின் போக்கில் பலவித
மாற்றங்கள். அந்தமாற்றங்களின் பிரதிபலிப்புத்தான் இன்றைய
பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்று அவள்
நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது யாரோ அவளுடைய
அறைக்குள் வருவது போலிருக்க பழைய
நினைவுகளிலிருந்து மீண்டு அறை வாசலை நோக்கினாள்.
ஜாக்குலின் அவசர அவசரமாக வந்து கொண்டிருந்தாள்.
அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் ஒரு நோயாளியை பார்க்க
வேண்டிய தேவையைக் கூறிவிட்டு அவசரமாக நகர்ந்தாள்.
ஜாக்குலின் அந்த வைத்தியசாலையில் பிரதான தாதி. தாதித்

தொழிலுக்குரிய சேவை மனப்பான்மை அவளிடம்
நிரம்பவே இருந்தது.

ஆதித்யாமீது அவளுக்குக் கொள்ளைப் பிரியம். ஜாக்குலின்
வெள்ளை இனத்தவளாக இருந்தாலும் திருமணம்
முடித்திருப்பது இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒரு பையனையே!
தொழிலால் இருவரும் தாதி வைத்தியர் ஆக இருந்தாலும்
தொழிலுக்கப்பால் அவர்கள் இருவரும் இணைபிரியாத்
தோழிகள்.

இருவரும் தங்கள் சொந்தப் பிரச்சினைகளை எப்போதும்
பகிர்ந்து கொள்வார்கள்.

ரெலஸ்கோப்பை எடுத்து கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டு
நோயாளியை நோக்கி விரைந்தாள் ஆதித்யா.

அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அந்த நோயாளி
அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். அந்த நோயாளியைப் பார்த்ததும்
ஆதித்யாவுக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. அவர்
ஆதித்யாவின் தகப்பனைப் போலவே இருந்தார்.

செக்கச் செவேலென நிறம். மேவி இழுத்த தலைமயிர்.
அகன்ற முகம். புன்னகை பூத்தமுகம். இவை
மகேந்திரத்தை அவள் கண்முன் கொண்டு வந்து

நிறுத்தின.

சிறிது நேரம் அவரையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

ஜாக்குலின் தேவையான பரிசோதனைகளைச் செய்து
கொண்டிருந்தாள். ஆதித்யா அவருடைய கையை எடுத்து
நாடித்துடிப்பைப் பரிசோதித்தாள். அவருடைய
குருதியிலுள்ள சீனியின் அளவு அதிகமாக இருப்பதாக
ஜாக்குலின் கூறினாள். அவருடைய வயதுக்கும்
பரிசோதனைகளின் பெறுபேறுகளுக்கும் இடையில்
தொடர்பு இல்லாமல் இருந்தது. அவசர அவசரமாக சில
அத்தியாவசிய மேலதிக பரிசோதனைகளை எழுதி
ஜாக்குலினிடம் கொடுத்துவிட்டு திரும்பவும் விரைவாக
தன்னுடைய அறைக்குள் வந்து விட்டாள்.

வந்தவளுக்கு அழுகை பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

ஆதித்யாவின் தகப்பனுக்கும் நீரிழிவு நோய்தான்.

அப்பாவைப் பக்கத்திலிருந்து கவனிக்க முடியவில்லையே
என்பதை நினைக்கும்போது அவள் உள்ளம்
அவளையுமறியாமல் அழ ஆரம்பித்தது. தாயின்மீது
கோபம் கோபமாக வந்தது.

அம்மாவுக்கு ஏன்தான் இந்த வெளிநாட்டு மோகம்.

அப்பாவுக்கு இந்த நாடுகளில் வாழ முடியாதென்றால்

தானும் அப்பாவோடை சேர்ந்து போக வேண்டியது தானே.
அப்பாவைத் துன்பப்படவிட்டு தான் மட்டும் எப்படிச்
சுகமாக வாழ முடிகிறது. திருமண பந்தத்தால் உருவான
உறவின் ஆழம் இவ்வளவுதானா? எத்தனை வருடம்
அப்பாவும் அம்மாவும் காதலித்திருப்பார்கள். காதலின்
ஆழம் இவ்வளவுதானா?

இரு உள்ளங்கள் தங்களைப் புரிந்து கொள்வதும் அந்தப்
புரிந்துணர்வினால் எழுகின்ற உன்னதமான உணர்வுதான்
காதல் என்றும் சொல்கிறார்களே!

அந்த உன்னதமான உணர்வின் வெளிப்பாடு இதுதானா?
அப்பா வாழ்ந்த வாழ்க்கை என்ன?

இது எல்லாம் அம்மாவுக்குத் தெரிந்தும் தெரியாதது போல்
நடந்து கொள்வது எவ்வளவு அநாகரிகம்.

லண்டன் வந்ததும் எத்தனையோ பொய்களையெல்லாம்
சொல்லி அப்பாவை அகதித் தஞ்சம் கோரும்படி
நிர்ப்பந்திப்பது எவ்வளவு அநியாயம்.

அரசாங்க உதவிப்பணத்தைப் பெறுவதற்காக அந்த
அரசாங்க சமூக காரியாலத்துக்கு முன்பாக கால் கடுக்க
எத்தனை மணித்தியாலங்கள் நின்றிருப்போம்.

உள்ளே சென்றதும் எவ்வளவு பொய்கள். ஆமிக்காரன்
வீட்டுக்குள் வந்தானென்றும் ... அப்பப்பா எத்தனை
பொய்கள்!!

எல்லாவற்றையும் அம்மாதான் சொன்னாள்!

நியாயம் கேட்டு நடக்கத்தொடங்கிய ஒரு போராட்டத்தை
காரணமாகக் கொண்டு சுயநலத்துக்காக எத்தனை
பொய்கள்.

மௌனமாக இருந்து செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த
அப்பாவின் மனம் எவ்வளவு துன்பப்பட்டிருக்கும்.
எவ்வளவுக்குக் காயப்பட்டிருக்கும்.

இதையெல்லாம் மானசீகமாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய
அம்மா ஏன் புரிந்து கொள்ளவில்லை?

இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்க பார்க்க ஆதித்யாவுக்கு
அழுகை அழுகையாக வந்தது.

உள்ளே நுழைந்த ஜாக்குலினுக்கு ஆதித்யாவின் நிலைமை
புரிந்தது.

அருகில் வந்து அமர்ந்தாள்.

ஆதித்யாவும் ஜாக்குலினும் வைத்தியரும் தாதியுமாய்
இருந்தாலும் இருவரும் மிகநெருங்கிய நண்பிகளாகவே

பழகினார்கள்.

“ஆதித்யா ...” ஜாக்குலின் அழைத்தாள்.

ஆதித்யாவிடம் இருந்து எவ்விதமான பதிலும்
வரவில்லை.

ஆதித்யாவின் தலையை மெதுவாகத் தடவியவாறு

“ Aathi you are an educated girl. The way you are
approaching your problems are not acceptable.”

என்று கூறினாள். தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு
ஆதித்யா மெதுவாக எழும்பினாள்.

“crying never going to solve your problems
Aathi” ஜாக்குலின் கூறினாள்.

“ I know Jackulin but I couldn't tolerate this situation. Why
my mum is like this? “ ஆதித்யாவின் இந்த ஆதங்கம்
ஜாக்குலினை நெகிழ வைத்தது.

சிறிது நேரம் இருவரும் எதுவும் பேசவில்லை.

மௌனமே எந்தப் பிரச்சினைக்கும் தீர்வு என்பதுபோல
அமைதியாக இருந்தனர். இருவர் மனதிலும் பலவிதமான
சிந்தனைகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

ஆதித்யா என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை

“ I am not going to give up this problem as it is. I have to do some thing for this.” வேகமாகவும் கோபமாகவும் ஆதித்யா கூறியபோது ஜாக்குலின் அவளைப்பார்த்து

“ Why don't you talk with Sarangan . He may help you on this matter” என்று கூறினாள்.

“ Jaq you know about my dad . He is not an ordinary person. He is very intelligent, talented and very efficient.” ஆவேசமாக ஆதித்யா கூறினாள்.

ஆதித்யாவின் ஆழ் மனதின் துயரங்கள் வசனங்களாக வெளிவந்தன.

ஜாக்குலின் எதுவுமே கூறாது மௌனமாக இருந்தாள்.

“ அப்பாவின்ரை தகுதி அம்மாவுக்குத் தெரியேல்லை. அவளுக்கு அவவின்ரை ஆக்களின்ரை அறிவுரைகள்தான் பெரிசாகப்படுகுது. They don't have any chance to near my dad. My dad has so many good qualities. அப்பாவின்ரை கால் தூசுக்குக் கூடப் பெறுமதியில்லாத ஆக்கள் எல்லாம் அப்பாவைப்பற்றித் தவறாகக் கதைக்கேக்கை என்னாலை தாங்க முடியவில்லை...” என்று ஆங்கிலத்திலும்

தமிழிலும் மாறிமாறிக் கத்தினாள் ஆதித்யா. அவள்
கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகிக்
கொண்டிருந்தது.

அருகில் வந்த ஜாக்குலின் அவளின் தலையைத் தடவிக்
கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு அவளை ஆசுவாசப்படுத்தி
தினாள். ஆதித்யா நேரத்தைப் பார்த்தாள்.
இப்போ இலங்கையில் எட்டு மணியாக இருக்கவேண்டும்.
டயறியை எடுத்துத் தகப்பனுடைய இலக்கத்தைப்
பார்த்துத் தொலை பேசியில் எண்களை அழுத்தினாள்.
எப்படியும் இன்றைக்குத் தகப்பனோடு
கதைத்துவிடவேண்டுமென்று பிடிவாதமாக இருந்தாள்.

4

மகேந்திரம் வீட்டில் தொலைபேசி மணி அடித்துக் கொண்டிருந்தது. மகேந்திரம் அப்போதுதான் உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தார்.

தொலைபேசி அழைப்புகளுக்கு அவர் அவசரப்படுவதில்லை. அமைதியாகவும் ஆறுதலாகவும் சென்று அதனை எடுத்து “ ஹலோ ..” என்றார்.

மறுபக்கத்தில் தகப்பனின் குரலைக் கேட்ட ஆதித்யாவுக்குச் சில்லிட்டது. சிறிதுநேரம் அவள் எதுவுமே கதைக்கவில்லை.

“ ஹலோ... ஹலோ ...” என்று மகேந்திரத்தார் கூறிக் கொண்டேயிருந்தார்.

மெதுவாக “ அப்பா...” என்றாள் ஆதித்யா.

அதற்கு மேல் அவளால் எதுவும் கதைக்க முடியவில்லை.
அழத் தொடங்கிவிட்டாள். மகேந்திரம் குழம்பிப்
போய்விட்டார்.

“ ஏனம்மா என்ன நடந்தது...” மகேந்திரமும்
பதட்டத்தோடு கேட்டார்.

ஆதித்யா தன்னை ஒரு சமநிலைக்குக் கொண்டு வந்து

“ அப்பா எப்பிடி இருக்கிறியள்?” என்று கேட்டாள்.

அப்பாவுக்கும் மகளுக்குமிடையில் உள்ள அந்த
ஆழமான உறவு நிலை இரு பக்கத்து உரையாடலிலும்
தென்பட்டது.

“ இருக்கிறனம்மா. உன்ரைபாடு எப்பிடி?” தகப்பனுடைய
குரலில் தொனித்த விரக்தி ஆதித்யாவைக் குழப்பிவிட்டது.

“ சாப்பிட்டீங்களே?”

“ ஒமம்மா ... சைவக் கடையிலை சாப்பிட்டனான்”

ஆதித்யாவுக்கு ஓ! வென்று அழவேண்டும்
போல இருந்தது. தன்னை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டு

“ உங்களுக்கு என் மேலை கோவமா?”

“ ஏன் உப்பிடி எல்லாம் யோசிக்கிறாய். சாரங்கள் எப்பிடி இருக்கிறார். ஆரணி என்ன செய்கிறாள். அம்மா எப்பிடி இருக்கிறா?” என்று ஒரே நீளத்துக்கு சுகம் விசாரித்தலை அடுக்கிக் கொண்டே போனார். ஆதித்யா நிரம்பக் கலங்கிப் போனாள்.

“ அப்பா நேரத்துக்குச் சாப்பிடுங்கோ. மருந்துகளை நேரத்துக்கு எடுங்கோ. கனக்கச் சீனி சாப்பிடாதையுங்கோ. நாகேந்திரம் சித்தப்பா வீட்டை போய்ச் சாப்பிடுங்கோ...”

“ அவை வீடுகளிலையெல்லாம் போய்ச் சாப்பிட எனக்கு விருப்பமில்லையம்மா. ஏதோ என்றை விதி இது தான் என்று நினைச்சு வாழுவம் வேறே என்ன செய்யிறது..”

ஆதித்யாவுக்கு என்ன கூறுவதென்றே தெரியவில்லை. தகப்பனுடைய துன்பமான வார்த்தைகளால் அவள் நொருங்கிப் போனாள்.

“ சரி அப்பா நான் கட்டாயம் அடுத்த விடுமுறைக்கு வாறன். நீங்கள் உங்களைக் கவனிச்சுக் கொள்ளுங்கோ..” என்று கூறிவிட்டு தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். அடுத்த விடுமுறைக்கு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனை வைத்தவளுக்கு மனம் பாரமாக இருந்தது.

கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொலபொலவென்று வழிந்து
கொண்டிருந்தது. கதவை இறுகச் சாத்திவிட்டு மேசை
மேல் படுத்து விட்டாள்.

இவ்வளவு பிரச்சினைக்கும் அம்மாதானே காரணம்.
அம்மாவுக்கு இரக்கமேயில்லையா? ஊரிலை இருக்கும்
போது அப்பா அப்பா என்று வலம்வரும் ஆரணியால்
எப்படி இப்படியெல்லாம் இருக்க முடிகிறது. பாசம்
அன்பு இவையெல்லாம் வெறும் பசப்பு வார்த்தைகள்தானா?

தாயையும் தங்கை ஆரணியையும் ஆதித்தியாவால் புரிந்து
கொள்ளவே முடியவில்லை. அவர்கள் பக்கமுள்ள
நியாயங்களை இவள் புரிந்து கொள்ளவில்லையா?
அல்லது இவளது பக்க நியாயங்களை அவர்கள் புரிந்து
கொள்ளவில்லையா என்பது புரியாத
புதிதாகவே இருக்கின்றது.

இன்றைக்கு எல்லாவற்றிற்குமே ஒரு முடிவு கட்டிவிட
வேண்டுமென்று ஆதித்தியாவின் மனம் எண்ணியது.

அவளைப் பொறுத்தவரை தாயும் தங்கையும் தவறு
என்பதே முடிவாக உள்ளது. வேலைக்கு அரைநேர விடு
முறை போட்டுவிட்டு அவசர அவசரமாக
வெளியேறினாள். அவளுடைய கார் வேகமாக வீட்டை

நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது . அவளுடைய
மனம் நிரம்பப் பதட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.
தகப்பனுடைய நிலை நிரம்பத் துயரத்தை அவளுக்குள்
அலைபாய விட்டுக் கொண்டிருந்தது.

5

வீட்டில் மகேந்திரத்தின் மனைவி மதிவதனி எவ்வித
சலனமுமில்லாமல் வானொலியைக் கேட்டுக்
கொண்டிருந்தாள்.

மகேந்திரத்தின் மனைவியும் ஆதித்யா ஆரணி இருவரின்
அம்மாவும் தான் மதிவதனி. மதிவதனி ஒன்றும் அன்னை
தெரேசாவோ அல்லது ஜான்சி ராணியோ அல்ல. சாதாரண
பாசம் நிறைந்த குடும்பப் பெண்ணே! அவளுடைய
நடவடிக்கைகள் குடும்பத்தில் சில பாசப் பிரச்சினைகளை
உருவாக்கியது என்னவோ உண்மைதான். மதிவதனியின்
ஒவ்வொரு அசைவுக்கும் பின்னால் வலுவான காரணமும்

உள்ளது. ஒரு காலத்தில் மகேந்திரமும் மதிவதனியும் மிக நெருக்கமான காதலர்கள். இவர்களுக்கிடையில் என்றைக்குமே முரண்பாடு வந்ததில்லை. எதற்காகவும் இவர்கள் சண்டையிட்டதில்லை. இருவரும் ஆளுக்காள் விட்டுக் கொடுத்து மனதளவில் விளங்கிக் கொண்டவர்களாகவே இருந்தார்கள். மதிவதனி தொழிலால் ஒரு தாதி. வவுனியாவில் ஒரு வைத்திய சாலையில் தாதியாக இருந்தவள். அவள் தாதியாக இருந்த காலங்களில் அவளைச் சந்திப்பதற்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வவுனியாவுக்கு மகேந்திரம் வந்து காத்திருப்பதும் அந்தக் காத்திருப்பிற்காக மதிவதனி ஏங்குவதும் எவ்வளவு சுகமான அனுபவங்கள்.

இவர்களுடைய காதலை இரு பக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் வரவேற்கவில்லை. மகேந்திரம் பக்கத்தில் தகப்பன் இல்லை. மகேந்திரத்துக்காக தாய்தான் எல்லாவற்றையும் செய்தாள். தாயைப் பொறுத்தளவில் மகன் வவுனியாவுக்குச் செல்வதில் உடன்பாடிருக்கவில்லை. மகேந்திரம் மகேந்திரத்தின் அம்மாவின் இரண்டாந்தாரத்துக்குப் பிறந்த பிள்ளை. இது சம்பந்தமாகவே மதிவதனியின் வீட்டில் எதிர்ப்புக் கிளம்பியிருந்தது. மதிவதனியின் வீட்டார் மகேந்திரத்தின்

ஊருக்கு வந்து விசாரித்ததாகவும் அப்போது
மகேந்திரத்தின் குடும்பம் பற்றி நல்ல செய்திகள்
சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதும் தான் மதிவதனியின்
வீட்டாரின் பின்னடிப்புக்குக் காரணமாகச்
சொல்லப்பட்டிருந்தது.

ஆனால் இவையெல்லாவற்றையும் மீறி இருவரும்
திருமணம் செய்வதாக முடிவெடுத்ததும் உருவான
சிறுசிறு எதிர்ப்புகளை இருவரும் சேர்ந்து கையாண்ட
விதமும் அதில் அவர்கள் வெற்றி கொண்ட விதமும்
எவ்வளவு அற்புதமானவை.

வானொலியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மதிவதனி பழைய
நினைவுகளில் மூழ்கத் தொடங்கினாள்.

அவளுடைய மனசு பேசத் தொடங்கியது.

எவ்வளவு நெருக்கமாக எவ்வளவு பாசமாக இருந்த
நாங்கள் இன்று இரு துருவங்களாகப் போய்விட்டோமே
என்பதை எண்ணும்போது அவளுக்குக்
கலக்கமாக இருந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் அவள் அவரைப் புரிந்து
கொள்ளவில்லையா அல்லது அவர் அவளைப் புரிந்து
கொள்ளவில்லையா என்பவற்றை எந்தக்

கோணத்திலிருந்தும் அவளால் அடையாளங் கண்டு
கொள்ள முடியவில்லை.

அவளை ஆடம்பரமானவளென்றும் நாகரிக மோகம்
பிடித்தவளென்றும் அடங்காப்பிடாரி என்றும் சொல்கிறார்கள்.
ஆனால் அவள் அப்படிப்பட்டவளில்லையே! அவளுக்கு
ஆடம்பரமாக வாழத் தெரியாது என்பதுதான் உண்மை!
வாழும் நாட்டின் சூழ் நிலையை அனுசரித்துச்
செல்லும்போது அவளை ஆடம்பர மோகம்
பிடித்தவளென்று கூறுகிறார்கள்.

அவள் வாழ்வதன் அர்த்தமே அவளின் பிள்ளைகள்தானே!
மனம் குழம்பிச் சிதிலமான நிலையில் மதிவதனி தனக்குத்
தானே கதைக்கத் தொடங்கி இருந்தாள்.

வெளி நாட்டு வாழ்க்கையின் ஆரம்பமே குடும்பம் பற்றிய
அவளது தீர்க்கமான சிந்தனையே. இதனை யாரும் புரிந்து
கொள்வதில்லை. அவளுடைய மனம் சத்தமாகக் கதைக்கத்
தொடங்கியிருந்தது.

நாங்கள் குடும்பமாக ஜெர்மனிக்குச் சென்றோம்! இந்த
முடிவையும் அவர்தானே எடுத்தார். ஜெர்மனியில் அவரின்
தம்பி கஜபாகு இருக்கிறார் என்ற தைரியத்தில் தான்
அங்கு சென்றோம். அங்கே நிலைமை வேறுவிதமாக

அமைந்துவிட்டது. தம்பியைச் சார்ந்தவர்கள் எங்களுடைய
 வரவை கொஞ்சமும் விரும்பவில்லை. இதனால் ஏகப்பட்ட
 பிரச்சினைகள். என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.
 அவருடைய தம்பியோ தனக்கும் இவற்றிற்கும் எவ்வித
 சம்பந்தமுமில்லாத மாதிரி நடக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.
 கஜபாகுவின் சொல்லு அவருடைய குடும்பத்தில்
 எடுபடுவதில்லை. கஜபாகுவின் மனைவி வைத்ததுதான்
 சட்டம். கஜபாகு மகேந்திரத்துக்கு அடுத்தவர். இரக்கமான
 சபாவம் கொண்டவர். திருமணம் முடிந்து சில
 நாட்களிலேயே ஜெர்மனிக்கு வந்துவிட்டார். மனைவியின்
 தயவால்தான் ஜெர்மனிக்கு வந்தவர். அவருடைய
 மனைவி கொஞ்சம் வாய் நீளமான பெண். அடக்குவது
 கடினம். கஜபாகுவின் படிப்புக்கேற்ற வேலையும்
 கிடைக்கவில்லை. ஜெர்மனியில் படிப்புக்கேற்ற வேலை
 பெறமுடியாது. வீட்டில்தான் இருப்பார். ஜெர்மனியில்
 தோட்டவேலை அல்லது வீடுகள் துப்பரவு பண்ணும்
 வேலைகள் தான் செய்ய முடியும். கஜபாகுவுக்கு
 அவற்றைச் செய்ய விருப்பம் இருக்கவில்லை.
 கஜபாகுவின் மனைவி வீடொன்றில் துப்பரவு பண்ணும்
 வேலையே செய்தாள். இந்த நேரத்தில் நாங்களும் வந்த
 போது அவள் சினக்கவே செய்தாள்.

இந்த நிலைமை எங்களுக்குப் பேரிடியாகவே இருந்தது.
என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

அப்போதான் எனக்குத் தூரத்து உறவு முறையில் உள்ள
மாமா ஒருவர் லண்டனில் இருக்கும் ஞாபகம் வந்தது.
என்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு துரிதமாக இயங்க
ஆரம்பித்தேன். மாமாவுடன் தொடர்பு கொண்டு
நிலைமையை விளக்கினேன். அவர் உடனடியாக
நடவடிக்கை எடுத்தார். நான் என் மாமாவுடன் தொடர்பு
கொண்டதும் மாமா மூலமாக நாங்கள் லண்டனுக்குப்
போவதிலும் என் கணவருக்கு அவ்வளவாகப்
பிடிக்கவில்லை. ஆனால் என்னதான் செய்ய முடியும்?
ஜெர்மனியில் அந்த நரகத்தில் என்னால் இருக்க
முடியவில்லை.

இங்கேதான் முதன் முதலாக நானும் அவரும் முரண்பட
ஆரம்பித்தோம்.

நாம் நாட்டுக்குப் போவோம் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கத்
தொடங்கினார்.

நானும் பிள்ளைகளும் அவருக்கு இதனைப் புரிய
வைப்பதில் நிரம்ப நேரத்தைச் செலவிட்டோம்.

இறுதியாக ஒரு வழியாக அரை மனதுடன் சம்மதித்தார்.

லண்டன் வந்துவிட்டோம்.

லண்டன் வாழ்க்கையோடு அவரால் ஒத்துப்போக முடியவில்லை. எங்களுடைய முழுப் பொருளாதாரத்தைத் தாங்கும் அளவுக்கு மாமா வசதியாக இருக்கவில்லை. இதனால் நாம் அரசாங்க உதவிப்பணத்தை நாட வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

லண்டனில் நிரந்தரமாக இருப்பதற்கு அகதி அந்தஸ்து கோரவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இதற்கு பல பொய்களைச் சொல்ல வேண்டிய நிலைமையும் உருவானது. இவையெல்லாம் அவருக்கு லண்டன் மேல் வெறுப்பைத் தோற்றுவித்தது. நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போவோம் என்று ஒரே பிடிவாதமாக நின்றார். பொய்யான தகவல்களைச் சொல்வது தவறு என்று எனக்கும் புரியும். ஆனால் நாங்கள் கூறுகின்ற பொய்யும் ஒருவகையில் உண்மை தானே! எமது நாட்டில் பிரச்சினை உண்டுதானே! அந்தப் பிரச்சினைகள் எல்லோரையும் பாதிக்காவிட்டாலும் பாதித்ததாகச் சொல்லுகிறோம். எங்களைப் பொறுத்தவரை நாங்கள் பல பிரச்சினைகளை எதிர் கொண்டோம். அது அவருக்கும் தெரியும். என்ன கொஞ்சம் மிகையாகக் கூறுகிறோம். அவ்வளவு தான்.

நான் விழித்துக் கொண்டேன்.

அன்றைக்கு நான் விழித்துக் கொள்ளாவிட்டால்
இன்றைக்கு என் பிள்ளைகள் எவ்வளவு
பிரச்சினைக்குள்ளாகி இருப்பார்கள். இதைத்தான் யாருமே
புரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள்.

இலங்கையில் நாம் இருந்தபோது எவ்வளவு
பிரச்சினைகள்.

அவருடைய அரசியலால் நாம் பட்ட துன்பங்கள்தான்
எவ்வளவு. இவையெல்லாம் யாருக்குத் தெரியும் !!
தன்னுடைய சுயநலத்தை மட்டுமே என் கணவர்
நினைத்தார். தன்னுடைய அரசியல் தனக்குள்ள
செல்வாக்கு இவற்றையே அவர் முதன்மைப்படுத்தினார்.
பிள்ளைகளுடைய உயிர்ப் பாதுகாப்பு அவர்களுடைய
எதிர்காலம் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் அவர்
சிந்திக்காமைதான் என்னை நிரம்பத் துன்பப்படுத்தியது.
நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் கொலை. எங்கு பார்த்தாலும்
கைது. இந்த நிலைமையில் எப்படி நாம் வாழ்வது.
இதற்காகத்தான் நான் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு
பல வாழ்க்கை முடிவுகளை தன்னிச்சையாக எடுத்தேன்.
என்னுடைய முடிவுகளின் பின்னணியைப் புரிந்தும்

புரியாதமாதிரி நடக்கும் இந்தச் சமூகம் எவ்வளவு
அவதூறுகளை என்மேல் சுமத்துகிறது.

இன்று அவருடைய தனிமையைப் பெரிசுபடுத்தி அந்தத்
தனிமைக்கு நானே காரணம் என்று கூறி எவ்வளவு
கீழ்த்தரமாகக் கதைக்கிறார்கள்.

ஒரு பெண்ணினுடைய நியாயங்களைப் புறக்கணித்து
ஆண்டாண்டு காலமாக நிலவி வந்த பெண்
அடிமைத்தனத்தின் வக்கிரங்களைக் கண்ணாடியாக்கி
அந்தக் கண்ணாடியினூடாக அல்லவா என்னுடைய
பிரச்சினைகளைப் பார்க்கிறார்கள்.

ஒரு குறிப்பிட்டகாலம் இலங்கையில் சந்தோசமாகத்தான்
வாழ்ந்தோம்.

அற்புதமான இனிமையான வாழ்க்கைதான் . ஆனால்
நாட்டிலே இன விடுதலைப் போராட்டம்
உக்கிரமடைந்ததும் இயக்க நிலைப் போராட்டங்கள்
முதன்மை பெறத் தொடங்கியதும் இவரைப்
போன்றவர்களின் அரசியல் வாழ்க்கை
கேள்விக்குறியானதுதானே சரித்திரம்.

அதுமட்டுமா அதற்குப்பின் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்
கொண்டு எந்த நேரம் என்ன நடக்குமென்ற வேதனையில்

..... சீ என்ன வாழ்க்கை அது. மற்றவர்களுக்கெல்லாம்
ஒரு பயம் என்றால் எங்கள் வீட்டுக்குப் பத்துப் பயம்.
எப்படி வாழ்வது!

ஒரு நாள் நாம் எல்லாரும் அயர்ந்து தூங்கிக்
கொண்டிருக்கிறோம்.

திடீரென்று வெடிச்சத்தம். எங்கள் வீட்டின் ஒருபகுதி பற்றி
எரிய ஆரம்பித்தது. குய்யோ முறையோ என்று ஓடினோம்.
அவரும்தான் ஓடினார்! தெய்வாதீனமாக உயிர்
தப்பினோமேயொழிய அந்த உயிர்ப் பயம் எம்மை விட்டு
அகலவேயில்லை. இதற்குப் பின் தானே நாட்டைவிட்டு
வெளியேறுவதென்று முடிவெடுத்தோம். நான் முன்பே
சொன்னமாதிரி அவரின் தம்பி ஜெர்மனியில் வதியும்
கஜபாகு வீட்டுக்குத் தான் சென்றோம்.

அங்கே கஜபாகுவின் மனைவியால் எவ்வளவு துன்பம்.
கஜபாகுவின் மனைவி எங்களை ஓரங்கட்டியபோது
என்னுள் ஒரு வைராக்கியம் எழுந்தது. லண்டனைவிட்டுப்
போவோம் என்ற அவரின் முடிவுக்கெதிராக நான் முடி
வெடுத்தபோது எல்லோரும் என்னைக் குற்றவாளியாகத்தான்
பார்த்தார்கள். கணவன் சொல்வதை மனைவி கேட்க
வேண்டுமென்ற பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்கள் வேறு

என்னதான் நினைக்க முடியும்!

இப்படிச் சொல்வதனால் கணவன் சொல்வதை கேட்கக் கூடாது என்று நான் சொல்வதாக நீங்கள் எண்ணக் கூடாது. குடும்பத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய முடிவை ஒரு கணவன் எடுக்கும்போது மனைவி அதற்கு எதிரான உறுதியான முடிவுகளை எடுத்தல் தவறில்லை என்பதைத்தான் நான் சொல்ல வருகிறேன். நான் அப்படி ஒரு முடிவை அன்று எடுத்திருக்காவிட்டால் இன்று என் ஆதித்யாவும் ஆரணியும் இந்த உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருப்பார்களா? ஒவ்வொரு நாளும் செத்துப் பிழைத்துத்தான் இலங்கையில் நாம் வாழ்ந்தோம். என்ன நடக்கிறது என்று எங்களுக்குப் புரியவேயில்லை.

உரிமைக்கான போராட்டம் என்று சொன்னார்கள். ஆரம்பத்தில் என் கணவருக்கும் இந்த ஆயுதப் போராட்டம் பிடிக்கவில்லைத்தானே. அதை அவர் விமர்சித்ததை நான் என் காதால் கேட்டிருக்கிறேன். எங்கே மறுக்கச் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம். ஆனால் தான் பிறந்த தான் வாழ்கின்ற சமூகத்தின் மீது அடங்காத பற்றுக் கொண்டவர் என் கணவர்.

மதிவதனியின் மனசின் சத்தம் அவளுக்கு மட்டுமே

கேட்டது.

தன்னால் இந்த நாட்டில் வாழ முடியாது என்று
ஒரேயடியாகக் கூறிவிட்டு அவர் போய்விட்டார்.

கலங்கினேன் ஆனால் தளரவில்லை. குடும்பத்தைவிட
தனது சமூகம் தனக்கு முக்கியம் என்று அவர் போய்
விட்டார். நான் என் இரு பிள்ளைகள்தான் உலகம் என்று
முடிவெடுத்தேன். துணிந்தேன். ஒவ்வொரு அடியையும்
கவனமாக வைத்தேன். என் படிப்பு எனக்குக் கை
கொடுத்தது. என் பிள்ளைகளை ஆளாக்கிவிட்டுத்தான்
மூச்சுவிட நிமிர்ந்தேன். இது தவறா?

ஆதித்யாவின் திருமணத்திற்கு இவர் வருவாரா என்று
நான் கலங்கிய நாட்கள்தான் எத்தனை? நான் ஒன்றும்
பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணல்ல. வெறும் சாதாரணப்
பெண்தான். கணவன் பிள்ளை என்ற உறவுக்குள்
வட்டமடிப்பவள்தானே! இறுதியில் அவர் வந்தபோது நான்
அடைந்த மகிழ்ச்சிதான் எவ்வளவு. அவர் வந்த
கோலத்தைப் பார்த்து நான் அதிர்ந்து போனேன்.

அவர் வந்த பின் தன்னுடைய இந்த நிலைக்கு நான்தான்
காரணம் என்று குற்றஞ்சாட்டியபோது மௌனமாக
எனக்குள் அழுவதைத் தவிர வேறென்ன நான் செய்ய

முடியும். தனி ஒரு பெண்ணாக இருந்து என்
செல்வங்களை நான் ஆளாக்கியமையைப் பாராட்டிப்
பெருமைப்படாமல் குற்றமிழைத்ததாகக் குற்றஞ்
சாட்டியபோது ஆரணி எனக்காக வெகுண்டெழுந்தாள்.

ஆரணி கதைத்தவிதம் பாவித்த சொற்கள் கொஞ்சம்
அதிகம்தான்! ஆனால் தனித்துப் போய் நின்ற என்னை
அவளின் வார்த்தைகள் கட்டி அணைத்து ஒத்தணம்
கொடுத்தன.

தனக்குத்தானே கதைத்துக் கொண்டிருந்த மதிவதனியின்
உள்ள ரணங்கள் எவ்வளவு துயரமானவை. அப்படியே
சோர்ந்தபடி தொலைக்காட்சிப் பெட்டியைப் பார்த்தபடி
அயர்ந்து தூங்கிவிட்டாள்.

மதிவதனியின் வாழ்க்கை ஒரு புயல்தான். இதைப் புரிந்து
கொள்வதென்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல. ஏராளமான தமிழ்த்
தாய்களின் நிலை இதுதான். பண்பாடு பழைய எண்ணக்
கருக்கள் இவைகளோடு முட்டிமோதும் நவீன பண்பாட்டு
விழுமியங்கள் இவற்றை ஜீரணித்து நீந்திக் கரைசேர
எத்தனிக்கும் குடும்பப் பற்றுமிக்க தாய்மார் தோற்காமல்
வெற்றியை நோக்கி நகரும்போது தூற்றுபவர்கள்தான்
ஏராளம்.

6

ஆதித்யாவின் மனம் குமுறிக் கொண்டிருந்தது.
வேகமாகக் கதவைத் தட்டினாள். எப்படியும் இந்தப்
பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு கட்டிவிட வேண்டுமென்று
துடித்துக் கொண்டு நின்றாள். ஆதித்யாவின் இந்தப்
பார்வை சரி பிழை என்பதைவிட அவள் பாசத்தின்
எழுச்சியில் நிற்கிறாள் என்பதே யதார்த்தம். அவளை
விமர்சிக்காமல் மௌனிப்பதே தற்போதைக்கு நல்லது.
மத்தியதர வர்க்கத்தின் உளவியல் ரீதியான இத்தகைய
செய்கைகள் விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்டவையே.
வேகமாகக் கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டுத் தன் நிலைக்குத்

திரும்பிய மதிவதனி கதவைத் திறந்தாள்.

ஆதித்யா அவளை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள். மதிவதனிக்கு வியப்பாக இருந்தது. அதுவும் சாரங்கள் இல்லாமல் தனியாக வந்திருக்கிறாள்.

மதிவதனி எதனையும் வெளிக்காட்டாமல் “வாம்மா என்ன இந்த நேரம் தனியாக வந்திருக்கிறாய்?” என்று சாதாரணமாகவே கேட்டாள்.

பதில் எதுவும் வரவில்லை.

மயான அமைதி.

ஆதித்யா ஏன் வந்திருக்கிறாள் என்ன கதைக்கப் போகிறாள் என ஒன்றுமே புரியாமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் மதிவதனி.

“அம்மா நான் இலங்கைக்குப் போகப்போறன்” என்று அமைதியைக் குலைத்தாள்.

“ஏன் இரண்டு பேருக்கும் இப்ப என்ன விடுமுறையே” என்று மதிவதனி கேட்டாள்.

சுட்டென்று தாயைத் திரும்பிக் கோபமாகப் பார்த்த ஆதித்யா....

“இல்லை நான் மட்டும்தான் போகப்போறன். அவர்

வரேல்லை..” என்று வெடுக்கென்று கூறினாள்.

அவளுடைய எந்தப் போக்கையும் தான்
கவனிக்காதவள் போல்

“ ஏன் இப்ப அப்பிடி என்ன அவசரம்.”

“ அப்பா அங்கை தனிய இருந்து கஸ்டப்பட நான்
இஞ்சை சந்தோசமாய் இருக்கேலாது.”

சிறிது நேரம் யாரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

“இதுக்குச் சாரங்கனையும் கூட்டிப் போகலாம் தானே. ஏன்
கொப்பர் வரச் சொன்னவரே?”

“சாரங்கனுக்கு இந்த நாடுதான் பிடிச்சிருக்காம் தன்னாலை
அங்கை வந்து சமாளிக்கேலாதாம்.”

“அதனாலை நீ போறது சரியே?”

“ஏன் அப்பாவை விட்டிட்டு நீங்கள் இருந்தனீங்க
ள்தானே?”

மதிவதனிக்கு செருப்பால் அடிச்சதைப்போல இருந்தது.

“அப்பாவுக்குச் சரியான வருத்தம். அங்கை அவரைக்
கவனிக்கிறதுக்கு யாரும் இல்லை. கட்டின
மனைவிக்கும் அந்த எண்ணம் இல்லை.

பெத்த பிள்ளையள் எண்டாலும் அவரைப் பார்க்கத்தானே
வேண்டும்.”

திரும்பத் திரும்ப தன்னை யாரோ சவுக்கால் அடிப்பது
போல் மதிவதனி நெளிந்தாள்.

மதிவதனி தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக்
கொண்டாள்.

“சாரங்கனோடை இதைப்பற்றிக் கதைச்சிட்டியே?”

“ஓம் போறதெண்டால் போவெண்டு சொல்லியிட்டார். அவர்
உன்னைப் போல ஒரு மனிதாபிமானம் இல்லாதவரில்லை”

ஆதித்யாவின் ஒவ்வொரு வசனங்களும் மதிவதனியை
ஈட்டிபோல் குத்தின. ஒவென்று கத்தவேண்டும்
போல இருந்தது.

“நீ போறதை விட்டிட்டு அப்பாவை இஞ்சை
கூப்பிடலாமே?”

ஆதித்யாவின் கோபம் எல்லை கடந்து விட்டது.

“ அப்பா ஒரு முழு மனிசன். அவரை இஞ்சை உன்ரை
அரைகுறைப் பிரண்டுகள் மத்தியிலை கூப்பிட்டு சீரழிக்க
எனக்கு விருப்பமில்லை. உன்ரை ஆசையே அதுதானே.”

ஆதித்யாவின் இந்த வசனங்கள் மதிவதனியை நன்கு

காயப்படுத்தின. ஆதித்யாவை மட்டுமல்ல வெளிநாட்டு வாழ்
சமூகத்தையும் காயப்படுத்துகின்றது என்பதை உணர்ச்சி
மேலீட்டில் புரியாதவளாகவே இருந்தாள்

மனதைக் காயப்படுத்துவதென்பது சரியோ பிழையோ
நிரம்பத் துயரமானது. ஆதித்யா மதிவதனியைப் பிழையாக
விளங்கிக்கொண்டாளா அல்லது தான் சுயநலமாக சில
காரியங்களைச் செய்து ஆதித்யாவின் மனதைக்
காயப்படுத்தி இருந்தாளா என்று புரியாமல் தவித்தாள்
மதிவதனி.

“அம்மா எப்ப இந்த நண்பர்களைக் கண்டனீங்கள்.
எங்கேயோ மூலையில் இருந்தவர்கள் எல்லாம் கொஞ்சம்
காசைக் கண்டவுடன் ஆடுகிற கூத்துக்குப் பெயர்தான்
நாகரிகமா அம்மா? இவர்கள் மத்தியிலை மடிப்புக்
கலையாமல் சட்டை போட்டு வந்தால் மட்டும்தான்
அப்பாவுக்கும் உனக்கும் கௌரவமோ? என்ன துணி
விலை ஆரணி அப்பிடிக் கதைக்கேலும்? அதை எப்பிடி
நீ பார்த்துக் கொண்டிருந்தனீ? அதை உன்ரை
அண்ணரும் ஆமோதிக்கிறார். எப்பிடி...எப்பிடி இதெல்லாம்
நடக்குது. உன்ரை அண்ணர் என்ரை அப்பாவின்ரை
கால்தூசுக்குக் கூட சமனில்லை...அப்பாவோடை நடந்து
போனாலே அவளுக்குக் கௌரவம் இல்லையாம்.

அப்பாவின்ரை பல்லெல்லாம் காவி ஏறிப் போய்ச்சுதாம்.
அவளின்ரை பிறன்ருகள் அவளைப் பகிடிபண்ணுகினமாம்.
எப்ப அவளுக்கு இந்தக் கௌரவம் வந்தது? என்ன
நினைச்சுக் கொண்டாள் அவள்? **How the hell she can talk
like this?** அப்பா என்ன உங்களுக்குக் கிள்ளுக்
கீரையா? இந்தச் சமூகத்தை எப்ப கண்டனீங்கள்? நீங்கள்
கௌரவமாக வாழ்ந்த சமூகத்தை எப்பிடி உங்களாலை
மறக்க முடிந்தது? இந்த இரண்டும் கெட்டான்
சமூகத்தை எப்ப கண்டனீங்கள்.....

ஆதித்யா பொரிந்து கொண்டேயிருந்தாள்.

ஆதித்யாவின் கல்யாணத்தின்போது நடந்த
நிகழ்ச்சிகளை இப்போது இழுத்து வைத்துப் பேசுகிறாள்.

மதிவதனியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாகப்
பெருகிக் கொண்டிருந்தது. இப்படியெல்லாம் கதைக்கிற
அளவுக்கு அவளின் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்த
தன்னைப் பார்த்து ஆதித்யா கதைப்பதைக் கேட்டு
அவளின் மனது சங்கடப்பட்டது. அதுவும் எப்பவோ
நடந்த நிகழ்ச்சியை இப்போ ஞாபகப்படுத்தி அவள் சத்தம்
போடுமளவுக்கு இப்போ என்ன நடந்தது. சங்கடம்
கண்ணீராக வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஆரணியின்

பேச்சுகள் தவறு என்பது மதிவதனிக்கும் புரியும். அதே போல இப்ப ஆதித்யா தாயைக் கேட்கும் கேள்விகளும் தவறுதானே!

அதைக் கொஞ்சமும் ஆதித்யா கவனிக்கவேயில்லை!

ஆதித்யா நிறுத்தவில்லைத் தொடர்ந்தாள்.

....ஒரு சாதாரண சேட்டும் ரவுசரும் போட்டுக்கொண்டு மேவி இழுத்த தலையோடு அப்பா நடந்தால் ஐயா என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்டு மரியாதை கொடுக்கிற சமூகம்தான் அப்பா வாழிற சமூகம். அதுதான்மா உண்மையான சமூகம். நீ பார்க்கிற பழகுகிற சமூகம் ஒரு போலியான சமூகம். நீ சரியான ஒரு மனைவியாக இருந்தால் அப்பாவுக்கு வருத்தம் என்று கேள்விப்பட்டவுடன் எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டுப் புறப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் நீ அப்படிச் செய்யேல்லை. ஏன்? சாரங்கன் இல்லை ஆர் தடுத்தாலும் நான் கேட்கப்போறதில்லை. எனக்கு இந்தத் தொழில் கணவன் சமூகம் இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலை அப்பாதான் முக்கியம். உனக்கு உன்ரை அண்ணன்தான் முக்கியம். எனக்கென்ன நீ எக்கேடும் கெட்டுப்போ....

என்று சத்தமிட்டுவிட்டு கதைவை அடித்துச் சாத்திக்
கொண்டு வெளியேறினாள்.

ஆதித்யாவின் இந்த வேகமான பேச்சினால் மதிவதனி
கலகலத்துப்போனாள். பிள்ளைகளுக்காக தன்
வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்த ஒரு தாயைப் பார்த்து
அபாண்டமாகப் பழி சுமத்தி நின்ற ஆதித்யாவைப்
பார்த்துக் கலங்கி நின்றாள் மதிவதனி.

அவளுடைய சிந்தனை நிறைந்த வினாக்களும்
உக்கிரமான பார்வையும் தான் பிழை விட்டுவிட்டோமோ
என்று நினைக்குமளவுக்கு இருந்தது.

ஆதித்யா போகும் வேகத்தில் ஏதாவது நடந்து
விடுமோவென்று மனதுக்குள் பயந்து தான் இவ்வளவு
காலமும் பட்ட கஸ்டமெல்லாம் அர்த்தமற்றதாகி
விடுமோவென்று பயந்து வேகமாக சாரங்களின்
தொலைபேசி எண்ணைச் சுழற்றினாள்.

நல்லவேளையாக சாரங்கள் கதைக்க நடந்த
விடயமெல்லாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் ஒப்புவித்தாள்.

சாரங்கள் குழம்பவில்லை. அவனுக்கு ஆதித்யாவைப் பற்றி
நன்கு தெரியும். ஐந்து வருடமாகக் காதலித்தல்லவா
மணம் புரிந்தவன். அவள் எப்படிக் கதைப்பாள் என்பதும்

பதிலே சொல்லவில்லை.

சாரங்கள் மெதுவாக அவளுக்கருகிற் சென்று
தலையைத் தடவிக் கொடுத்தபடி

“ ஆதி darling what happened? Any problem at work?”

மெதுமையாக அவன் அவள் தலையைத் தடவிக் கொண்டு
கேட்டபோது ஆதித்யா கலங்கிப்போய் அவனது மடியில்
தலையைப் புதைத்து ஒவென்று அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

அவளது அழுகையை ஒருவாறு வென்று நடந்ததைக்
கேட்டான் சாரங்கள்.

ஆதித்யாவும் முழு விடயத்தையும் கூறினாள். அத்தோடு
தான் உணர்ச்சி வசப்பட்டு தாய் மீது தகாத
வார்த்தைகளையும் வசனங்களையும் பாவித்ததாகக் கூறி
அவள் அழுதபோது சாரங்கள் அவளது உயர்ந்த
உள்ளத்தை மனதுக்குள் ரசித்தான்.

“ அதற்குப்போய் ஏன் வருத்தம். நாளைக்கே நானும் நீயும்
இலங்கைக்குப் போய் அப்பாவைப் பார்த்துச் செய்ய
வேண்டியதெல்லாம் செய்து இரண்டு கிழமை நிண்டு
வருவமே” என்று சாரங்கள் சொன்னபோது ஆதித்யாவுக்கு
என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

எப்படி அவளை வழிக்குக் கொண்டு வருவதென்பதும்
சாரங்கனுக்கு அத்துப்படி.

ஆதித்யா தகப்பன்மீது அளவு கடந்த பாசம் கொண்டவள்
என்பது அவனுக்கு நன்கு புரியும்.

தகப்பனுக்காக அவள் எதனையும் செய்வாள் என்பதும்
அவனுக்குத் தெரியும். ஆதலால் இதனை
புத்திசாலித்தனமாகக் கையாளவேண்டுமென்று மனதுக்குள்
நினைத்துக் கொண்டான்.

காத்திருந்தான். சிறிது நேரம் கழித்துக் கதவைத் திறந்து
கொண்டு ஆதித்யா உள்ளே வருவதை கவனியாதவன்
போல் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில் கவனத்தைச்
செலுத்தினான்.

வேகமாக உள்ளே வந்த ஆதித்யா நேரே படுக்கை
அறைக்குள் சென்று விட்டாள். சிறிது நேரம் அவள்
வெளியே வரவில்லை. சாரங்கன் மெதுவாக எழுந்து
அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தான். ஆதித்யா உடுப்பையும்
கழட்டாமல் கட்டிலில் படுத்தபடி கூரையை விழித்துப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ ஆதி Are you ok. Any problem?” என்று ஒன்றுமே
தெரியாதவன்போல் அமைதியாகக் கேட்டான். ஆதித்யா

வீட்டிற்கு வந்து இன்னுமொரு யுத்தம் புரிய வேண்டி
வரும் என்று நினைத்து வந்தவளுக்கு சாரங்கள்
முற்றிலும் முன்பு கதைத்ததற்கு மாறாக நானும்
வருகிறேன் என்று கூறியபோது ஆதித்யா பேச்சற்று
நின்றாள். அடுத்து என்ன கதைப்பது என்று புரியாமல்
அவன் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்து ஒவென்று
அழுதாள். அவளுடைய தலையை மெதுமையாகத்
தடவிக் கொடுத்தபடி அவளின் துயரத்தில் தானும்
பங்கெடுக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தான் சாரங்கள்.

சாரங்கனுக்கும் ஆதித்யாவுக்கும் வயதளவில் ஒன்று தான்
வித்தியாசம்.

சூழ்நிலை அவர்களுக்கிடையில் காதலை மலர வைத்தது.

சாரங்கனுடைய பின்புலம் நிரம்பத் துயரமானது.

ஆதித்யா இந்த நாட்டுக்கு வந்த பின் தான் அவன்
வந்திருந்தான். அதனால் நாட்டின் துயரங்களை நன்கு
அனுபவித்து வந்தவன் அவன்.

நிரம்ப ஒழுங்கீனங்களை நிரம்பத் துரோகங்களை எல்லாம்
கண் கூடாகப் பார்த்து வெறுப்படைந்து ஒதுங்கி
வெதும்பிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில்தான் நினையாப்
பிரகாரமாக அவனுக்கு இந்த வெளிநாட்டுச் சந்தர்ப்பம்

கிடைத்தது. இதைத்தான் விதி என்று சொல்கிறார்களோ
என்னவோ!

சாரங்கனைப் பொறுத்தவரை படிப்புத்தான் முதல்.
மற்றதெல்லாம் பின்பே. படிப்புக்கு இடைஞ்சலாக எது
வந்தாலும் அவன் பொருட்படுத்தவேமாட்டான். இதனால்
தான் நாட்டில் பிரச்சினை உச்சக்கட்டத்தை
அடைந்தபோது அவனுடைய சிந்தனை பங்குபற்றுவதில்
இல்லாமல் வெளிநாடு செல்வதில் குறியாக இருந்தது.
பொடியன்கள் சண்டை பிடித்து சுதந்திரத்தைப் பெற்றுத்
தரட்டும் நான் போய்ப் படிப்பம் என்றுதான் அவனும்
நினைத்தான். அவனுடைய நினைப்பு மட்டுமல்ல நாட்டில்
பெரும்பான்மையான இளைஞர்களின் நினைப்பே இதுதான்.

அவனுடைய நினைப்புகளுக்கு அவனே பல
காரணங்களை வைத்திருக்கிறான்.

கல்வியில் தரப்படுத்தல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது
யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பட்ட மாபெரும் ஊர்வலத்தில்
சாரங்கனின் பாடசாலையின் சார்பாக அவனும் கலந்து
கொண்டான். எவ்வளவு உணர்ச்சிகரமான ஊர்வலம். அந்த
ஊர்வலத்தில் எழுப்பப்பட்ட கோசங்கள்தான் இளைஞர்களின்
உணர்வுகளைக் காட்டின. தரப்படுத்தலால் பாதிக்கப்பட்ட

மாணவர்களில் சாரங்கனும் ஒருவன். இயக்கங்கள்
ஆரம்பமாவதற்கு பிள்ளையார் சூழியே இந்தத்
தரப்படுத்தல்தானே. அரசியல் கலப்பற்று நடந்த இந்த
ஊர்வலம் பிற்பகுதியில் அரசியல்மயப்படுத்தப்பட்ட போது
பிள்ளைகளாக வெவ்வேறு இயக்கங்கள் தோற்றியதுதான்
வரலாறு.

இவைகளின் விளைவு திடீரென்று ஒரு நாள்
பதின்மூன்று இராணுவத்தினர் இறந்ததாக செய்தி வந்த
போது தான் நிலைமையின் கடுமையை முதல் முறையாக
சாரங்கள் உணர்ந்தான்.

அந்த நிலையிலும் அவன் போராட்டத்தில் ஈடுபட
வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் கவரப்படவில்லை.

திடீர் திடீரென்று படைகள் மரணிப்பதும் அதன்
விளைவாக பல பொதுமக்கள் மரணிப்பதையும்
கண்டபோது நாட்டை விட்டுத் தப்பி ஓடவே சாரங்கள்
நினைத்தான். சாரங்கள் பயப்படத் தொடங்கினான்.

இந்தப் பயத்தின் உச்சம்தான் அவன் இன்று லண்டன்
நகரத்தில் வாழ்வது.

அவன் மட்டுமல்ல அவனைப்போல் பல இளைஞர்கள்
இப்படி வந்துவிட்டார்கள்.

அவன் மாமா வீட்டுக்கு வந்தபோது எல்லாமே
அவனுக்குப் புதிதாக இருந்தன.

மாமாவுக்கு இரு பிள்ளைகள். ஒருவர் அவனுடைய
வயதை ஒத்தவர். மற்றவர் அவனைவிட இளையவர்.
இருவருமே ஆண்கள்தான்.

அவனுடைய மாமாவின் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை
முறையைப் பார்க்கும்போது அவனுக்கு
வியப்பாக இருந்தது. இங்கு பிள்ளைகளுக்குக் கூடச்
சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது போல் சாரங்கன்
உணர்ந்தான். ஆனால் அவன் எந்தச் சுதந்திரத்தையும்
அகப்படுத்திக் கொள்ளாமல் தானும் தன் படிப்பும் என்றே
வாழ்ந்தான்.

பாடசாலை செல்வது படிப்பது சாப்பிடுவது
படுப்பது இவற்றைத் தவிர வேறு எதுவும்
செய்ததாக இல்லை. மாமா வாழ்ந்த வீட்டில் மூன்று
அறைகள்.

ஒரு அறை மூத்தவருக்கும் இரண்டாவது அறை
இளையவருக்கும் மூன்றாவது மாமா மாமிக்கும் ஏற்கனவே
ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. அவனுடைய படிக்கும் மேசை
சாப்பாட்டு மேசைதான். மாமாவின் பிள்ளைகள் படிப்பது

மிகக்குறைவு. அவர்கள் மேல்நாட்டு சங்கீதம் கேட்பதும்
தங்களுடைய தொலைபேசியில் **game**
விளையாடும்படி இருப்பார்கள். அவர்களைப்
பொறுத்தவரை சாரங்கன் ஒரு பட்டிக்காடு. தாங்கள்
நாகரிகம் தெரிந்தவர்கள். சாரங்கன் இவை எதைப்பற்றியும்
கவலைப்படுவதில்லை. மாமி சில வேளைகளில் சாரங்கனை
உதாரணம் காட்டி அவர்களைப் பேசுவா. அவர்கள்
சாரங்கனை ஒரு பார்க்கக் கூடாத பிராணியைப்
பார்ப்பதுபோல் பார்ப்பார்கள். அவர்களுடைய பாசையில்
பார்வையில் சாரங்கன் ஒரு **freshie**.

சாரங்கன் மாமாவுக்குத் தெரியாமல் செய்த ஒரே காரியம்
ஆதித்யாவைக் காதலித்ததுதான். சாரங்கனைப் போன்ற பல
பிரச்சினைகளை அனுபவித்தவள்தான் ஆதித்யா.
சர்வகலாசாலையில் அவர்கள் இருவருக்கும் நட்பு
தொடங்கியதற்கு அடிப்படைக் காரணமே அவர்கள்
இருவரும் மற்றப் பிள்ளைகளால் **freshie** களாக
ஒதுக்கப்பட்டமைதான். அவர்கள் இருவரும் கூட்டாகச்
சேர்ந்து கொண்டார்கள். படிப்பைப் பற்றியும் நாட்டைப்
பற்றியும்தான் அடிக்கடி கதைப்பார்கள்.

அது காதலாக மலர்ந்து விட்டது.

ஆரம்பத்தில் அவர்களுடைய காதலுக்கு இரண்டு
பக்கத்திலும் எதிர்ப்பு இருந்தது. இறுதியில்

அவர்களுடைய உறுதிக்கு வெற்றி கிடைத்தது.

ஆரம்பம் முதலே ஆதித்யாவை நன்கு புரிந்து
கொண்டவன் சாரங்கன். அவளுடைய அப்பா பாசம்
அவனுக்கு வியப்பைத் தருவதுண்டு. அதில்
தவறு இருப்பதாகவும் அவனுக்குப்படவில்லை. அவள்
தாயின்மீது போடும் குற்றச்சாட்டுகளையிட்டு அவன்
அபிப்பிராயம் கூறுவதை கூடுமான அளவுக்கு தவிர்த்தே
வந்திருக்கிறான். இது அவளுக்கும் புரியும்.

ஆரம்பத்தில் ஆதித்யா வந்து நான் நாட்டுக்குப் போகப்
போகிறேன் என்ற போது அவன் மறுத்தது உண்மை
தான். அதற்கு காரணம் வேறு. அவனைப் பொறுத்தவரை
பிறந்த மண்ணுக்குப் போவதில் அவ்வளவாக ஆர்வம்
இருக்கவில்லை. அந்த மண்ணில் அவன் பட்ட
துயரங்கள் ஏராளம். அதன் தாக்கமாகவே ஆதி ஊருக்குப்
போவதை அவன் அடியோடு வெறுத்தான். ஆதித்யாவின்
துன்பம் அவனை மாற்றிவிட்டது. அவளுக்காக அவன்
எதையும் நேர் கொள்ளத் தயாராகிவிட்டான்.

7

ஆதித்யா வீட்டுக்கு வந்ததும் தாய் மேல் சத்தம் போட்டு விட்டுப் போனதும் ஆரணிக்கு ஆதித்யா மேல் கோபத்தை உருவாக்கியிருந்தன.

“ அவ என்ன துணிவிலை உங்கள் மேல் சத்தம் போட முடியும்? இண்டைக்கு அவ டொக்டர் என்று பெருமைப் படிறது ஆரலை? அப்பாவாலையா உங்களாலையா? நீங்கள் துணிஞ்சு எங்களை இந்தப் பக்கம் கொண்டு வராட்டில் என்ன நடந்திருக்கும்? இது ஏன் ஆதித்யா வுக்குப் புரியாதாம்!” ஆரணியின் இந்தச் சத்தம் பக்கத்து வீட்டுக்குக் கூடக் கேட்டிருக்கும்.

மதிவதனி ஆரணியைச் சத்தம்போடவேண்டாமென்று

கேட்டுக் கொண்டாள். ஆனால் ஆரணி நிறுத்திறபாடாகக் காணவில்லை. அவள் கோபத்தின் உச்சத்தில் நின்றாள்.

தொலைபேசியை எடுத்து ஆதித்யாவின் இலக்கத்தைச் சுழற்றினாள். சாரங்கன்தான் எடுத்தான்.

“ can I talk to aathi? ” சாரங்கன் கொஞ்சம் குழம்பினான். அநாகரிகமான முறையில் முகத்தில் அடித்தாற்போல் அவள் கேட்டது சாரங்கனுக்குப் பிடிக்கவில்லைத்தான். ஆனாலும் காட்டிக்கொள்ளாமல் தொலைபேசியை மெதுவாக ஆதித்யாவிடம் கொடுத்தான்.

“ who do you think you are?. How dare you talk to my mom like that? You may like dad more but you don't have any rights to shout at my mum. You are lucky when you it happened. Do you think Mr Mahendran is only your dad ?..... ”

கடகடவென்று பொரிந்து தள்ளினாள். ஆதித்யாவுக்குக் கொஞ்சம்கூட இடம் கொடுக்காமல் பேசி முடித்து விட்டாள். மறுபக்கத்தில் ஆதித்யா கலங்கிப் போய் நின்றிருந்தாள். ஆதித்யாவின் முகமாறுதல்களைக் கொண்டு

என்ன நடக்கின்றது என்பதை சாரங்கன் புரிந்து
கொண்டான். சகோதரிகளுக்கிடையில் நடக்கின்ற இந்த
யுத்தத்தில் தான் எந்த வகையிலும் கலந்து கொள்ளக்
கூடாதென்று தனக்குள் அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

தொலைபேசியைப் பொத்தென்று வைத்து விட்டுப் பிரமை
பிடித்தவள்போல் சோபாவில் அமர்ந்துவிட்டாள் ஆதித்யா.

அப்போது வீட்டு மணியடித்தது. சாரங்கன்போய் கதவைத்
திறந்தான். சாரங்கனுடைய மாமா நின்றிருந்தார்.

அவருடைய திடீர் வரவு அவனுக்குக்
குழப்பமாக இருந்தது. அவரைக் கண்டதும் ஆதித்யாவும்
தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டாள்.

சாரங்கனுடைய மாமா ஏதோ குழப்பமாகத்தான்
வந்திருந்தார். அவருடைய வருகை சாரங்கனுக்கு
மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. குழப்பமான நிலையில்
இருக்கும் ஆதியின் மனப்போக்கைத் திசை திருப்புவதற்கு
வாய்ப்பாக இருந்ததுதான் அவனுடைய சந்தோசத்திற்குக்
காரணமாக இருந்தது. ஆதியும் தன்னைச் சுதாகரித்துக்
கொண்டாள்.

“என்ன மாமா ஒரு மாதிரியிருக்கிறியள் ஏதும்
பிரச்சினையே” என்று சாரங்கன் கேட்டான். அவர் ஏதுவும்

பேசாமல் இருந்தார். கண்கள் மட்டும் கண்ணீரை
வழியவிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கடவுளுடைய படைப்பில் இந்தக் கண்கள் படைப்பு
உண்மையிலேயே உச்சம்தான். இந்தக் கண்களால் சிரிக்க
முடியும் - வியக்க முடியும் - ஏன் எல்லாமே செய்ய
முடியும்.

அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் சாரங்கனும்
ஆதித்யாவும். அவருடைய நிலைமை சற்றுமுன்னர் நடந்த
எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் மறக்க வைத்து விட்டது.

“ தாளைப் பொலிஸ் பிடிச்சுக் கொண்டு போட்டாங்கள்”
என்றார். ஆதித்யா ஏங்கிப்போனாள். ஆனால் சாரங்கனுக்கு
அது ஒன்றும் புதிதாகவோ அல்லது
வியப்பாகவோ இருக்கவில்லை.

தாஸ் சாரங்கனின் மாமாவின் இரண்டாது பையன்.
அவனுடைய போக்கு நிரம்பக் கட்டுப்பாடற்றது. சாரங்கன்
அங்கு இருக்கும்போது பல தடவை மாமனாரிடம்
அவனைப்பற்றி சாரங்கன் கூறியிருக்கிறான்.
அப்போதெல்லாம் மாமாவோ மாமியோ அதனைப்
பொருட்படுத்தவில்லை. பதிலாக சாரங்கன் லண்டனில்
பிறந்து வளராதபடியால் தங்கள் பிள்ளை செய்கின்ற

செயல்கள் அவனுக்குப் புரிவதில்லை என்று பெரிய
தோரணையில் கூறுவார்கள்

“அது இஞ்சை பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளையள் அப்பிடித்
தான் தம்பி” என்று கூறி சாரங்கனை மறைமுகமாக
மட்டந் தட்டி விடுவார்கள். அதற்குப்பின் சாரங்கன்
எதுவுமே கதைப்பதில்லை தானும் தன்பாடுமாக இருக்கப்
பழகிக் கொண்டான்.

இப்போ அந்தப் பழக்கங்கள் விசுவரூபமெடுத்து ஆபத்தான
நிலைக்கு வந்தவுடன் மாமா வந்திருக்கிறார் என்பது
அவனுக்குப் புரிந்தது.

“ஏன் மாமா என்ன நடந்தது?” என்று சாரங்கன் கேட்டான்.

“ ஏதோ சண்டையாம் ரூட்டிங் பொடியன்களுக்கும்
இவங்களுக்கும் சண்டையாம். இவன் ஒரு பொடியனின்ரை
மண்டையை உடைச்சுப்போட்டான். அந்தப் பொடியன்
சாகக் கிடக்கிறான்.” என்று கூறும்போதே அழத்
தொடங்கிவிட்டார்.

“ ஆரும் லோயரைப் போய் பார்த்தனீங்களே?” ஆதித்யா
கேட்டாள்.

“ ஓமம்மா ஒரு தமிழ் லோயரும் வரமாட்டினமாம்.”

“சாரங்கன் எங்கடை எட்வேட்டை கேட்டுப் பார்ப்பமே”
என்று சாரங்கனைப் பார்த்துக்கேட்டாள். சாரங்கன்
பதிலேதும் சொல்லவில்லை. சாரங்கனைப்
பொறுத்தவரை இதில் தலையை நுழைக்க
விருப்பமில்லை. ஆனால் ஆதித்யா ஆரம்பித்து விட்டாள்.
ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்ற நிலையில் எட்வேட்டுடன்
கதைக்கத் தொலைபேசி அருகில் சென்றான். அவன்
தொலைபேசி எண்களைச் சூழ்றும் போதும் மனதுக்குள்
விருப்பமற்றே செய்து கொண்டிருந்தான்.

8

எட்வேட் லண்டனில் பிரபலமான ஒரு வக்கீல்.
திறமைசாலி. நியாயம் என்று படும் வழக்குகளை மட்டுமே
எடுப்பது வழக்கம். இதனால் எட்வேட்டைப் பிடிப்பது
மிகக் கடினம். சாரங்கனும் எட்வேட்டும் நல்ல நண்பர்கள்.
இந்த வழக்கைப் பொறுத்தவரை எட்வேட் என்ன
சொல்வாரோ என்ற எண்ணத்துடன் எட்வேட்டின்
எண்ணினைச் சூழற்றினான் சாரங்கன்.

மறு பக்கத்தில் எட்வேட்டின் குரல் கேட்டது.

“Hi Edverd, this is sarangan”

“ Hi Sarangan anything urgent”

“ Almost urgent one of my cousin got arrested by police re-
garding some problem. Can I come and see you now”

“Ok. no problem. come. I am in the office”

சாரங்கன் மாமாவைப் பார்த்தான். பரிதாபமாக இருந்தது.

“மாமா நாங்கள் லோயரிட்டை இப்ப போவம். அவர் இருக்கிறாராம்.” என்றான் சாரங்கன்.

இந்தச் சந்தடியில் தன்னுடைய பிரச்சினைகளை ஓரத்தில் வைத்துவிட்டான் ஆதித்யா.

சாரங்கன் உடுப்பு மாற்றுவதற்காக அறைக்குள் சென்ற போது அவன் பின்னாள் சென்ற ஆதித்யா

“சாரங்கன் மாமாவின்ரை கதையைப் பார்த்தால் எட்வேட் இந்தக் கேசை எடுப்பாரோ தெரியாது.”

“எனக்கும் அப்படித்தான் படுகுது. எதுக்கும் கூட்டிக் கொண்டு போவம்”

வெளிநாடுகளில் இந்தப் பிரச்சினைகள் மிக மோசமான ஒரு நிலையை எட்டியுள்ளது.

புதிய தலைமுறை இளைஞர்களும் பழைய தலைமுறை இளைஞர்களும் இப்படியான ஊர் சார்ந்த குழுக்களை உருவாக்கிக் கொண்டு நாசகாரச் செயல்களில் ஈடுபடுவதென்பது சர்வ சாதாரணமாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு ஊரின் பெயரிலும் ஒரு சண்டியர் கூட்டம். பழைய தலை

முறை இளைஞர்கள் இலங்கையிலுள்ள ஊர்களின் பெயரால்
குழுக்களை அமைப்பதும் புதிய தலைமுறை

இளைஞர்கள் இங்குள்ள நகரங்களின் பெயர்களில்
குழுக்களை அமைத்துக் கொள்வதும் பின்பு சிறுசிறு
பிரச்சினைகளுக்காகக் குழுக்கழுக்கிடையில்
சண்டையிட்டுக் கொள்வதும் தமிழ் இனமே வெட்கித்
தலை குனியுமளவுக்கு வெளிநாடுகளில் அரங்கேறுகின்றன.
இந்த இளைஞர்களின் மனோ நிலையை இங்குள்ள தமிழ்
முதலாளிகள் தங்களின் வியாபாரப் போட்டிகளுக்காகப்
பாவிப்பதும் பின்பு பிரச்சினை இறுகும் போது மெதுவாக
நழுவுவதும் சர்வசாதாணமாக இங்கு நடக்கின்றது.

சாரங்களின் மாமாவின் மகன் ரூட்டிங் என்ற குழுவைச்
சார்ந்தவன். ஒரு பெண் சம்பந்தப்பட்ட விடயத்தில்
ரூட்டிங் குழுவுக்கும் ஈஸ்ட்காம் குழுவுக்கும் ஏற்பட்ட
மோதலில் பலர் காயமடைந்ததாகவும் அதில் இந்தப்
பையனும் ஈடுபட்டு இப்போ பொலிஸ் காவலில்.

இன்றைய நாட்களில் இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் சர்வ
சாதாணமாகிவிட்டன. குழுக்கழுக்கிடையில் சண்டை
நடப்பதும் பின்பு பொலிசில் பிடிபடுவதும் தண்டனை
பெற்றுச் சிறையில் வாடுவதும் பெரிய பிரச்சினை

யாக இல்லை. சாரங்கனும் அவன் மாமாவும்
வழக்கறிஞரைச் சந்திக்கப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களை அனுப்பிவிட்டு தன்னுடைய
பிரச்சினைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்
ஆதித்யா.

ஆரணி எடுத்துப் பேசிய போது ஆதித்யா செவிமடுத்தாளே
ஒழிய எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை.

அவளுடைய ஒரு கேள்வி இன்னும் காதைக் குடைந்து
கொண்டிருந்தது.

“ Do you think Mr Mahendran is only your dad? ”

நியாயமான ஒரு கேள்வியாகப்பட்டாலும் மிக
அநியாயமாக இருக்கிறதே என்று ஆதங்கப்பட்டாள்.

ஆரணி எப்படி இப்படிக் கதைக்க முடியும். அப்பாவைக்
கொஞ்சமும் மதிக்காத ஆரணி எப்படி தன்னைப்
பேசமுடியும் என்ற வினாவுக்கு விடை கிடைக்காமல்
குழம்பினாள்.

9

ஆதித்யாவை எடுத்துப் பேசிவிட்டு போனை வைத்த
ஆரணி மூச்சு வாங்கினாள். அவளைப் பொறுத்தவரை
அம்மாவைப் பேசியது கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை.

ஆரணியின் மனம் குமுறியது. அது பேசத்
தொடங்கியது.

அப்பாவின் இன்றைய நிலைமைக்கு அம்மாதான் காரணம்
என்று சொல்வதை அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள
முடியவில்லை. 'இன்றைக்கு நாங்கள் உயிரோடும் நல்ல
நிலையிலும் இருப்பதற்கு அம்மாதான் காரணம். வேறு

யாருமே இல்லை. அப்பா அப்படி இருப்பதற்கு
அவருடைய வரட்டுக் கௌரவம் தான் காரணம்.
இன்றைக்கு அம்மா இல்லையென்றால் அக்கா டாக்டர்
ஆகி இருக்க முடியாது. ஏன் உயிரோடு
கூட இருந்திருக்க முடியாது' என்பதே ஆரணியின்
வாதமாக இருக்கிறது.

நாட்டிலே எவ்வளவு பிரச்சினை. திடீர் திடீரென்று
கண்ணி வெடிகள் வெடிக்கும் பல இராணுவத்தினர்
மாள்வார்கள். அதைத் தொடர்ந்து எதுவுமே அறியாத
அப்பாவி மக்களை இராணுவத்தினர் கொல்வார்கள்.
இறக்கின்ற மக்களுக்கு தாங்கள் ஏன் இறக்கின்றோம்
என்பதே தெரியாமல் இருக்கும். கண்ணிவெடி
வைத்தவர்களைக் காணமுடியாது. இதுதான் அன்றைய
நாடு. நாங்களும் இந்த நெருக்கடிக்குள்தான் வாழ்ந்தோம்.
நாங்கள் உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு எத்தனை நாள்
இருந்திருப்போம். அப்பாவின் அரசியலும் அப்படித்தான்.
வங்குரோத்து அரசியல். இந்த அரசியல்
வங்குரோத்துத்தனத்துக்காக கூழைக் கும்பிடு
போடுபவர்களைக் கருத்தில் கொண்டு அப்பாவிற்கு பெரிய
மதிப்பு உண்டு என்று ஆதித்யா கூறுவது எந்த
வகையில் சரி? எப்படி ஏற்றுக் கொள்வது? இப்படியான

ஒரு காலகட்டத்தில்தான் அம்மா துணிந்து எங்களுக்காக ஒரு முடிவெடுத்தா. தான் தனியே போக வேண்டுமென்று அம்மா சுயநலமாக முடிவெடுக்கவில்லை. எல்லோரும் நாட்டைவிட்டுப் போவோம் என்றே முடிவெடுத்தா. எல்லோரும் அநியாயத்திற்கு எதிராகப் போராடுவோம் என்று நாங்கள் முடிவெடுக்கவில்லை.

நாங்கள் அறிந்து கொண்டதெல்லாம் ஆமியின் சாவும் பொதுமக்களின் சாவும் தான். அதனால் அம்மா எங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக வெளிநாடு செல்ல வேண்டுமென்று முடிவெடுத்தா? இதில் என்ன தவறு இருக்கிறது. இதற்கு அப்பாவும் சம்மதித்தார். அப்பாவின் சகோதரர் வீட்டுக்குப் போய் நாங்கள் சீரழிந்தவிதத்தை பட்டபாட்டை எப்படிச் சொல்வது? நல்லதையே நினைத்து நல்லதையே செய்த அம்மாவை ஏன் எல்லாரும் குற்றவாளியாகப் பார்க்கிறார்கள்? எனக்கு இந்தத் தர்க்கம் புரியவேயில்லை. அங்கே ஏற்பட்ட சீரழிவின் பின் லண்டனுக்கு வந்தோம். அப்பாவின் சகோதரரின் மனைவியால் அந்தக் கொஞ்ச நாட்கள் நாங்கள் பட்ட துன்பம் பயங்கரமானது. ஒரு கட்டத்தில் திரும்பி நாட்டுக்கே போனால் என்ன என்ற அளவுக்கு வேதனைப்பட்டோம். ஏன் ஆதித்யாவாகட்டும் அப்பாவாகட்டும் அந்த மன நிலையில் தானே இருந்தோம்.

மரணக் குழியிலிருந்து தப்பி வந்து மீண்டும் மரணக்
 குழிக்கே செல்லுமளவுக்கு நாம் தள்ளப்பட்டோம் என்பதை
 ஏன் ஒருவரும் நினைக்க மறுக்கிறார்கள்.
 அப்பாவுக்கு இங்கே இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. அவர்
 இதற்குப் பல காரணங்கள் சொன்னாலும் எல்லாம் அவரின்
 வரட்டுக் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றும்
 முயற்சிகளாகவே இருந்தன. இதற்கு ஏன் அம்மாவைக்
 குற்றஞ் சொல்லவேணும்? அம்மா எப்படி அவரோடு கூடப்
 போக முடியும்? அம்மா வெளி நாட்டுக்கு வந்தது தான்
 உல்லாசமாக வாழ்வதற்காக இல்லையே! எங்கள்
 இருவரையும் காப்பாற்றிப் படிப்பிக்கவே வந்தார்கள். ஒரு
 தாயின் மனத்துடிப்பை எவ்வளவு கீழ்த்தரமாக
 எண்ணுகிறார்கள். அம்மாவுக்கு எவ்வளவு
 வேதனையாக இருந்திருக்கும். எல்லாவற்றையும்
 அடக்கிக்கொண்டு எங்களுக்காக தன் விருப்பு
 வெறுப்புகள் எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்தாளே அவளா
 குற்றவாளி. ஆதித்யாவுக்கு ஏன் இவை எல்லாம்
 விளங்கவில்லை. காலம்தான் இதற்கான பதிலைக்
 கொடுக்கவேணும். ஆரணியின் உள்ளம் குமுறிக்
 கொண்டிருந்தது.

10

சில மனிதர்கள் சிலவேளைகளில் தங்களுக்கென்றே சில
நியாயங்களை உருவாக்கிக்கொண்டு வாழ
எத்தனிக்கிறார்கள். இங்கே உறவுகளின் ஆழத்தைப்
பற்றியோ அல்லது உறவுகளின் நெருக்கங்கள் பற்றியோ
அவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை. சமூகத்தின் முன்னால்
தங்களை ஒரு சமூகவாதியாகக் காட்டிக்கொண்டு
தங்களுக்காகவே வாழ்பவர்கள் இவர்கள். இவர்கள்
மற்றவர்களுக்காகக் கவலைப்படுவது போல்
தோற்றுவார்கள் ஆனால் கவலைப்படுவதில்லை.
இப்படியான இவர்களை சமூகம் இனங்கண்டு
கொள்வதுமில்லை பழிப்பதுமில்லை. இப்படியான

மனிதர்கள் கூடுதலாக மத்தியதர வர்க்கத்தில் தான்
காணப்படுகின்றனர்.

ஆரணி ஒரு பறவையைப் போன்றவள். தான் விரும்பியபடி
எல்லாம் பறக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவள்.
சில வேளைகளில் இரவு நேரத்தில் வீட்டுக்கு வரமாட்டாள்.
தன் நண்பி வீட்டில் படுத்து விட்டேன் என்று சாக்குச்
சொல்லி தாயைச் சமாளித்துவிடுவாள். மதிவதனியும்
இவற்றை கணவனுக்கும் சொல்வதில்லை ஆதித்யாவுக்கும்
சொல்வதில்லை. ஆனால் தன்னுடைய அண்ணனான கமல
நாதனுக்குச் சொல்லிவிடுவாள்.

இந்தக் கமலநாதன் தான் மதிவதனி இந்த நாட்டுக்கு
வருவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர். அவருடைய முயற்
சியால்தான் இன்று இவர்கள் சந்தோசமாக இருக்கிறார்கள்.
இதனால்தான் தனக்கு என்ன நடந்தாலும் அண்ணனுக்குப்
போன் பண்ணிச் சொல்லிவிடுவாள் மதிவதனி.

ஆரணியின் இந்த நடத்தை மதிவதனிக்கு நிரம்பக் கவ
லையைக் கொடுத்தது. தற்செயலாக ஏதும் பிழையாக
நடந்து விட்டால் அம்மாவின் வளர்ப்புப்
பிழையென்று இந்தச் சமூகம் சொல்லுமென்று பயப்பிட
ஆரம்பித்துப் பல நாட்களாகி விட்டன. மனச்சாட்சிக்குப்

பயப்பிடுவதை விட சமூகத்துக்குப் பயப்பிடுவதுதான்
வழக்கமாக இருக்கிறது.

அன்று ஆரணி சிறிது பதட்டமாகவே இருந்தாள்.
அவளின் பதட்டத்துக்கான காரணம் மதிவதனிக்குப்
புரியவேயில்லை. கேட்கவும் பயமாக இருந்தது. சுள்ளென்று
பாய்ந்து விழுவாளென்ற பயம் என்றாலும் தாயென்ற
நிலையில் சும்மா இருக்க முடியாதே வருவது வரட்டும்
என்று “ஆரணி ஏதும் பிரச்சினையே! ஒருமாதிரிப்
பதட்டமாக இருக்கிறாய்” என்று கேட்டாள்.

ஆரணி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. மதிவதனி
திரும்பவும் கேட்டாள்.

“உங்கடை உதவி தேவையெண்டால் கேட்பன்தானே.
உங்கடை அலுவலைப் பார்த்துக் கொண்டிருங்கோ”
என்று எரிந்து விழுந்தாள். இதை மதிவதனி
எதிர்பார்த்தவள்தான்.

இரவுச் சாப்பாடு செய்வதற்காக சமையலறைக்குள்
சென்றாள். சமையலறைக்குச் சென்றாலும் அவளின் காது
மட்டும் ஹோலுக்குள்தான்.

ஆரணிக்கு ஒரு தொலைபேசி வந்திருக்க வேண்டும்
அல்லது ஆரணி யாருக்கோ எடுத்திருக்கவேண்டும்.

கதைத்துச் சத்தம் கேட்டது. மெதுவாகக் கதவோரம் வந்து காதைக் கொடுத்துக் கேட்டாள். முழுவதுமாகக் கேட்கவில்லை.

ஏதோ வெளியில் எடுக்க முடியாதோ என்ற சொல்லும் ஏன் எட்வேட் மாட்டன் எண்டு சொன்னவர் என்ற சொல்லும் அவளுக்குக் கேட்டது.

யார் இந்த எட்வேட் ? யாரை வெளியில் எடுக்கவேணும்? மதிவதனி குழம்பிவிட்டாள்.

படுக்கையறைக்குள் சென்று தொலைபேசியை எடுத்து ஆதித்யாவின் எண்ணைச் சுழற்றினாள்.

ஆதித்யாதான் போனை எடுத்தாள் “ நான் அம்மா கதைக்கிறேன்” என்றவுடன் ஆதித்யா சிறிது நேரம் ஒன்றுமே கதைக்கவில்லை. தான் அம்மாவை தும்பு பறக்கப் பேசினதுதான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அதற்குப் பிறகு இப்போதான் அம்மா எடுத்திருக்கிறாள்.

கோபத்தை மறைத்துக் கொண்டு என்ன அம்மா என்றாள் ஆதித்யா. மதிவதனியும் நடந்த விடயங்களை அவளுக்குக் கூற ஆதித்யா கலங்கிப் போனாள். ஆனாலும் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு ஆரணி கூறிய வார்த்தைகளையும் நடந்த சில சம்பவங்களையும் கோர்த்துப் பார்க்கும்போது

ஒரே ஒரு விடயம் ஆதித்யாவுக்கு நன்கு புரிந்தது.

சாரங்களின் மாமா பையனுக்கும் ஆரணிக்கும் இடையில் ஏதோ தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்பதுதான்.

எவ்வளவு பிரச்சினையான விடயம். இந்த விடயத்தை தாய்க்குக் கூறாமல் வேறு எதனையோ கூறிச் சமாளித்து விட்டாள்.

பிரச்சினைமட்டும் மண்டையைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. ஏதும் செய்தாகவேண்டும்.

என்ன செய்வது? எதற்கும் சாரங்கள் வரட்டும் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மணி அடித்துக் கேட்டது. சாரங்கள்தான் வந்திருந்தான். மாமாவைக் காணவில்லை. “போன காரியம் சரி வரவில்லை.”

“எனக்கு அப்பவே தெரியும் டேவிட் மாட்டனெண்டு சொன்னது” என்று ஆதித்யா கூறியதும் சாரங்கனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

ஆதித்யா முழு விடயத்தையும் அவனுக்கு ஒப்புவித்தாள். சாரங்கனுக்கு வியப்பாகவும் அதே நேரம் பயமாகவும் இருந்தது.

மாமாவின் பையன் ஒழுங்கானவன் இல்லை. கூடாத
நட்புகளோடு கூடிக் கெட்டுப் போயிருந்தான். இப்போ
அவன் அகப்பட்டிருப்பதும் பெரியதொரு விடயம். டேவிட்
முடியாதென்றே சொல்லிவிட்டார். குற்றவாளி என்று
நிரூபிக்கப்பட்டால் சிறைத் தண்டனையோடு நாடு
கடத்தப்படக் கூடிய சூழலும் உண்டு என்று கூறிவிட்டார்.
மாமாவுக்கு நிரம்பிய கவலை.

வீட்டுக்கு வந்தால் இப்படியொரு இடி. என்ன
செய்வதென்றே சாரங்கனுக்குப் புரியவேயில்லை.

சாரங்கனும் ஆதித்யாவும் ஒன்றுமே கதைக்கவில்லை.
அமைதியாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

11

ஆதித்யாவின் மனமோ நிரம்பக் குழம்பியிருந்தது.
அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.
இப்போதும் அவளுக்குக் கோபம் தாய்மேல் தான்.
இவ்வளவு நாளும் ஆரண்யாவின் நடவடிக்கை பற்றி
யாருக்கும் கூறாமல் இருந்ததால் தானே இந்தவினை.
எப்படி இதனை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவது?

சாரங்கனும் ஒரு கதிரையில் இருந்த வண்ணம்
சிந்தித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

அப்பா தன் கௌரவத்தை எங்களுக்காக விட்டுக்
கொடுத்து இங்கே இருந்திருக்கலாமோ என்றும் ஆதித்யா

சிந்தித்தாள்.

சூழ் நிலைகள் தானே சிந்தனையை வழி நடத்துகின்றன.

“சாரங்கள் அந்தப் பைனை வெளியிலை எடுக்கேலாதே?”
என்று கேட்டாள்.

“இந்தப் பொடியன் அடிச்சதாலை மூன்று பேர்
ஹாஸ்பிட்டலிலை. அதிலை ஒருவன்ரை நிலைமை
கவலைக்கிடமாம். தற்செயலாய் அவனுக்கு ஏதும்
நடந்திட்டு தெண்டால் ஒண்டுமே பண்ணேலாது.”

“ எடவேட் ஏன் மாட்டனெண்டவர்?”

“ எடவேட்டைப் பொறுத்தவரை எங்கடை பொடியன்
இந்த நாட்டிலை வந்து செய்யிற வேலையன் அவ்வளவாய்
பிடிக்கேல்லை. மற்றது தன்னாலை வெல்ல முடியும்
எண்டால்தான் அவர் எடுப்பார்”

“ சரி இப்ப என்ன செய்யிறது. இரண்டு வகையான
பிரச்சினை. தாஸ் உங்கடை பெரியப்பாவின்ரை பையன்.
போதாக்குறைக்கு எங்கடை ஆரணியும் அவனையிட்டுக்
கவலைப்படிறாள். ஆரணிக்கும் அவனுக்கும் இடையிலை
என்ன தொடர்பு. வெறும் நட்பு மட்டும்தானா அல்லது
அதுக்கும் மேலையா என்பது புரியவேயில்லை. ஆனால்

ஏதாவது செய்துதான் ஆகவேண்டும்.” என்று கூறிவிட்டு சாரங்கனைப் பார்த்தாள்.

“செய்யத்தான் வேணும் ஆனால் எப்பிடி என்ன செய்யிறது. இதிலை எங்கடை தலையை முன்னுக்குப் போட்டு மாட்டுப்பட முடியாது. நான் எத்தனையோ தடவை மாமாவுக்கும் மாமிக்கும் சொன்னான் அவை கேட்கமில்லை. இந்த விசயத்திலை நாங்கள் கவனமாய் இருக்கவேணும்.”

“ அப்பிட்யெண்டால் நான் ஒருக்கா அம்மாவோடை கதைக்கவா?”

“ எனக்கும் அப்பிடித்தான்படுகுது”

ஆதித்யா மெதுவாக எழும்பி தொலைபேசிக்குக் கிட்ட போகவும் தொலைபேசி மணி அடித்தது.

அம்மாதான் எடுத்திருந்தாள். அம்மாவின் குரலில் பதட்டமிருந்தது.

“ஆதி நீ ஒருக்கா வீட்டைவாறியே”

“ஏனம்மா ஏதும் பிரச்சினையே.”

“எதுக்கும் நீ வாவன். தம்பி சாரங்கனையும் கூட்டிக் கொண்டு வாவன்”

“ சரி வாறன் வையுங்கோ. சாரங்கள் அம்மா அவசரமாய்
வீட்டை வரட்டாம் வெளிக்கிடுங்கோ போயிட்டு வருவம்.”

இருவரும் தாயார் வீட்டுக்கு வந்தபோது வீட்டில்
ஆரணி இருக்கவில்லை.

வீடு நிசப்தமாக இருந்தது.

“வாங்கோ இருங்கோ. ஆரணியின்றை போக்கு

இண்டைக்கு அவ்வளவாய்ச் சரியில்லை. என்ன
கேட்டாலும் ஒழுங்கான பதிலில்லை. எரிஞ்சு விழுகிறாள்.
இப்ப அவசர அவசரமாக வெளியிலை போறாள். எங்கை
போறனென்றும் சொல்லவில்லை. எனக்குப்
பயமாயிருக்குது.” என்று சொல்லும் போதே மதிவதனிக்கு
அழுகை வந்துவிட்டது.

“அம்மா ஆரணிக்கும் ஒரு பொடியனுக்கும் இடையிலை
ஏதோ தொடர்பு இருக்குப் போலை. அந்தப் பொடியன்
கொஞ்சம் ரவுடி ரைப். ஏதோ சண்டை நடந்து
அவனை இப்ப பொலிஸ் பிடிச்சு வைச்சிருக்கு.” என்று
ஆதித்யா சொல்ல வாயடைச்சுப் போய் நின்றாள் மதிவதனி.

“உனக்கென்னண்டு இதெல்லாம் தெரியும்.

ஆச்சரியமாயிருக்கு”

“ அந்தப் பொடியன் வேற யாரும் இல்லை.
சாரங்களின்ரை மாமா மகன்தான். இப்ப என்ன
பிரச்சினையெண்டால் அந்தப் பொடியனுக்கும் ஆரணிக்கும்
இடையில் உள்ள தொடர்பு வெறும் நட்பா இல்லை
காதலா எண்டதைத்தான் நாங்கள் அறியவேணும்.”

“ எனக்கெண்டால் காதல் போலத்தான் தெரியுது. அவள்
பட்டபாடும் துடித்த துடிப்பும் காதல் மாதிரித்தான்
படுகுது.”

இந்தக் குடும்பத்தைப் பொறுத்தவரை காதல் கல்யாணம்
ஒரு பிரச்சினையே இல்லை. மதிவதனியும் மகேந்திரமும்
காதல் கல்யாணம்தான். அதேபோல ஆதித்யாவும்
சாரங்களும் கூடக் காதல்தான்.

ஆனால் காதலிக்கிற ஆள் யார் என்பதுதான் இப்ப
பிரச்சினை. பையன் சாரங்களின் மாமா பையன் எண்டதும்
ஓரளவு மதிவதனி ஆறுதல் அடைந்தாலும் பையனின்
பழக்க வழக்கங்கள் அவளைப் பயங்கொள்ள வைத்தது.

வாசல் மணி அடித்துக் கேட்டது. ஆதித்யா சென்று
கதவைத் திறந்தாள்.

மதிவதனியின் மாமா நின்றிருந்தார். வாங்கோ என்று
வரவேற்று உள்ளே கூட்டி வந்தாள்.

ஆரணியின் பிரச்சினைதான் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அவரும் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பிரச்சினையை வடிவாக விளங்கப்படுத்தினாள் ஆதித்யா. இத்தனைக்கும் சாரங்கன் இன்னும் வாயே திறக்கவில்லை. “இப்ப அந்தப் பையனை வெளியிலை கொண்டு வாறதெப்படி என்று யோசிப்பம். ஏனெண்டால் ஆரணிக்காக மட்டும் இல்லை. அவன் சாரங்கனின் மாமா பையன் கூட” ஆதித்யாவுக்கு அவரின் அந்த அணுகுமுறை சந்தோசத்தைக் கொடுத்தது. தானும் சாரங்கனும் லோயர் எட்வேட்டிடம் போனது பற்றியும் அவரின் பதிலையும் கூறினாள்.

“ எனக்கொருவரைத் தெரியும் அவர் இப்படியான கேசுகளிலை கெட்டிக்காரன். அணுகிப் பார்ப்பம். முதலிலை பொடியனை யாமீனிலை எடுக்கவேணும். எதுக்கும் சாரங்கன் உங்கடை மாமாவுக்குப் போன் பண்ணி அவரை ஒருக்கால் இஞ்சை வரச்சொல்லுங்கோ. அதே நேரம் தற் செயலாய் இப்ப ஆரணி இஞ்சை வந்தால் ஆரும் இதைப்பற்றிக் கதையாதையுங்கோ. பொடியன் வெளியிலை வந்தாப் போலை பார்ப்பம்.” அவர் கூறியதற்குப் பல காரணங்கள். ஆரணி அவனை விரும்புகிறாளா என்பது தெரியாது. ஒருவேளை அவள் விரும்பாவிட்டால் நாங்களே

குட்டையைக் கிளறுகிறமாதிரியும் இருக்கக் கூடாது.
இவர்கள் இப்படிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது
ஆரணி உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தாள். இவர்கள்
கதைப்பதை நிறுத்தி வேறு கதைக்குத் தாவினார்கள்.

12

உள்ளே வந்த ஆரணிக்கு அங்கே எல்லாரும்
இருப்பதைப் பார்த்து வியப்பாகத்தான் இருந்தது. எதுவும்
கதைக்காமல் தன்னுடைய அறைக்குள் சென்று விட்டாள்.
அவளுடைய அறைக்குச் செல்ல எத்தனித்த
ஆதித்யாவைத் தடுத்த மாமா “நாங்கள் இப்ப உங்கடை
வீட்டை போவம். அங்கைபோய் மிச்சத்தைப் பார்ப்பம்.”
அதை எல்லாரும் ஆமோதிக்க மதிவதனியைத் தவிர
மற்ற எல்லாரும் வெளியேறினர்.

போகும் வழியில் சாரங்கன் தன் மாமாவுக்குப் போன்
பண்ணி வீட்டுக்கு வரச் சொன்னான். ஆதித்யா கொஞ்சம்

குழம்பிப் போயிருந்தாள்.

வீட்டுக்குச் சென்றதும் மாமா தனக்குத் தெரிந்த லோயர் பாலாவுக்குப் போன் பண்ணினார்.

மிசுச் சுருக்கமாக விசயத்தை விளக்கினார்.

பாலாவும் அவரை வரச் சொல்லி இருக்கவேண்டும்.

“ லோயர் வரச் சொல்லியிருக்கிறார் சாரங்களின்ரை மாமா வந்ததும் எல்லாரும் போவம்.”

“அப்பாவுக்கு இந்த விடயத்தை எடுத்துச் சொல்லவா?” என்று ஆதித்யா கேட்டாள்.

“இப்ப அவசரப்படாதே. அவருக்குத் தெரிந்து என்ன நடக்கப்போகுது. அங்கை இருக்கிற அவரைச் சும்மா குழப்பிறதாகத்தான் முடியும். அவராலை என்னதான் செய்ய முடியும்.” என்று அவர் முடிக்க சாரங்களும் அதனை ஆமோதித்தான்.

மாமாவைப் பொறுத்தவரை ஆதித்யாவின் அப்பா ஒரு பொறுப்பில்லாத வெத்துவேட்டு என்பதுதான் அபிப்பிராயம். ஆதித்யா தன்னை அடக்கிக் கொண்டாள். இப்போ காரியம் நடக்கட்டும் பிறகு பார்ப்பம் என்று தன்னைத்தானே அடக்கிக்கொண்டாள்.

சாரங்கனின் மாமாவும் வந்து விட்டார்.

எல்லாரும் சேர்ந்து லோயரிடம் புறப்பட்டனர்.

லோயர் பாலா ஒரு நல்ல மனிதன். மிக அமைதியாகத் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்றிருப்பவர். அவரால் உதவி பெற்றவர்கள் பலபேர். அதே நேரம் அவரை ஏமாற்றி சந்தோசப்பட்டவர்களும் பலபேர். எதற்கும் அவர் கலங்குவதில்லை. ஆயிரம் வந்தாலும் ஆயிரம் போனாலும் பாலாவின் முகத்தில் ஒரேமாதிரிப் புன்னகைதான் இருக்கும். பெரிதாகப் பணத்தை வாடிக்கையாளர்களிடம் கொள்ளையடிப்பதில்லை. இந்தக் கேசை எடுத்தால் வெற்றிவரும் தோல்வி வரும் என்று அவர் கணக்குப் போடுவதில்லை. உதவி என்று வந்தால் அவர் மறுப்பதில்லை. தான் பார்க்கின்ற தொழிலை நேர்மையாகச் செய்வார். தோல்வியும் வெற்றியும் அவரவர் பலனைப் பொறுத்ததே.

பாலா வீட்டு மணியை அடித்துவிட்டுக் காத்திருந்தார்கள்.

பாலா சிரித்த முகத்துடன் கதவைத் திறந்தார்.

உள்ளே வந்ததும் பிரச்சினையை நன்றாக விளக்கிச் சொன்னார் சாரங்கனின் மாமா.

பாலா சிறிது நேரம் எதுவும் கதைக்காமல் யோசித்தார்.

“பையனின்ரை பெயர் என்ன சொன்னீங்கள்?” என்று கேட்டார்.

“தாஸ்”

“அவரின்ரை கூட்டாளியள் தவறானவை என்று தெரிஞ்சும் கண்டிக்காமல் இருந்தனீங்களே?”

இந்தக் கேள்வி தாஸின் அப்பாவை கீரென்று குத்தியது.

சாரங்கள் ஆதித்யாவைப் பார்த்தான். சங்கடமாக இருந்தது.

“ என்னை என்ன செய்யச் சொல்லறியள். இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையள் நாங்கள் சொல்லிறதைக் கேட்கினமே. எல்லாம் தாங்கள் நினைச்சபடிதானே நடக்கினம்.” என்று அவர் சொல்லும் போது குரல் தழதழத்தது.

“சரி கவலைப்படாதையுங்கோ பிரச்சினை பெரிசுதான். இந்த நாட்களிலை உப்பிட்யான பிரச்சினைகளிலை டிப்போட்டிங் தான் கூட நடக்குது. என்னாலை முடிஞ்ச அளவுக்கு முயற்சிக்கிறன். முதலிலை பிணையிலை ஆளை வெளியிலை எடுப்பம். அதுக்குப்பிறகு யோசிப்பம்.”

“பாலா கொஞ்சம் அவசரமாய் இதைச் செய்யவேணும். எவ்வளவு காசெண்டாலும் பரவாயில்லை.” என்று மாமா

சொல்ல “ காசொரு பிரச்சினையில்லை. நாளைக்குக் கோட்டிலை நான் விண்ணப்பிக்கிறன்.”

பாலா கொடுத்த பேப்பரிலை எல்லா விவரங்களையும் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு எல்லாரும் கிளம்பினர்.

இப்ப சாரங்களின் மாமாவுக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருந்தது. ஆதித்யாவின் மாமாவுக்கு நன்றி கூறி விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டார்.

ஆதித்யாவும் சாரங்களும் மாமாவும் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டனர்.

வீட்டுக்குப் போனதும் ஆதித்யா எல்லாருக்கும் ரீ போட குசினிக்குள் சென்றாள். மாமாவினுடைய முகத்தில் சோர்விருந்தது.

“இந்த ஆரணியின் புத்தி ஏன் இப்படிப் போனது? இப்ப என்ன செய்யிறது. எவ்வளவு சிக்கலுக்குள்ள குடும்பத்தை மாட்டி விட்டிருக்கிறாள்.”

சாரங்கள் எந்தப் பதிலும் கூறவில்லை. தேனீரோடை வந்த ஆதித்யா

“என்னைப் பொறுத்தவரை இதை எப்படியும் கட் பண்ண வேணும். உந்தப் பொடியனைக் கட்டிப் போட்டு அவள்

என்ன செய்யிறது” என்றாள்

“அதை ஆரணியெல்லோ யோசிச்சிருக்கவேணும். நாங்கள் யோசிச்சென்ன பிரயோசனம். பொடியனின்ரை பழக்க வழக்கங்கள் கட்டாயம் ஆரணிக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும். தெரிஞ்சும் அவள் விரும்பிறாளென்டால் நிலைமை எங்கடை கட்டுப்பாட்டிடை இல்லை என்றுதானே அர்த்தம்.”

சாரங்கள் கூறுவதிலுள்ள நியாயம் அவளுக்குப் புரிந்தது.

இடியப்பச் சிக்கலாக இருந்தது பிரச்சினை. ஆதித்யா நிரம்பக் குழம்பிப் போயிருந்தாள்.

13

ஆதித்யாவின் மாமா சரவணபவன் நிரம்பக் குழம்பிப்
போயிருந்தார். மதிவதனியை லண்டனுக்குக்
கூப்பிட்டவரும் இந்த சரவணபவன்தான். இவருக்கும்
மகேந்திரத்துக்கும் ஒத்துப் போகவில்லை. பல
விடயங்களில் இருவருக்கும் வாதம்தான் நிகழும்.
ஆதித்யாவும் இவரில் கோபமாகவே இருந்தாள்.
ஆரணியின் விடயத்தில் இவர் எடுத்த சிரத்தையைப்
பார்த்தபின் தன்னுடைய சில அபிப்பிராயங்களை மாற்றிக்
கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு
உள்ளாக்கப்பட்டிருந்தாள்.

தேனீரைக் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு அவருக்கு முன்னாலிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தாள். சாரங்கனும் வந்தமர்ந்தான். சிறிதுநேரம் இருவரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை. தேனீரைக் குடிப்பதுபோல் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“அப்பாவுக்கு ஆரணியின் விசயத்தைச் சொன்னாலென்ன மாமா?” என்று ஆதித்யா மௌனத்தைக் குலைத்தாள்.

“இல்லையம்மா அவசரப்படாதே. நீ என்ன நினைக்கிறியோ தெரியாது உன்னை அப்பா ஒரு முன் கோபக்காரன் விசயத்தை விளங்காமல் அம்மாவுக்கு மேலை பாய்வார் அது பெரிய பிரச்சினையாகிவிடும். அத்தோடை ஆரணிக்கும் அந்தப் பொடியனுக்கும் இடையில் என்ன தொடர்பு எண்டதும் எங்களுக்குச் சரியாய்த் தெரியாது. இல்லாத ஒன்றை நாங்களே துவக்கிவிடுற மாதிரி ஆகி விடக் கூடாது. எதுக்கும் கொஞ்சம் பொறுமையாய் இருப்பம்.” என்று அவர் கூறியபோது அவருடைய நிதானத்தையும் அணுகுமுறையையும் கண்டு அவள் மனதுக்குள் வியந்தாள்.

சாரங்கனும் அவருடைய விளக்கத்தை ஆமோதித்தான்.

மூவரும் இனி ஆரணிக்கும் அந்தப் பொடியனுக்கும்

இடையிலான தொடர்பை அறிவதற்கான முயற்சியை
மேற்கொள்வதென்று தீர்மானித்தனர்.

சரவணபவன் சென்றதும் ஆதித்யா மதிவதனிக்கு எடுத்து
விடயத்தை விளக்கி ஆரணியை அவதானிக்கும்படி கூறி
வைத்தாள்.

ஆரணியை அவதானிப்பதென்பது சுலபமான காரியமல்ல
என்று ஆதித்யாவுக்குத் தெரியும்.

ஆரணி ஒரு சாதாரண பெண்ணல்ல. படித்தவள்.
அறிவாளி. எதையும் சிந்தித்துச் செயலாற்றும் தன்மை
கொண்டவள் என்பதும் ஆதித்யாவுக்கும் தெரியும். அவள்
வழக்கறிஞர் படிப்பில் கடைசி வருடத்தில் இருக்கிறாள்.
அவளிடம் உள்ள பலவீனம் உணர்ச்சி வசப்படுதல்
ஒன்றுதான்.

தாஸைக் காதலிக்கிற அளவுக்கு முடிவு எடுக்கும்
முட்டாளமல்ல அவள். அப்படி அவள் முடிவு
எடுத்திருந்தால் தாஸ் நிரம்பக் கெட்டவனாகவும் இருக்க
முடியாது.

ஆதித்யாவின் சிந்தனையோட்டம் அவளைச்
சுற்றியதாகவே இருந்தது.

நேரடியாகவே ஆரணியுடன் கதைத்தாலென்ன என்றும்
யோசித்தாள்.

அதிலுள்ள பாதகமும் அவளுக்குப் புரிந்தது. அப்படி
ஒன்றும் இல்லாமலிருந்தால் அக்காவென்றும் பாராமல்
அக்கு வேறு ஆணியேறாகக் கிழிப்பாள் என்ற பயமும்
ஆதித்யாவுக்கிருந்தது.

எதுக்கும் அந்தப்பொடியன் வெளியில் வரட்டும் என்று
தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டாள்.

இப்படி இவர்கள் குழம்பிக் கொண்டிருக்க வவுனியாவில்
மகேந்திரம் ஒரு சிக்கலுக்குள் அகப்பட்டு தவித்துக்
கொண்டிருந்தார்.

அன்று சாமத்தில் அவருடைய வீட்டுக் கதவு
தட்டப்பட்டது. நித்திரைத் தூக்கத்தோடு எழுந்து சென்று
கதவைத் திறந்தார். இராணுவம் நின்றிருந்தது.

உங்களை விசாரணைக்காக அழைத்துச் செல்ல
வேண்டியுள்ளது என்றார்கள். இராணுவமாக இருந்தாலும்
அவரை மரியாதையாகத்தான் அழைத்தார்கள்.

யுத்தம் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பின் இந்தக்
கைதுகள் சர்வசாதாரணம்.

மகேந்திரம் அவர்களுடன் சென்று ஜீப்பில் ஏறினர்.

அக்கம் பக்கத்தவர்கள் எல்லாம் விழித்துக் கொண்டனர்.

மகேந்திரத்தின் அயல் வீட்டுக்காரர் உடனடியாகத் தன் கைத் தொலைபேசியை எடுத்து மகேந்திரத்தின் தம்பி நாகேந்திரத்திற்குப் போன் பண்ணினார்.

அதிகாலைவேளை வந்த தொலைபேசிச் செய்தியால் கதிகலங்கிப்போன நாகேந்திரம் உடனே ஆதித்யாவுக்கு விடயத்தை அறிவித்தார்.

ஆதித்யாவுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அம்மாவுக்குச் சொல்லலாமா விடவா என்ற குழப்பம். சாரங்கன் வேண்டாமென்றான்.

இப்போ என்ன செய்வது?

14

வவுனியாவின் மூலை முடுக்கெல்லாம் மகேந்திரத்தின்
கைது பரவி விட்டது. நாகேந்திரம் சம்பந்தப்பட்ட
சிலரோடு தொடர்பு கொண்டு விடயத்தை விளக்கினார்.
நாகேந்திரத்தோடு கூடப் படித்த செல்வராசா தான்
வவுனியாவில் அரசு கட்சியின் முக்கியஸ்தாராக இருக்கிறார்.
நாகேந்திரம் அவரோடு தொடர்பு கொண்டு விடயத்தைக்
கூற அவரும் தான் உடனே இராணுவ காம்புக்கு
செல்வதாகவும் தேவையானவற்றைச் செய்வதாகவும்
கூறினார்.

இப்போதான் நாகேந்திரத்திற்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

தொலைபேசியை எடுத்து ஆதித்யாவுக்கும் விடயத்தை

விளக்கினார்.

இதற்குள் ஆதித்யா மாமானாருக்கு விடயத்தை எடுத்துச் சொல்ல மாமா உடனே அமைச்சரோடு நன்கு பரிட்சயமான ஒருவருக்குப் போன் செய்ய காரியங்கள் வெகு வேகமாகவும் புத்திசாலித்தனமாகவும் நடந்து கொண்டிருந்தது.

இதிலே என்னவென்றால் மகேந்திரத்தார் என்றவுடன் இவ்வளவு தடல்புலாக விசயங்கள் நடப்பதுபோல் சாதாரண தமிழனுக்கும் இப்படி நடக்குமா என்பது கேள்விக்குறியே!!!

இப்படிக் கைது செய்யப்பட்ட எத்தனையோ

இளைஞர்களும் நடுத்தர வயது கொண்டவர்களும் மாதக் கணக்காகச் சிறையில் வாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பற்றி யாருமே அக்கறைப்படுவதில்லை. அவர்கள் வெளியில் வருவதற்கான சாத்தியங்களும் இல்லை.

எந்தவிதக் குற்றங்களும் செய்யாமல் கேட்பார்

கூறுவதைக்கேட்டு தங்கள் பாட்டில்

சும்மா இருந்த இளைஞர்களை அழைத்துப் போய் சித்திரவதை செய்து வேடிக்கை பார்த்து மகிழ்ந்து

கொண்டிருக்கிறது அரசாங்கம்.

மகேந்திரம் சிறு விசாரணைகளுக்குப் பின் மாலை நேரம் விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டார்.

ஆதித்யாவுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

ஆதித்யா வீட்டுத் தொலைபேசி மணி அடித்தது.

சாரங்கன் எடுத்தான்.

மறுமுனையில் இவர்களுக்குத் தெரிந்த சோபனா தான் எடுத்திருந்தாள்.

“ஆதி சோபனா கதைக்கப் போகிறாவாம்”

ஆதி போனை எடுத்ததும் தங்கள் வீட்டில் பாபிக்கியூ செய்யப் போவதாகவும் சாரங்கனையும் ஆதித்யாவையும் வரும்படி கூறினாள்.

ஆதி எதுவும் கூறவில்லை.

சாரங்கனுக்கு விடயத்தைக் கூறினாள்.

சாரங்கனும் ஒரு மாற்றத்தைக் கருதி போய்வருவம் என்றான்.

சோபனா இவர்களின் குடும்ப நண்பியும் தூரத்துச் சொந்தமும் கூட. சோபனாவின் சகோதரிதான் கல்பனா.

கல்பனா ஒரு சாதாரண பெண்ணல்ல.
 விடுதலை இயக்கத்தில் இருந்தவள். அவளின் கணவன்
 இயக்கத்தில் பெரியதொரு பொறுப்பில் இருந்தவன்.
 மண்ணில் இறுதி யுத்தம் நடந்தபோது முள்ளிவாய்க்காலில்
 இருந்த ஒரு பெண். மூன்று பிள்ளைகளோடு எல்லா
 வகையான துன்பங்களையும் தாங்கிக் கொண்டு தப்பிப்
 பிழைத்து வந்தவள் இவள். இவள் பிள்ளைகளோடு தப்பி
 வந்த கதை துன்பகரமானது. அதே நேரம்
 துணிகரமானதும் தான்.
 அவளின் பிள்ளைகள் இப்போதும் அமைதி
 இழந்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.
 எதிலும் நம்பிக்கை இல்லாமல் எதையும் பயத்தோடு
 அணுகியபடி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.
 சோபனாவின் அயராது முயற்சியும் தன்னம்பிக்கையும் தான்
 கல்பனா இன்றைக்கு லண்டனில் நிம்தியாக வாழக்
 கூடியதாக உள்ளது.
 கல்பனாவைப் பொறுத்தவரை இந்த வாழ்க்கை ஒன்றும்
 சந்தோசம் நிறைந்ததாக இல்லை என்பதே உண்மை.
 வெறும் பகட்டுத் தன்மை கொண்டதும்

போலியானதுமான இந்த வாழ்க்கையை எண்ணிப் பல
தடவை தனக்குள்ளேயே அவள் சிரித்திருக்கிறாள்.

எவ்வளவோ துன்பங்களை நேருக்கு நேராகக் கண்டவள்
கல்பனா. தன் கணவனின் கொடூரச் சாவை கண்ணுக்கு
முன்னால் கண்டு அதனை அமைதியாக ஜீரணித்தவள்
கல்பனா. எத்தனையோ இறந்த உடல்களின் மீது ஏறி
நடந்து வந்தவள். ஒழுங்கான கபடமற்ற வாழ்க்கை
முறையொன்று அமைதியாகக் கட்டப்பெற்ற அந்தப்
பூமியில் தானும் ஒரு பங்காளியாக வாழ்ந்தவள் என்று
மனதுக்குள் அடிக்கடி பெருமைப்பட்டுக் கொள்வாள்.

இங்கே தன் சகோதரி சோபனா வாழும் வாழ்க்கையும்
மற்றவர்கள் வாழும் வாழ்க்கையும் ஒழுங்குபடுத்தப்படாத
படாடோப வாழ்க்கை என்ற புரிதலுடன் தன்னை நன்றாக
ஒடுக்கிக்கொண்டு பிள்ளைகளுக்காக வாழ
ஆரம்பித்திருந்தாள் கல்பனா.

இவளுடைய வாதங்களையும் எண்ணங்களையும்
நியாயங்களையும் சோபனா ஏற்றுக் கொள்ளாமல் நீ
கற்பனை உலகத்தில் வாழப் பழகி விட்டாய் என்று
வாதிட்ட நாட்கள் பல. இப்படி இருவரும் மாறிமாறித்
தாங்கள் வாழுகின்ற வாழ்க்கைகளை கற்பனையானவை

எனக் குற்றஞ் சாட்டியே வாழப் பழகிவிட்டனர்.
பெரும்பாலான புலம்பெயர் மக்களின் மனநிலையும்
இப்படித்தான். இந்தச் சோபனாதான் சற்று முன்னர்
சாரங்கனையும் ஆதித்யாவையும் பாபிக்கியூ பார்ட்டிக்கு
கூப்பிட்டிருந்தாள்.

மனிதன் தோன்றிய காலங்களில் உணவுப் பண்டங்களை
சமைத்துச் சாப்பிடுவதில்லை. சுட்டுத்தான் சாப்பிடுவார்கள்.
அந்த நிலைமைக்கு மனிதன் திரும்ப வந்துவிட்டான்
என்பதைக் காட்டுவதே இந்த பாபிக்கியூ பார்ட்டி.

வெய்யில் நாட்களில் வீட்டின் தோட்டத்தில் மாமிசத்தை
வாங்கி நெருப்பில் சுட்டு அதனோடு குடிவகைகளையும்
பரிமாறி சந்தோசமடைவது லண்டன் வாழ் ஆங்கிலேய
மக்களின் ஒரு வழக்கம். இது அவர்கள் தங்களைத் தாங்
களே ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ளும் வழக்கமான
நிகழ்வாகும். இது நாகரீக அடையாளமில்லை.
மேற்கத்தைய மக்களின் அன்றாட நிகழ்வுகளில் ஒன்று
தான். இதனை எமது மக்கள் ஒரு நாகரீக
அடையாளமாகக் கருதிச் செய்யத் தொடங்கினார்கள்
என்பதுதான் கதை. சாரங்கனும் ஆதித்யாவும் இந்த
நிகழ்வில் பங்கேற்பதற்காகக் காரில் வந்து ஏறினர்.

15

சாரங்கனும் ஆதித்யாவும் சோபனா வீட்டுக்கு வந்த போது
மாலை 3 மணியாயிருந்தது. அங்கே வேறும் இரு
குடும்பத்தார்கள் வந்திருந்தார்கள். சோபனாவும் கல்பனாவும்
இவர்களை வரவேற்றார்கள்.

லண்டன் வாழ்க்கை என்பது எம்மவர்களைப்
பொறுத்த வரை விருப்பத்தோடு ஏற்றுக் கொண்ட
வாழ்க்கையாகவும் கருதமுடியாது. ஆனால் சூழ் நிலைக்கு
ஏற்ற வண்ணம் வலுக் கட்டாயமாக இந்தச்
செயற்கைத்தனமான வாழ்க் கையோடு இணைந்து
கொண்டார்கள் என்பதே உண்மை. அதே நேரம் இந்த

வாழ்க்கையை விட்டுப்போகவும் அவர்களால் முடியாது
என்பதும் ஒரு கசப்பான உண்மையாகும்.

கல்பனாவைப் பொறுத்தவரை இந்த இறைச்சி சுட்டுத்
தின்னும் பார்ட்டிகளைப் பார்க்கும் போது தாயகத்தின் சில
காட்சிகள் தான் கண்ணில் தோன்றும்.

அங்கே இளைஞர்கள் உயிரைக் கொடுப்பதற்காகக்
காடுகளில் இருந்து இறைச்சி சுட்டுச் சாப்பிட்டார்கள்.
இங்கே ஒரு விதமான நாகரிகத்துக்காக சுட்டுச்
சாப்பிடுகிறார்கள்.

“என்ன கல்பனா எப்படி இருக்கிறியள்?” என்று ஆதித்யா
பேச்சைத் தொடக்கினாள்.

“இருக்கிறேன். இருக்காமல் என்ன செய்யிறது?”
கல்பனாவின் பதில் சாதாரணத்துக்கும் அப்பால் இருந்தது.

“பிள்ளையள் எப்பிடி இருக்கினம். பள்ளிக்கூடங்கள்
கிடைச்சிட்டுதோ?” என்று கேட்டாள்.

“ஓ அவைக்குக் கிடைச்சிட்டுது. போய் வருகினம்”

இப்படிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது
ஆதித்யாவின் தொலைபேசி மணி அடித்தது.

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ என்று சொல்லிவிட்டு...”

தொலைபேசியை எடுத்துக் கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

தொலைபேசியில் கதைத்தது அவளது அப்பா மகேந்திரம்.

“ஆதி நான் ஒருக்கா லண்டன் வரலாமென்றிருக்கிறன்.”

ஆதித்யாவுக்குச் சிறிது நேரம் என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை.

அதே நேரம் தகப்பனார் திடீரென்று இங்கு வருவதன் நோக்கம் என்ன என்றும் புரியவில்லை.

இப்போ அவரின் வருகை அவ்வளவு உசிதமானதல்ல என்றும் அவள் மனம் எண்ணியது.

தங்கையின் பிரச்சினை இன்னும் தீரவில்லை.

“ என்ன ஆதி நான் வாறது விருப்பமில்லையே. சத்தத் தைக் காணம்!”

“ இல்லை அப்பா நீங்கள் வாங்கோ எப்ப வாறியள்?”

“ நாளைக்கு நான் விமானம் ஏறிறன்” என்றொரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டார்.

ஆதித்யா கலங்கிப் போனாள். சந்தோசப்படவேண்டிய நேரத்தில் கலங்கி நிற்க வேண்டியிருக்கிறதே என்று மனக் கலக்கம் கொண்டாள். இன்றைய சூழ்நிலையில்

அப்பா இங்கு வருவது குடும்பத்திலுள்ள பிரச்சினைகளை
மேலும் அதிகப்படுத்தும் என்றே ஆதித்யா கருதினாள்.
ஆனால் காலம் கடந்துவிட்டது. அப்பா நாளைக்கு
விமானத்தில் ஏறுகிறார்.

ஆதித்யாவின் மனம் பார்ட்டியிலில்லை.

அம்மாவுக்கு உடனே சொல்லவேண்டும். அவளுடைய
உள் மனம் அவளோடு கதைத்துக் கொண்டது.

கைத் தொலைபேசியை எடுத்து உடனேயே அம்மாவுக்குச்
சொன்னாள்.

ஆதித்யா சொல்லும்போதே அவளின் அம்மாவுக்கு இந்த
விடயம் தெரிந்திருந்தது.

“அம்மா உங்களுக்கு எப்பிடித் தெரியும்?” என்று
ஆச்சரியமாகக் கேட்டாள்.

அப்பாதான் சற்று முன்னர் கூறியதாக அம்மா சொன்னாள்.

வழக்கத்துக்கு மாறாக இந்த நிகழ்வு இருந்ததால் ஆதி
எதுவும் கதைக்கவில்லை. தான் பிறகு எடுத்துக்
கதைப்பதாகக் கூறிவிட்டு சாரங்கனைத் தேடிப்போனாள்.

சாரங்கன் கோழிக்காலை அக்குவேறு ஆணிவேறாகப்
பிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சாரங்கனுக்கு அருகில் சென்று விடயத்தைக் கூறிவிட்டு
தானும் ஏதாவது சாப்பிடுவதற்காக மேசைக்கருகில்
சென்றாள்.

மேசை முழுவதும் மாமிசமாகவே இருந்தது. சிறு
வயதிலிருந்தே மாமிசத்தின்மேல் அவ்வளவாக ஆதிக்கு
நாட்டமில்லை. இன்றைக்கென்னவோ மாமிசத்தைப்
பார்க்கவே விரும்பாதவளாக இருந்தாள்.

மேசையிலிருந்த சோளத்தையும் சலாட்டையும் எடுத்துக்
கொண்டு ஒரு ஓரமாகப் போயிருந்தாள்.

சாப்பாடு கையிலிருந்தாலும் மனம் மட்டும் தகப்பன்
வருவது பற்றியும் அதனை எப்படிச் சமாளிப்பது என்பது
பற்றியும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். இப்படிச்
சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று அவளது
கைத் தொலைபேசி அடித்தது.

அவள் வேலை செய்யும் வைத்தியசாலையில் இருந்து
வந்திருந்தது.

அவசரமான ஒரு வேலைக்காக உடனே வரும்படி
கூறினார்கள். சாப்பாட்டை அப்படியே வைத்துவிட்டு
சாரங்கனுக்குச் சென்று விடயத்தைக் கூற இருவரும்
உடனே சோபனாவிடம் சென்று விடயத்தைக் கூறிவிட்டுப்

புறப்பட்டார்கள்.

ஆதி அறுவைச் சிகிச்சையில் பேர் போனவள். எந்தச் சிக்கலான சூழ்நிலைக்கும் ஆதியை உடனே கூப்பிட்டு விடுவார்கள். இன்றைக்கும் ஏதோ அடிதடிக் கேசிலிருந்து வந்த ஒரு இளைஞனைக் காப்பாற்றவே ஆதி போய்க் கொண்டிருந்தாள். சாரங்கள் இடையில் தன் நண்பன் வீட்டுக்குச் செல்வதற்காக இறங்கி விட்டான். ஆதி வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

16

வைத்திய சாலைக்குள் வேகவேகமாகச் சென்றாள் ஆதி.
அவளின் வருகைக்காகவே அவளின் யூனிட்
காத்துக் கொண்டிருந்தது. நோயாளியின் விவரங்களை
அவதானமாகப் பார்த்தாள் . பெயர் தமிழ்ப்
பெயராக இருந்தது. உடையை மாற்றிக்கொண்டு
ஒப்பரேசன் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

21 வயதுப் பையன் மயங்கிய நிலையில் படுத்திருந்தான்.
வயிற்றில் ஆழமான வெட்டு. துரித கதியில்
ஆதி இயங்கினாள். பத்து நிமிடங்களுக்குள் எல்லாம்
நடந்தாக வேண்டும்.

எல்லாம் முடித்து விட்டு வெளியில் வந்தபோது மிகவும்
களைப்படைந்திருந்தாள். தன்னுடைய அறையில் போய்
அமைதியாகச் சிறிது நேரம் இருந்தாள்.

ஜாக்குலின் வந்து அந்தப் பையனின் அப்பா உன்னோடை
கதைக்கவேணுமாம் என்று கூறினாள்.

வரச் சொல்லித் தலையாட்டிவிட்டு தன்னைச் சுதாகரித்துக்
கொண்டாள்.

அவர் வந்தார். அவருடைய முகத்தில் சோகம் தன்னிச்சை
வாரத்துக்கு இருந்தது.

அவர் அவளின் முன்னால் இருந்த கதிரையில்
உட்கார்ந்தார்.

அவர் ஆதித்யாவைப் பார்த்துக் கைகூப்பியவாறு
அழத்தொடங்கிவிட்டார்.

ஆதித்யாவுக்கு தர்ம சங்கடமாக இருந்தது.

“பையனுக்கு என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டாள்.

“பிள்ளை நீங்கள் தமிழே” என்று கேட்க ஆதித்யா
மௌனமாகத் தலையாட்டினாள்.

“சண்டை அம்மா சண்டை. ஏனெண்டு தெரியெல்லை.
இவனின்ரை நண்பனும் இன்னும் மூண்டு பேரும்

சேர்ந்து வெட்டிப் போட்டாங்கள்.”

இதற்கு மிஞ்சி இந்த உரையாடலை வளர்க்க ஆதித்யா
விரும்பவில்லை. அப்போ பார்த்து தொலைபேசி மணி
அடித்தது.

அவரைப் பார்த்துப் பிறகு கதைப்பம் என்று கூறிவிட்டு
அவரைப் பார்த்தாள் அவரும் விளங்கிக் கொண்டவராக
எழுந்து வெளியே சென்றார்.

தொலைபேசி அம்மாவிடமிருந்து வந்திருந்தது.

அம்மா தான் எடுத்திருந்தாள்.

ஆரணி இஞ்சை அப்பா வரக்கூடாதென்று சத்தம்
போடுவதாகக் கூறினாள்.

இந்தப் பிரச்சினை ஆதி எதிர்பார்த்ததுதான்.

“நீங்கள் பேசாமல் இருங்கோ அது நான் சமாளிக்கிறன்”
என்று கூறி விட்டுப் புறப்பட்டாள்.

புறப்பட்டவள் நேராக மாமனார் வீட்டுக்கே போனாள்.

ஆதியின் திடீர் வருகை அவருக்கு
வியப்பாகவே இருந்தது.

ஆதி சிறிது நேரம் இருந்து இண்டைக்கு நடந்த

ஒப்பரேசனைப் பற்றிக் கூறினாள். மாமி குடிப்பதற்கு ரீ
கொடுத்துவிட்டு அருகில் அமர்ந்தாள்.

“என்ன ஆதி அப்பா வாறாராமே” என்றாள்.

“ ஓம் மாமி அதுதான் இப்ப பெரிய
பிரச்சினையாயிருக்குது.”

“ ஏன் என்ன பிரச்சினை?” என்றார் மாமா.

“ வீட்டிலையிருந்து அம்மா இப்பதான் போன்
பண்ணினவ. ஆரணி சத்தம் போடிறாளாம். அப்பா
வரக்கூடாதென்று நிற்கிறாளாம். எனக்கு ஏனென்று
புரியவில்லை. அதைவிட எனக்கு அப்பா இப்ப திடீரென்று
வாறதுக்கு என்ன காரணமாக இருக்கும் என்றும்
புரியவில்லை?”

அவளின் இந்த நிலையைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.
தற்சமயம் ஆரணியின் நடை முறைப் பிரச்சினைக்கும்
அப்பாவின் வருகைக்கும் ஏதும் சம்பந்தம் இருக்கலாமோ
என்று ஆதி சந்தேகப்பட்டாள். அப்பா இப்படி அவசரமாக
வந்ததில்லையே.

நாளைக்குக் காலை 10 மணிக்கு அவர்

வந்து இறங்குகிறார். அவரைத் தன்னுடைய வீட்டுக்கே

அழைத்துச் செல்வதென்று முடிவெடுத்தாள். அம்மா
வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றால் ஆரம்பமே
பிரச்சினையாகிவிடும் என்று தனக்குள்ளேயே
முடிவெடுத்துக் கொண்டு மாமா வீட்டிலிருந்து
புறப்பட்டாள். அவள் வீட்டை வந்து சிறிது நேரத்தில்
சாரங்கனும் வந்துவிட்டான்.

ஆதி ஆரணியின் அட்டகாசத்தைப் பற்றி சாரங்கனுக்குக்
கூறிவைத்தாள்.

“ ஆரணிக்கு அப்பாவிலை என்ன அப்படிக் கோவம்”
என்று கேட்டான்.

“ குறிப்பிடக் கூடியதாக ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம்
அம்மாவையும் தங்களையும் தனிய விட்டிட்டு ஊருக்குப்
போயிட்டார் எண்ட கோபம்தான்.”

“ உதெல்லாம் பழசெல்லோ. வீட்டுக்கு வரக்கூடாது
என்று இப்ப போடிற சத்தத்துக்கு ஏதோ காரணம்
இருக்கத்தானே வேணும்.”

சாரங்கனுடைய இந்தப் பார்வை ஆதியைக் கொஞ்சம்
உசாரடையச் செய்தது.

“அப்பிடி என்னதான் இருக்க முடியும்.”

“அப்பா இப்ப வரக்கூடாதென்று சத்தம் போடிறாவோ அல்லது எப்பவும் வரக்கூடாதென்று கத்திறாவோ. இதை ஒருக்கா அம்மாவுக்குப் போன் பண்ணிக் கேளும்” என்றான் சாரங்கள்.

ஆதியும் உடனே போன் பண்ணிக் கேட்டாள். அவள் இப்ப ஏன் வரவேணும் என்றுதான் கேட்கிறாள் என்று தாய் சொன்ன போது சாரங்களின் இந்தத் துப்பறியும் பார்வையை எண்ணித் தனக்குள் வியப்படைந்தாள் ஆதி. சாரங்கள் வைத்தியருக்குப் படியாமல் இப்படித் துப்பறிய வெளிக்கிட்டால் நல்ல பெயர் கிடைத்திருக்கும்.

“அப்பிடியெண்டால் சாரங்கள் ஆரணி ஏன் அப்பா இப்ப வரக்கூடாதென்று சத்தம் போடிறாள்.”

“ நீர் ஒரு சரியான மரமண்டை. இப்ப அப்பா வந்தால் பொடியனின்ரை விசயம் வெளிப்பட்டு எல்லாம் குழம்பியிடும் என்று நினைக்கலாமெல்லே”

ஆதி வாயடைத்துப்போய் நின்றாள்.

அப்போது ரெலிபோன் மணி அடித்தது. மறு முனையில் சாரங்களின் மாமாதான்.

“ தம்பி உங்கடை லோயர் பாலா உண்மையிலை

கெட்டிக்காரன்தான். மகனைப் பிணையிலை
விட்டிட்டாங்கள்.” என்றார்.

இந்த விடயத்தை ஆதிக்குச் சொன்னபோது இடிந்து
போனாள்.

“இனிமல்தான் பிரச்சினை.”

ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான பிரச்சினை.
அவரவருக்கு அவரவர் செய்வது நியாயம். சில மனிதர்கள்
தங்களை நியாயவாதிகளாகக் காட்டிக் கொள்கிறார்கள்.
தண்ணீர் குடிக்கும்போது சுவையாக இருக்கிறது. அதே
தண்ணீர் சுனாமியாக மாறும்போது எல்லோருடைய
வெறுப்பையும் சம்பாதித்துக் கொள்கிறது. மனித
வாழ்வியலும் இப்படித்தான். எல்லாம் பயன்பாட்டின்
அடிப்படையில்தான் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஆரணியின்
காதல் ஆதிக்குத் தப்பாகப்படுகிறது அதே நேரம் அந்தப்
பையனின் பழக்க வழக்கம் ஆரணிக்கு நியாயமாகப்
படுகிறது. எல்லோருக்கும் அவன் ரவுடியாகத் தெரிகிறான்
ஆனால் ஆரணிக்கு மட்டும் நல்லவனாகவும்
வல்லவனாகவும் அநியாயத்தைக் கண்டு
கொதிப்பவனாகவும் தென்படுகின்றான். காலந்தான்
எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கவேண்டும்.

17

விமான நிலையம் சனத்தால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ரேமினல் நான்கில் ஆதித்யாவும் சாரங்கனும் தகப்பனின் வரவுக்காக காத்திருந்தார்கள். இன்னும் சில நிமிடங்களில் அவர் வந்து விடுவார். பல வருடங்களுக்குப்பிறகு அப்பாவைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்ற உணர்வு அவளை உணர்ச்சி வசப்பட வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதே நேரம் அவர் வந்த பிறகு நிகழப் போகின்றவற்றை நினைக்கப் பயமாகவும் இருந்தது.

மேவி இழுத்த தலையும் உயர்ந்த ஆஜானுபாவ தோற்றமும் கொண்ட மகேந்திரம் புன்சிரிப்போடு வந்து கொண்டிருந்தார். ஆதி ஓடிப்போய் அவரைக்

கட்டியணைத்துக் கொண்டாள். சில நிமிடங்கள் பாசத்தின் வேகம் அந்த விமான நிலையத்தையே வியாபித்திருந்தது. சாரங்கனோடு கை குலுக்கிவிட்டு மூவரும் விமான நிலையத்தை விட்டு வாகனம் நிறுத்தியுள்ள இடத்தை நோக்கி நகர்ந்தனர்.

வாகனத்தில் ஏறி வாகனம் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டது. “அப்பா என்ன திடீரென்று புறப்பட்டிருக்கிறியள்?” என்று ஆதி கேட்டாள்.

“எல்லாம் வீட்டை போய்க் கதைப்பம்” என்று கதையை நீடிக்காமல் வெட்டி விட்டார் மகேந்திரம்.

சாரங்கன் வாகனம் செலுத்துவதில் கவனமாக இருந்தான். ஆதி அதற்குப் பிறகு எதுவும் கதைக்கவில்லை.

மகேந்திரம் யன்னலூடாக வெளியைப் பார்த்தார். வெளி நிர்மலமாக இருந்தது.

வாகனங்கள் போவதும் வருவதுமாக இருந்தன. எத்தனையோ மாற்றங்கள். அவர் முன்பு வந்ததிற்கும் இப்போ வந்ததிற்கும் இடையில் எவ்வளவு மாற்றங்கள். கட்டிடங்களும் வீதிகளும் மாறினாலும் மனிதன் மட்டும் மாற்றமடையாமல் இருப்பதின் காரணம் அவருக்குப்

புரியவே இல்லை.

“ அம்மா எப்படி இருக்கிறா?” மௌனத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு மகேந்திரம் கேட்டார்.

“ இருக்கிறா. அடிக்கடி வருத்தங்கள். பிரச்சினைகள். எல்லாவற்றையும் சமாளித்துக் கொண்டு இருக்கிறா” என்று பல விடயங்களை உள்ளடக்கி பதில் கூறினாள்.

“ஆரணி என்ன செய்யிறாள்? வேலை செய்யிறாளா? இன்னமும் படிக்கிறாளா?” என்று மகேந்திரம் கேட்டபோது அவரை அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் எத்தனை அர்த்தங்கள். பிள்ளையினுடைய நிலை புரியாமல் இருக்கின்ற கையாலாகாத தகப்பனாகப் பார்த்தாளா ? அல்லது இவ்வளவு பாவியாக இருக்கிறாரே என்று பாவத்தோடு பார்த்தாளா ? என்பது அவளுக்கு மட்டும்தான் புரியும்.

“அவள் படிப்பும் வேலையுமாக இருக்கிறாள்.” என்று மொட்டையாகக் கூறிவிட்டுக் கதையை மாற்றினாள்.

“ உங்களை ஏன் கைது செய்தவங்கள்?”

“ எல்லாம் அரசியல்தான். சண்டை முடிஞ்சபிறகு

அவங்கடை எண்ணம்தானே. என்னை மட்டுமில்லை
கனபேரைக் கைது செய்யிறாங்கள். எங்கள் தரவளியள்
ஏதோ விதமாய் வெளியிலை வந்திடுறம். மற்றவை கிடந்து
வாட வேண்டியதுதான்.”

“இதை ஒருவரும் தட்டிக்கேட்கேலாதே?”

“அதுதான் தட்டிக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தவங்களை
எல்லாரும் சேர்ந்து முடிச்சாச்சு. இனி என்ன செய்யிறது?”

“இப்பவெண்டாலும் சனத்துக்கு விளங்குதே!”

“விளங்கி என்னமா செய்யிறது. முடிஞ்சது முடிஞ்ச
துதான். இனி அடிமை வாழக்கைதான்”

என்று சலித்துச் சொன்னார் மகேந்திரம்.

சிறிது நேரம் அமைதி. யாரும் ஒண்டும் கதைக்கவில்லை.

“ திரும்பவும் இயக்கம் தோன்றிற சாத்தியம் ஏதும்
இருக்கோ?” இப்போ மௌனத்தைக் குலைத்தவன்
சாரங்கள்.

“ எதையும் சொல்ல முடியாது தம்பி. ஆனால் ஒண்டு
விளங்குது.. எப்பிடியும் ஒரு இயக்கம் வரவேணும்.
இல்லையெண்டால் மரியாதையோட வாழ முடியாது.”

நிரம்ப உறுதியான தீர்க்க தரிசனமான பதில்.

“ எனக்கெண்டால் ஏதோ ஒரு இயக்கம் வரும் போலை கிடக்குது.” என்றான் சாரங்கள்.

இப்படிக் கதைத்துக் கொண்டு வரும்போது வீடு வந்து விட்டது. காரை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு சாரங்கள் இறங்கிக் கதவைத் திறந்தான்.

“ ஏனம்மா அம்மா வீடு மாத்தியிட்டாவே?” என்று மகேந்திரம் கேட்டார்.

“இல்லை அப்பா இது எங்கடை வீடு. அம்மா அங்கை தான் இருக்கிறா” என்றாள் ஆதி.

மகேந்திரம் தொடர்ந்து எதுவும் கேட்கவில்லை.

அமைதியாக இறங்கி வீட்டுள் சென்றார்.

ஆதி குசினிக்குள் சென்று தேனீர் தயாரிக்கச் சென்றாள்.

மகேந்திரம் அங்கிருந்த கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்தார்.

“ மாமா நீங்கள் உங்கடை அறைக்கு வாங்கோ. ஆதி தேத்தண்ணி போடிறதுக்கிடையிலை நீங்கள் ஒரு wash எடுத்திடலாம் எழும்புங்கோ” என்றான் சாரங்கள்.

மகேந்திரம் சாரங்கள் காட்டிய அறைக்குச் சென்று உடுப்பு மாற்றி முகம் கழுவி விட்டு வெளியில் வந்து கதிரையில்

இருந்தார்.

ஆதியும் தேத்தண்ணி போட்டுக் கோண்டு வந்து
தகப்பனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அருகிலிருந்த கதிரையில்
இருந்தாள்.

அப்போ தொலைபேசி அடித்தது.

தொலைபேசியின் மறு கரையில் ஆதியின் அம்மாதான்.
அப்பா வந்து விட்டாரா என்று அம்மா கேட்டிருந்தாள்.
பதிலைக் கூறிவிட்டு மீண்டும் கதிரையில் வந்தமர்ந்தாள்.

“ சரி இப்ப சொல்லுங்கோ. இந்தத் திடீர் வருகைக்கு
என்ன காரணம்?” என்று கேட்டாள் ஆதி.

“ உண்மையைச் சொன்னால். உன்ரை அம்மாதான்
காரணம். என்னை வரச் சொல்லிச் சொன்னவளும்
அவள்தான். ஆரணி சம்பந்தமான ஏதோ நடந்திருக்க
வேணும். இல்லையெண்டால் இப்படி வரச்
சொல்லி இருக்கமாட்டாள். உனக்குக் கட்டாயம் காரணம்
தெரிஞ்சிருக்கவேணும். இப்ப நீ சொல்லு என்ன காரணம்?”
என்று மகேந்திரம் கூற திகைத்துப் போயிருந்தாள் ஆதி.
அம்மா இப்படி இரகசியமாகக் காரியம் ஆற்றியிருந்ததை
நினைக்க அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது. நிச்சயமாக
ஆரணியின் விடயம் மட்டுமே அம்மாவின் இச்

செயலுக்குக் காரணமல்ல வேறு ஏதோ இருக்க வேணும்
என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு தகப்பனுக்கு
எப்படியும் ஆரணியின் விடயத்தை சொல்லி
விடுவோமென்று மனதுக்குள் தயாரானாள். சொல்லும்போது
என்ன விளைவுகள் வரப்போகுதோ என்றும் பயந்தாள்.

18

தொலைபேசியி அடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆரணிதான்.

ஆரணியின் குரலில் கோபமிருந்தது. ஆதி எதுவும் கதைக்கவில்லை.

“ அப்பா வந்திருக்கிறாரே?” ஆதி பதிலளிக்கவில்லை.

“ என்ன உன்னைத்தான் கேட்கிறன். கொப்பர் வந்திருக்கிறாரே”

“ உனக்குத் தெரியுமெண்டால் பிறகேன் கேட்கிறாய்”
ஆதியின் பதிலில் உள்ள வெப்பம் மகேந்திரத்துக்குப் புரிந்தது. சாரங்கனுக்கும் புரிந்தது.

ஆரணி வைத்து விட்டாள். ஆதியும் வைத்து விட்டு
தகப்பனைப் பார்த்தாள்.

அவர் எதுவும் கூறவில்லை. ஆதி சொல்லாமலே எல்லாம்
அவருக்குப் புரிந்தது.

ஏற்கனவே ஆரணி பற்றிய சில விடயங்கள் அவருக்கும்
தெரிந்திருந்தது.

அவர் இப்போ வந்திருப்பதும் அதற்காகத்தான்.

“என்னவாம் ஆரணி?” மெதுவாகக் கேட்டார்.

“என்ன வழக்கம்போல சத்தம்தான்.”

“ ஆரணியைப் பற்றி அம்மா எல்லாம் எழுதினவ. இது
வரை காலத்திலை உங்களைப்பற்றி எந்த விசயத்தையும்
அம்மா எனக்கு அறிவிச்சதில்லை. இந்த முறை மட்டும
தான் அறிவிச்சிருக்கிறா. நிச்சயமாய் விசயம் கொஞ்சம்
சீரியசாய்தான் இருக்கவேணும். நான் வந்ததுக்கு அதுவும்
ஒரு காரணம்தான்.” என்று அவர் கூறியபோது ஆதி தன்
புருவங்களை உயர்த்தி அவரைப் பார்த்தாள். அவளைக்
கவர்ந்த விடயம் அவர் தான் வந்ததற்கு அதுவும் ஒரு
காரணம்தான் என்று அதுவும் என்ற சொல்லை அழுத்திச்
சொன்னதுதான்.

சாரங்கனைப் பார்த்தபோது அவனின் முகத்திலும் அந்த ஆச்சரியம் தொனித்ததை ஆதி அவதானிக்கவும் செய்தாள்.

“ நீங்கள் வந்ததுக்கு வேறை காரணமும் இருக்குதோ அப்பா என்று கேட்டாள்.” சிறிது நேரம் எதுவும் கூறாமல் மௌனமாக இருந்தார். பின்பு தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு “ இன்றைய நாட்டு நிலைமையும் ஒரு காரணம். போர் நடந்த காலத்தைவிட இன்றைக்கு உயிருக்கு உத்தரவாதம் கொஞ்சமும் இல்லை. எந்த நேரம் என்ன நடக்குமென்று தெரியேல்லை. சட்டம் கொஞ்சமும் இல்லை. ஜனநாயகம் கொஞ்சமும் இல்லை. வெளியிலை போனால் திரும்ப வருவம் எண்டதற்கு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை.” என்று சொல்லிவிட்டு களைத்துப் போய் எல்லாரையும் பார்த்தார். ஆதியும் சரவணனும் வாயடைத்துப் போய் இருந்தனர். ஒரு நீதிபதியின் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் சத்தியப் பிரகாசம் கொண்டு நின்றன.

ஒரு அற்புதமான நாடு எவ்வளவு சீரழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

“ சரி அது இருக்கட்டும். எங்கடை பாதுகாப்பை நாங்களே அழிச்சம். எங்கடை இண்டைய நிலைமைக்கு

நாங்கள் தான் காரணம். அதைப்பற்றிக் கதைச்சால்
இண்டைக்கு முழுக்கக் கதைக்கலாம் அதாலை எங்கடை
விசயத்தை இப்ப கதைப்பம். ஆரணி என்னவாம். ஆரந்தப்
பொடியன். அந்தப் பொடியனைக் கட்டினால் அவள் ஏதோ
செத்துப் போவாள் என்று அம்மா கத்திறாள்”

என்று அவர் சொன்னபோதுதான் அம்மாவின்
நிலைப் பாடு இவர்கள் இருவருக்கும் புரிந்தது.

“ அப்பா பொடியன் சாரங்கனின்ரை மாமா பையன்.
குழப்படியான பொடியன்தான். ஆனால் ஆரணி அவனை
விரும்புறாளா என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அவனைக்
கேட்கவும் பயமாயிருக்குது. அம்மா மட்டும் உறுதியாய்ச்
சொல்லிறாள். எங்களைப் பொறுத்தவரை
அமைதியாக இதை அணுகுகின்றதுதான் நல்லது
போலப்படுகுது.”

“ இப்ப பொடியன் எங்கை?”

“ இவ்வளவு நாளும் உள்ளூக்கையிருந்து இப்பதான்
பிணையிலை வெளிவந்திருக்கிறான். நாங்கள் இன்னும்
கதைக்கையில்லை. அம்மா கொஞ்சம்
அமைதியிருந்தால்தான் நல்லது.”

“ உள்ளூக்கை இருந்தவன் எண்டால் அவ்வளவு

மோசமான பொடியனே.”

“ அப்பா திரும்பவும் சொல்லிறன். எங்கள் இரண்டு பேருக்கும் தெரியாது. எல்லாம் கேள்விப்பட்டதுதான். இந்த நாட்டிலை கனக்க இளம் தமிழ்ப் பொடியள் உப்பிடிக்கெட்டுப் போய்தான் இருக்கிறார்கள்.”

“ஓம் ஓம் நான் அங்கை பேப்பரிலை பார்க்கிறனாங்கள். ஆனால் இவ்வளவு மோசம் எண்டு நினைக்கவே இல்லை.”

“ சரி இப்ப ஆரணி சட்டப் படிப்பு முடிச்சிட்டாளே”

“ இன்னும் ஒரு மாதம் இருக்குது. அதுக்கிடையிலை இப்படியொரு பிரச்சினை.”

அப்போது தொலைபேசி மணி அடித்தது. தொலைபேசியில் வந்தது ஆதியின் அம்மா.

“சொல்லம்மா?”

“அப்பா வந்திட்டாரே.”

“ஓம் வந்திட்டார் கதைக்கப் போறியனே.”

“இல்லை நான் இப்ப உங்கை வாறன். ஆரணி இப்பதான் வெளியிலை போனவள். அவள் வாறதுக்கிடையிலை நான் உங்கை வந்துட்டு வந்திடுறன்.”

“ சரி அம்மா நீங்கள் வாங்கோ” என்று சொல்லி விட்டு
தொலைபேசியை வைத்தாள்.

“ அம்மா இஞ்சை வாறாவாம். அப்பா நீங்கள் tv யைப்
பார்த்துக் கொண்டிருங்கோ. நான் சமைக்கப்போறன்.”

என்று கூறிவிட்டு அவள் சமைக்கப் போய்விட்டாள்.
சாரங்கள் பத்திரிகையை எடுத்து நாட்டு நடப்பை
அறிவதற்கான முயற்சியில் இறங்கினான்.

19

மணியடித்துச் சத்தம் கேட்க சாரங்கள் சென்று கதவைத் திறந்தான். மதிவதனிதான் வந்திருந்தாள்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு கணவனைக் காண்கிறாள் மதிவதனி. இருவரும் ஆளையாள் பார்த்துப் புன்னகைத்துக் கொண்டனர். எந்த வகையான உணர்ச்சிப் பிரவாகங்களும் அங்கே ஏற்படவில்லை. சிலவேளை தனியே சந்தித்திருந்தால் நடந்திருக்குமோ என்னவோ!

ஆதி வெளியே வந்து தாயின் குசலங்களை விசாரித்து

விட்டுப் பக்கத்துக் கதிரையில் அமர்ந்தாள்.

சிறிது நேரம் இருவரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை.
மகேந்திரமும் கைகளால் நாடியைத் தடவியபடி கடைக்
கண்ணால் மனைவியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆதி மௌனத்தைக் கிழித்தாள்.

“என்ன அம்மா ஆரணி எங்கை போயிட்டாள்.”

“ஆருக்குத் தெரியுமம்மா. இப்பவெல்லாம் அவள்
என்னட்டைச் சொல்லிப் போட்டுப் போறதில்லை. தன்ரை
பாட்டிலை போறாள் தன்ரை பாட்டிலை வாறாள்.
கேட்டாலும் ஒழுங்காய்ப் பதிலில்லை.”

என்று தன் இயலாமையைக் கோடிட்டுக் காட்டினாள் மதி
வதனி.

அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மகேந்திரம்

“ அப்ப நீர் அவளைப் பேசிறதில்லையே”

“பேசித்தான் என்ன நடக்கப்போகுது. படிச்ச உடனே
தங்களைப் பெரிசெண்டு பிள்ளையள் நினைக்கேக்கை நான்
என்ன செய்யிறது. வாய் மூடி இருக்கிறதைத் தவிர
வேறா என்ன செய்யிறது. சொல்லுக் கேட்கிறது
ரத்தத்திலையே இல்லாமல் இருந்தால் ஆரைக் குற்றம்

சொல்ல முடியும்.”

நாகூக்காக மகேந்திரத்துக்கும் ஒரு அடி கொடுத்து
நிறுத்தினாள் மதிவதனி.

“ சரிசரி உங்கடை பிரச்சினையை விடுங்கோ.
ஆரணியின்ரை பிரச்சினையைப் பார்ப்பம்.”

“ ஆரணியின்ரை பிரச்சினையிலை என்ன கிடக்குது.
அவள் விரும்பிற அந்தப் பொடியன்ரை அப்பா
அம்மாவோடை கதைச்சுச் செய்து வைப்பம்” என்றார்
மகேந்திரம்.

மகேந்திரத்திடமிருந்து யாரும் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.
வியப்போடு அவரைப் பார்த்தனர்.

“ இப்ப அதுதானே பிரச்சினை அப்பா. பொடியன்
கொஞ்சம் ரவுடி ரைப்பெண்டதுதானே பிரச்சினை”
எண்டாள் ஆதி.

“ அவன் என்னவாகவும் இருக்கட்டும். அவள் அவனை
விரும்பிறாள் தானே. இதுக்குமேலை உங்களுக்கு என்ன
வேணும் ?” என்று சர்வ சாதாரணமாகப் பிரச்சினையை
அணுகினார்.

“ அவ விரும்பிறா எண்டதுக்காக பாழுங் கிணற்றிலை

பிள்ளையைக் கொண்டு போய்த் தள்ளேலுமே. கொஞ்சமும் பொறுப்பில்லை.” என்று சத்தம்போட்டாள் மதிவதனி.

“ சரி நீ விரும்பிற மாதிரி எதிர்த்தால் என்ன நடவாமல் போகுதே. இப்பவே அவள் உனக்குச் சொல்லிப்போட்டு வெளியிலை போறதில்லை. இந்த நிலையிலை நீங்கள் எதிர்த்தால் அவள் உங்களை விட்டிட்டுப் போயிடுவாள். அதுக்குப் பிறகு என்ன செய்வியள்?” என்று மகேந்திரம் கூறியபோது அவரின் வாதத்தில் ஒரு நியாயமும் யதார்த்தமும் இருப்பது ஆதிக்குப் புரிந்தது.

“ அப்பா அவள் அந்தப் பொடியனை விரும்பிறாளா எண்டதும் தெரியேல்லை. அவளை இதைக் கேட்கவும் முடியேல்லை.”

“ அப்ப எதை வைச்சுக் கொண்டு அவள் விரும்பிறாள் என்று நினைச்சனீங்கள்”

“ சீச்சீ அவள் விரும்பிறாள். எப்ப பார்த்தாலும் போனிலை இருக்கிறாள். அவளின்ரை அறைக்குள்ளை அவன்ரை படமும் இருந்தது.”

“ ஆர் பொடியனெண்டு விசாரிச்சனியளே?”

“ ஒம். சாரங்கனின்ரை மாமா பையன் தான் அவன்”

“பிறகென்ன. தெரிஞ்ச குடும்பம். அது இந்தக் காலத்துப் பொடியன் சின்ன வயதிலை உப்பிடித்தான் இருப்பாங்கள் பிறகு மாறியிடுவாங்கள்”

என்று மகேந்திரம் கூறினார்.

இதுவரையும் பேசாமல் இருந்த சாரங்கள்

“ என்ரை மாமா எண்டதுக்காக முடிவெடுக்க வேண்டாம். பொடியன் அப்படி இப்பிடித்தான். பார்த்து யோசித்துத்தான் செய்யவேணும்.”

“ஆதி நான் ஒருக்கா ஆரணியோடை கதைக்க வேணும்.”

“அவள் நீங்கள் இஞ்சை வாறதையே விரும்பயில்லை. என்னண்டு கதைக்க வருவாள். எதுக்கும் கூப்பிட்டுப் பார்க்கிறன்”

ஆதி ஆரணியின்ரை கைத் தொலைபேசியின் எண்களை அழுத்தினாள்.

மறுபுறத்தில் இருந்து ஆரணி “ என்ன கொப்பர் வந்திட்டாரே?” என்று நக்கலாகக் கேட்டாள்.

“ ஓம் வந்திட்டார். அப்பா உன்னோடை கதைக்க வேணுமாம் எங்கடை வீட்டை ஒருக்கால் வாறியே.”

சிறிது நேரம் மறு முனையில் எவ்வித பதிலுமில்லை.

“ நான் வரமாட்டன். எனக்கு அவரோடை கதைக்க விருப்பமில்லை” என்று கூறிவிட்டுப் போனை வைத்து விட்டான். அவன் வரமாட்டானாம் என்று கூறிவிட்டு தகப்பனைப் பார்த்தான்.

“ சரி அப்பிடியெண்டால் நாங்கள் அங்கை போவம்” என்றார் மகேந்திரம். அப்போது வீட்டு தொலைபேசி அடித்தது. சாரங்கன் போனை எடுத்தான். மறு முனையில் சாரங்கனது மாமா.

“ என்ன மாமா? எப்பிடி இருக்கிறியள்? இஞ்சை ஆதியின்றை அப்பா இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கிறார். பையன் இப்ப எப்பிடியிருக்கிறான்?”

“ அதுக்குத்தானே தம்பி எடுத்தனான். அவன் எதிர்பாராதபடி சரியான அடக்கம். வெளியிலை போறதில்லை. வீட்டுக்குள்ளையே இருக்கிறான். அவன்ரை நண்பர் ஆர் எடுத்தாலும் கதைக்கிறதில்லை. ஆனால் ஒரேயொரு போன் மட்டும் கதைக்கிறான். அதுவும் மணித்தியாலக் கணக்காய்க் கதைக்கிறான். எனக்கு விளங்கவேயில்லை.”

“ மாமா அவரை அவற்றை போக்கிலை விடுங்கோ. நாங்கள் நாளைக்கு வீட்டை வாறம்”

20

நியாயங்கள் ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் ஒவ்வொருவிதமாகத் தோற்றுகின்றது. தங்கள் தங்கள் சுய தேவைகளோடு நியாயத்தைச் சம்பந்தப்படுத்தி நியாயத்தைக் கொச்சைப் படுத்துகிறார்களே ஒழிய உண்மைகளைக் கண்டறியக் கூடியளவுக்கு நியாயத்தை தர்மத்தோடு சேர்த்து வைத்து யாரும் பார்ப்பதில்லை. இப்படிப் பார்த்தால் நியாயம் ஆளுக்காள் மாறுபடுவதற்கான காரணம் இல்லவேஇல்லை. ஒரேயொரு நியாயம்தான் எல்லாருக்கும்.

தாஸினுடைய நடவடிக்கைகள் சாதாரண தமிழ்ப் பையனை விட வித்தியாசமாகத்தான் இருந்தன. ஆனால் அவனுடைய

நடவடிக்கைகள் எந்த வகையிலும் சமூகத்துக்கு
எதிரானவையாக இல்லை.

லண்டனில் பிறந்து வளர்ந்து தகாத சில நண்பர்களின்
சேர்க்கையால் தகாதவனாக மாறிப்போனவன்தான் தாஸ். பல
தடவைகள் அந்தத் தொடர்புகளிலிருந்து வெளியே வரப்
பிரயத்தனங்கள் செய்தும் வர முடியாமல் இறுதியில் ஒரு
பிரச்சினையில் மாட்டுப்பட்டு சிறைக்குச் சென்று பிணையில்
வெளியே வந்திருக்கிறான்.

ஆரணியுடைய சந்திப்பு அவன் வாழ்க்கையில் பல
மாற்றங்களை ஏற்படுத்த ஆரம்பித்திருந்தது.

அந்த மாற்றங்களை ஜீரணிக்க முடியாத நண்பர்கள்
திட்டமிட்டு அவனை மாட்டிவிட்ட சம்பவம்தான்
அன்றைக்கு நடந்தது.

அந்த சம்பவத்துக்கும் தாஸிற்கும் இடையில் எந்தத்
தொடர்புமே இல்லை அவன் வில்லங்கமாக அதற்குள்
இழுக்கப்பட்டுவிட்டான்.

இது ஆரணிக்கும் தெரியும்.

ஆனால் எமது சமூகம் ஒருதரம் ஒருவனை கெட்டவன்
என்று முத்திரை குத்திவிட்டால் அவன் எவ்வளவுதான்

மாறினாலும் அவனை நல்லவனாக ஏற்றுக் கொள்ள
மாட்டாது.

இது ஆரணிக்குச் சவாலாக இருந்தது. இதனால்
ஆரணிக்குச் சமூகத்தின் மீது தாங்க முடியாத கோபம்.
இந்தக் கோபத்தினால் அவள் எல்லாரையும் எடுத்தெறிந்து
பேசத் தொடங்கி விட்டாள். ஆரணியின் இந்த நடை
முறைக்கான காரணத்தைக் கூட தாளின் மீது போட்டுச்
சந்தோசப்பட்டது சமூகம்.

“அவனோடு சேர்ந்த உடனே அவளும் அவனைப் போல
மாறி விட்டாள்” என்பதுதான் பார்வையாக இருந்தது.
ஆரணி எதையும் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஆரணிக்கு அவன் மீது ஒரு பரிதாபம். ஒரு மதிப்பு. ஒரு
கவனம் மட்டும் தான் இன்று வரை உண்டு. அதே
போல்தான் தான் அவனுக்கும்.

ஆனால் இந்தச் சமூகம் அவர்கள் இருவரும்
காதலிப்பதாகவும் சமூகத்தில் அவர்கள் செய்யக் கூடாத
தவறைச் செய்து விட்டதாகவும் கதைக்கத் தொடங்கி
விட்டது.

இதன் அவசரமான பிரதிபலிப்புத்தான் ஆரணியின்
அப்பாவை சிறீலங்காவிலிருந்து வருவித்துள்ளது.

தான் எடுக்கின்ற ஒவ்வொரு அடியும் சரியாக எடுக்க வேண்டுமென்று ஆரணி தீர்மானித்துக் கொண்டாள். ஆரணியைப் பொறுத்தவரை தாஸின் தொடர்பு இதுவரை காதலாகவில்லை. அது காதலாகலாம் அல்லது இல்லாமலும் போகலாம். தாஸைப் பொறுத்தவரை தன் வாழ்வில் சில நல்ல மாற்றங்களை உருவாக்கியவள் என்ற நிலையில் மதிப்பிருந்தது.

வீட்டின் அறையில் அமைதியாக இருந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் தாஸ்.

ஆரணியின் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

அப்பா வந்திருக்கிறார் என்று ஆரணி அவனுக்குக் கூறினாள்.

தாஸ் சிறிது நேரம் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

“ ஆரணி நீங்கள் ஏன் அப்பாவோடே தனியாக கதைக்கக் கூடாது.”

“ எதைப் பற்றிக் கதைக்கிறது. அப்பாவோடே கதைச்சால் அப்பா நாங்களிருவரும் காதலிக்கிறமா என்று கேட்பார். என்ன சொல்லிறது?” இப்படி ஆரணி கூறியதும் மறு பக்கத்திலிருந்து எந்தவிதமான சத்தமும் இல்லை.

“ என்ன தாஸ் நான் என்ன சொல்லிறது.”

“ உண்மையிலை நாங்கள் காதலிக்கிறமா என்று எனக்குத் தெரியேல்லை.” என்றான் தாஸ்.

“ சரி தாஸ் இப்ப இந்த ஆராய்ச்சியை விடுவம். நான் ஒரு மாதிரிச் சமாளிக்கிறன்.” என்று சொல்லிவிட்டு ஆரணி தொலைபேசியை வைத்து விட்டாள்.

தாஸின் மனம் அமைதி இல்லாமல் தவித்தது.

தாஸின் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு தாஸின் அப்பா வந்தார்.

“தாஸ் நான் உன்னோடை கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்.” என்றார்.

“சொல்லுங்கோ அப்பா” என்று தாஸ் சொல்ல கட்டிலின் ஒரு மூலையில் அமர்ந்த அவர் தாஸின் முதுகில் தட்டி

“தம்பி நீ ஆரணியைக் காதலிக்கிறியே” என்று கேட்டார்.

தாஸ் எதுவும் கூறாமல் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய மௌனம் அவருக்குப் புரியவில்லை.

திரும்பவும் கேட்டார்.

அவனுடைய பதிலுக்குக் காத்திராமலே நீ ஆரணியைக்
காதலித்தால் எங்களுக்கும் அது சந்தோசம்தான்.
ஆகையாலை உண்மையை எங்களுக்குச் சொல்லு.
ஆரணியின்ரை அப்பாவும் வந்திருக்கிறார். சிலவேளை
அவர் கேட்கலாம். அப்ப நாங்கள் பதில் சொல்ல
வேணும்தானே.”

என்று கூறிவிட்டு நிறுத்தினார்.

“ எனக்கோ ஆரணிக்கோ இன்னும் இதைப்பற்றித் தெளி
வில்லை. இண்டை வரைக்கும் அவளும் நானும் நல்ல
நண்பர்கள்தான்.”

21

ஆரணி மிகக் குழப்பமான சூழ்நிலையில் இருந்தாள்.
அமைதியாக இருந்து சிந்திக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்.
அந்த அமைதியான சூழலில் அவளின் மனது கதைக்கத்
தொடங்கியிருந்தது.

என்னைப்பற்றிப் பல முடிவுகளை என்னைக் கலக்காமலே
என் குடும்பம் எடுத்து விட்டதாகவே உணர்கிறேன்.
தாளை நான் சந்தித்தது ஒரு சுவராஸ்யமான சூழ்நிலையே.
தாஸ் எனக்குத் தெரியாத வாலிபனல்ல. எனக்கு நன்றாகவே
தெரிந்தவன்தான். அத்தானின் மாமா மகன் என்பது எனக்கு
ஏற்கனவே தெரியும். அவனுடைய பழக்க வழக்கங்கள்

கூட எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். அவனுடைய
நண்பர்களும் அவனும் செய்கின்ற அட்டகாசங்கள் எல்லாம்
எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். அவன் பக்கம் நான் தலை
வைத்துப் படுக்கக் கூட விரும்பினதில்லை. ஒரு சமயம்
லண்டனில் நடந்த ஒரு கலை விழாவுக்கு நான் செல்ல
வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. வழக்கமாக நான்
இவற்றுக்கெல்லாம் செல்வதில்லை. என்னவோ
தெரியாது இவற்றில் எனக்கு அவ்வளவு ஈடுபாடு
இருக்கவில்லை.

அன்று தவிர்க்க முடியாமல் சென்றிருந்தேன். அப்போது
அந்த மண்டபத்திற்கு போகும் வழியில் நின்ற சில
வாலிபர்கள் செய்த வேலைகள் எனக்கு எரிச்சலை
மூட்டின.

அந்த வாலிபர் கூட்டத்தில் தாஸ் நின்றிருந்தான்.

அவர்கள் என்னோடு நடந்து கொண்ட முறை தாஸிற்கு
பிடிக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

அவர்களுக்கு இடையில் நடந்த விவாதம் என் காதுகளில்
அரசல் புரசலாக விழுந்தன. நான் கவனிக்காத மாதிரிச்
சென்று விட்டேன்.

எனக்கு அது தேவையில்லாததாகவே இருந்தது.

இது தான் தாஸின் பக்கம் நான் சிந்திக்கத் தொடங்கிய
காலகட்டம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தால் தாஸை நான் ராமனாகக்
கருதவில்லை. நான் இல்லாமல் வேறு ஒரு பெண்
வந்திருந்தால் நிச்சயமாக தாஸும் சேர்ந்து கிண்டல்
பண்ணியிருப்பான்.

ஆனால் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண் என்றவுடன்
அவளோடு மென்மையாக நடக்கவேண்டுமென்ற அவனது
அந்த எண்ணம் எனக்குக் கொஞ்சம் பிடித்தேயிருந்தது.
வெறும் பிடிப்பு மட்டும்தான். அந்த நிகழ்வுக்குப் பிறகு
நான் அவனைக் காணவுமில்லைக் கதைக்கவுமில்லை.

என்னுடைய குடும்பம் எனக்கும் தாஸுக்குமிடையில் காதல்
வந்துவிட்டதாகவும் இதனால் நான் குடும்ப
கௌரவத்தைக் காற்றில் விட்டு விட்டதாகவும் பதறிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த விடயம் எனக்குத்
தெரியாதென்றும் அவர்கள் நினக்கிறார்கள். இதற்காகவே
அப்பாவை சிறீலங்காவிலிருந்து கூப்பிட்டும் இருக்கிறார்கள்.

இவர்களுடைய நடவடிக்கை எனக்குப் புரியவே இல்லை.

இந்த நிகழ்வுக்குப் பின்பு இன்னுமொரு நிகழ்வு நடந்தது.
இதனை நான் தாஸின் நண்பன் ஒருவன் மூலமாகவே

அறிந்தேன்.

அன்று தாஸ் எனக்காகக் கதைத்த பிறகு
நண்பர்களுக்கு இடையில் அடிக்கடி வாக்குவாதங்கள்
பலமாக இருந்ததாகவும் அதனால் அவர்களுக்கு
இடையில் முரண்பாடுகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கியதாகவும்
அறிந்திருந்தேன்.

ஒரு நாள் இந்த முரண்பாடுகள் உச்சக்கட்டத்தை
அடைந்து கைகலப்பாக மாறியிருக்கிறது. இந்தக்
கைகலப்பில் அவனின் நண்பர்களில் ஒருவன் பலமாகக்
காயமடைய தாளை பொலிசார் கைது செய்த நிகழ்வு
நடந்தது.

இந்த நேரங்களில் நான் என்னை அறியாமலேயே
பதட்டப்பட ஆரம்பித்திருந்தேன். இதனால் அடிக்கடி
அவனின் நண்பனுக்கு போன் பண்ணி நிலைமையை
அறிந்து கொண்டிருந்தேன். ஏன் இப்படிச் செய்கிறேன்
என்பது எனக்குப் புரியவேயில்லை. என்னுடைய இந்தப்
பதற்றம் அம்மாவைப் பதட்டப்பட வைத்திருக்கிறது.

அம்மாவின் பதட்டம் எல்லாரையும் பதட்டப்பட
வைத்திருக்கிறது. ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில்
தாஸின்மீது ஒருவகையான அனுதாபம்தான்

ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது காதலா அல்லது பச்சாதாபமா அல்லது எதிர்காலத்தில் இது காதலாக மாறலாமா என்பது குறித்து என்னால் எதையுமே தீர்மானிக்க முடியவில்லை. என பக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இதையொரு செய்யத்தகாத குற்றமாக ஏன் கருதுகிறார்கள் .... ஏன் என்னோடு இன்னும் கதைக்கத் தயங்குகிறார்கள் என்பதெல்லாம் உண்மையிலேயே புரியாத புதிராக இருக்கிறது.

நானாகக் கதைக்கவும் எனக்கு விருப்பமில்லை. அதே நேரம் இப்படியொரு ரென்சனோடை இருக்கவும் விருப்பமில்லாமல் இருக்கிறது.

தாளை பொலிஸ் பிடிச்சுக் கொண்டு போனதும் நான் உண்மையிலேயே கலங்கித்தான் இருந்தேன். எனக்குத் தெரிந்த பல லோயர்களோடை கூட நான் கதைத்தேன். எந்த லோயரும் இந்தப் பொடியன்களுக்காகக் கதைக்கத் தயங்கியதும் எனக்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

அந்தளவுக்கு இவர்கள் மோசமானவர்களா என்று எனக்குள் நானே கேட்டுக் கொண்டேன். அதே நேரம் தாஸின் செயற்பாடுகளைப் பார்க்கும்போது அவர்களுக்குள்ளும் மனிதம் வாழ்கிறது என்று நான் எண்ணிக் கொண்டேன்.

இந்தப் பக்கத்தைத்தான் சமூகம் பார்க்கத் தயங்குகிறது.
தவறு செய்தால் அவர்களைச் சமூகம் அப்படியே ஒதுக்கி
விடுகிறது. அவர்களுக்கும் ஒரு மனம் உள்ளது
அவர்களாலும் இந்த சமூகத்தில் கௌரவமாக வாழ
முடியும் என்று இந்த சமூகம் எண்ணத் தயங்குவது ஏன்
என்பதுதான் புரியவில்லை. வளர்ப்பு முறையாலும்
சூழலாலும் பாதிக்கப்பட்ட இவர்கள் எப்போதான் சமூகத்தின்
நல்ல பக்கங்களைத் தரிசிப்பது.

ஆரணியின் மனசு அடிக்கடி இப்படிக் கதைத்துக்
கொள்வது சாதாரணம். பிரச்சினைகளை நன்றாக அலசிப்
பார்ப்பாள். வழக்கறிஞருக்குப் படிக்கிறாள் என்பதை அவள்
பிரச்சினைகளை அணுகும் விதத்திலிருந்து கண்டு
கொள்ளலாம்.

22

ஆரணியின் மனசின் சத்தம் கொஞ்சம் வித்தியாசமாகவே இருந்தது.

ஆரணியை அவன் சந்தித்த நாளிலிருந்து அவள் அவனுக்கு மிக உயரத்தில் இருப்பதாகவே தோன்றுகிறது. தன்னால் அவளைப் பார்க்க மட்டுமே முடியும் என்று மட்டுமே அவன் நினைக்கிறான். காதலா என்றால் அவனுக்குப் புரியவேயில்லை. காதல் உருவானால் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனநிலை உண்டா என்று பார்த்தால் அவனிடமிருந்து வெறும் சிரிப்பு மட்டுமே வருகிறது. அவனுக்கு அவனுடைய நிலை பரிதாபமாகவேபடுகிறது. தன் தாய் தகப்பனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் கூனிக் குறுகிவிடுகிறான்.

தன்னுடைய கடந்த கால நடவடிக்கைகளுக்காகவும்

தவறுகளுக்காகவும் உண்மையாகவே அவன்
கவலைப்படத் தொடங்கிவிட்டான்.

இது காலங் கடந்த ஞானமா என்பதை காலம்தான்
அவனுக்கு உணர்த்தவேண்டும்.

எவர்களுையெல்லாம் தன் நண்பர்களாக நினைத்துப்
பெருமைப்பட்டானோ இப்போ அவர்களைப் பார்ப்பதே
பாவம் என்று நினைக்குமளவுக்கு மாறிப்போயிருந்தான்.

இந்த மாற்றங்களுக்கெல்லாம் ஆரணிதான் காரணமா?
அவனுக்குப் புரியவேயில்லை.

தாலின் அப்பா அம்மா படாத துன்பம் இல்லை.

ஒரு ஆண்பிள்ளையைப் பெற்றுவிட்டு அவர்கள் பட்ட
துன்பத்துக்கு அளவேயில்லை.

கூடாதவர்களோடே அவன் கூடிச் செய்த அட்டா
துட்டிகள் எல்லாம் இன்று பூதாகரமாகப் பெருத்து
அவனையே விழுங்கி விடுமளவுக்கு உள்ளதே என்றபோது
அவர்கள் கலங்கியே விட்டார்கள்.

பெற்றவர்களின் இந்தத் துயரங்கள் தாசுக்குப்
புரியாமலில்லை.

ஆனால் தான் விட்ட இந்தத் தவறுகளிலிருந்து எப்படி

வெளிவருவது. இது தான் இப்போ அவனுக்கு முன்னால்
உள்ள வினா?

ஆரணியுடன் கதைத்தால் என்ன என்று மனம்
நினைத்தது.

எப்படிக் கதைப்பது? என்ன கதைப்பது? ஆரணி தவறாக
எடுத்து விட்டால் உள்ள ஒரு நல்ல நண்பியையும்
இழக்க வேண்டி ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று பயந்தான்.

ஒரு மனிதன் நல்லவனாக வாழத் தொடங்கிவிட்டால்
அவன் முன்னால் ஏராளமான பயங்களும் ஐயங்களும் அணி
வகுக்கத் தொடங்கிவிடும்.

இதற்குத் தாஸ் ஒன்றும் விதிவிலக்கில்லையே.

திடீரென்று தாசின் தொலைபேசி கிணுகிணுத்தது.

தொலைபேசியில் வந்தது ஆரணி. தாசிற்கு
சந்தோசமாக இருந்தது. தொலைபேசியை எடுத்துக்
கதைத்தான்.

“ என்ன தாஸ் சத்தத்தையே காணம். என்ன நடக்குது?”
என்று ஆரணி கேட்டாள்.

“ சும்மா இருக்கிறன். என்ன செய்யிறதென்றே
தெரியேல்லை ஆரணி .. உங்களுக்கு இப்ப எடுக்கலாம்

என்றுதான் இருந்தனான் அதுக்கிடையிலை நீங்கள் எடுத்திட்டியள்.”

“ அதென்ன நீங்கள் வாங்கள் என்று பன்மையிலை கதைக்கிறியள்.” என்றாள் ஆரணி.

சிறிது நேரம் இதற்கு தாஸ் பதிலே அளிக்கவில்லை.

“ ஏய் தாஸ் என்ன சத்தத்தையே காணம். இருக்கிறியா?”

“ஆரணி ஏனக்கிப்ப இந்தப் பிரச்சினையிலை இருந்து எப்படி வெளியிலை வாறதென்று புரியேல்லை. சரியான குழப்பமாயிருக்குது. அம்மா அப்பா ஒரே யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கினம். எனக்கு என்னை நினைக்கவே வெறுப்பாயிருக்குது.”

“தாஸ் எதுக்கும் அளவுக்கதியமாய் யோசிக்க வேண்டாம். எல்லாம் நல்லபடியாய் நடக்கும். நீர் இப்பதான் பாதாளத்திலையிருந்து வெளியிலை வந்திருக்கிறீர். மெல்ல மெல்லத்தான் எல்லாம் நடக்கும். நீர் கொஞ்சம் பொறுமையாய் இருக்கவேணும்.” என்று ஆரணி கூறியதும் தாசிற்கு மன ஆறுதலாய் இருந்தது.

ஆரணியைப் பொறுத்தவரை தாசின் பிரச்சினையில் ஏன் அவள் இவ்வளவு ஆழமாக ஈடுபடுகின்றாள் என்பது அவ

ளுக்கே விளங்காத புதிராக இருந்தது.

ஆரணி ஒருவகையான புரட்சித் தன்மை கொண்டவள்.

அவளைப் பொறுத்தவரை பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளாமல் தப்பிக் கொள்ளுதல் தவறு என்ற சித்தாந்தத்தை நம்புவள். இதனால்தான் தகப்பன் தங்களை விட்டு இலங்கைக்குப் போனபோது கொதித்தவள். தான் நாட்டை விட்டு தப்பி வந்தது தவறு என்றே சில சமயங்களில் நினைப்பவள்.

தகப்பன் தன்னுடைய பொறுப்புகளை தன்னுடைய சுயத்தை முன்னிறுத்தி தப்பி ஓடினவர் என்பது அவளது வாதமாக இருந்தது.

“சரி தாஸ் நான் பிறகு கதைக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு தொலைபேசியை வைத்து விட்டாள்.

கதவு தட்டிச் சத்தம் கேட்டது. தன்னுடைய அறைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்து எட்டிப்பார்த்தாள். தகப்பன் மற்றும் ஆதித்யா குடும்பம் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கதவைப் பூட்டிவிட்டு உள்ளே இருந்து விட்டாள்.

உள்ளே வந்தவர்கள் இருந்து கதைக்க ஆதித்யா ஆரணி

எங்கே என்று சைகையால் தாயிடம் வினாவினாள்.

தாயும் அறையைச் சுட்டிக்காட்டினாள்.

அப்போ மகேந்திரம் எல்லாரையும் அமைதியாக

இருக்கும்படி கூறிவிட்டு ஆரணியின் அறையை நோக்கிச்

சென்றார். எல்லோருக்கும் பயமாக இருந்தது. என்ன

நடக்கப் போகுதோ என்று பயத்துடன் இருந்தார்கள்.

மகேந்திரம் எதையும் யோசிக்காமல் அமைதியாக

ஆரணியின் கதவைத் தட்டிவிட்டுப் பதிலுக்குக்

காத்திராமலே சட்டென்று கதவைத் திறந்து உள்ளே

சென்றுவிட்டார்.

23

தகப்பனின் திடீர் நுழைவால் திடுக்கிட்டுப் போன
ஆரணிக்கு என்ன கதைப்பதென்றே புரியவில்லை. சிறிது
நேரம் இருவரும் எதுவுமே கதைக்கவில்லை.
மௌனத்தைக் கலைத்தவர் மகேந்திரமே.

“என்ன ஆரணி எப்படி இருக்கிறாய்”

என்று சர்வ சாதாரணமாக அவர் கேட்டவுடன்
குழப்பத்துடன் “ ஏதோ இருக்கிறன்... .”
என்று இழுத்தாள்.

அவளுடைய பதிலால் கொஞ்சம் உற்சாகமடைந்த
மகேந்திரம் மேலும் கதைப்பதற்குத் தயாரானார்.

“உனக்கு என்னைப் பிடிக்காதென்ற விடயம் நல்லாய்த்
தெரியும். ஆனாலும் நான்தான் உன்னை அப்பா எண்டதை

எப்பிடி மாற்ற முடியும். உனக்குள்ள பிரச்சினைகள்
எனக்குத் தெரியும். அவற்றை ஏன் மனம்விட்டு நீ
என்னோடை கதைக்கக் கூடாது. அப்பாவுக்கு
அந்தளவுக்குத் தகுதியில்லை எண்டு நினைக்கிறாயா?”
மகேந்திரம் கதைத்தவிதம் அவளுடைய மனதில் ஒரு
தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கவேண்டும்
அவளின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிய ஆரம்பித்தி
ருந்தது.

இந்த சூழ்நிலையை தனக்குச் சாதகமாகத் திருப்பிக்
கொண்ட மகேந்திரம் மேலும் தொடர்ந்தார்.

“ நீ நல்லாகப் படிச்சிருக்கிறாய். உன்னைப் படிப்பிச்சதிலை
உன்னை அம்மாவுக்குத்தான் நான் நன்றி சொல்லவேணும்.
தனி ஒரு மனிசியாய் நின்று எல்லாத்தையும்
சாதிச்சிருக்கிறா. என்னை நீ சுயநலம் பிடிச்சவனென்று
திட்டியிருக்கிறாய். என்னுடைய நிலையை நீ புரிஞ்சு
கொள்ளாததுதான் உண்மை. என்னதான் நீங்கள்
சொன்னாலும் என்னாலை இந்த அகதி வாழ்க்கையை
ஏற்றுக் கொள்ள முடியேல்லை.” என்று கூறிவிட்டு
மௌனம் சாதித்தார்.

“ சரி பழைய கதையை விடுவம். உனக்கு என்னிலை

நம்பிக்கை இருந்தால் உன்ரை பிரச்சினையை தெளிவாய்ச் சொல்லு.”

சிறிது நேரம் இருவரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

மௌனத்தின் ஆட்சி மிகப் பலமாக இருந்தது. மௌனம் என்பது மிகக் கொடுமான ஒரு ஆயுதம்.

ஆரணி மனதுக்குள் போராடிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பாவிடம் தன் பிரச்சினைகளைச் சொல்வதா இல்லையா என்பதே அவளின் மனப் போராட்டமாக இருந்தது.

நிரம்பக் குழம்பிப் போயிருந்தாள். அப்பாவிடம் சொல்வதால் பிரச்சினை தீரலாம் என்ற ஆதங்கமும் அவளுக்கிருந்தது. எப்படிச் சொல்வதென்பதுதான் அவளுக்குப் பிரச்சினையாக இருந்தது.

வெளியில் காத்துக் கொண்டிருந்த ஆதிக்கும்

மற்றவர்களுக்கும் ஒரே கலக்கமாக இருந்தது. எங்கே

ஆரணி தகப்பனை எடுத்தெறிந்து பேசிவிடுவாளோ என்ற பயம் இருந்தது.

ஆனால் இதுவரை எந்தத் தாக்கமும் இல்லாதிருப்பதைப் பார்த்து மனதுள் ஆறுதல் அடைந்திருந்தாலும் அடுத்த கட்டத்தை நோக்கி ஆவலாகவே இருந்தனர்.

அறையினுள் இருந்த ஆரணி தகப்பனுக்கு அருகில்
மெதுவாக வந்தமர்ந்தாள்.

மகேந்திரமும் நீண்ட காலத்துக்குப் பின் அவளின்
அண்மையால் உணர்ச்சி வசப்பட்டு கண் கலங்கியபடி
அவளின் தலையைத் தடவியபோது ஆரணி அழுதே
விட்டாள்.

எவ்வளவு காலம் இந்த அப்பா மகள் உறவு
தள்ளி இருந்தது.

“ நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை அம்மா. நான் உன்ரை
பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைப்பன். எல்லாம் சுமுகமாக
நடக்கும். அதுக்குத்தானே அப்பா வந்திருக்கிறன்” என்று
அவர் கூறக்கூற ஆரணியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர்
வழிந்து கொண்டிருந்தது. உணர்ச்சி எல்லை கடந்து
வாய் விட்டு அழவே தொடங்கிவிட்டாள்.

இந்தச் சத்தம் கேட்டு வெளியிலிருந்தவர்கள் உள்ளே
வந்து விட்டார்கள்.

உள்ளே வந்தவர்கள் தகப்பனும் மகளும் இருந்த
கோலத்தைப் பார்த்து அவர்களும் அழத் தொடங்கி
விட்டார்கள்.

உணர்ச்சிகளை வெளித் தள்ளக்கூடிய விதத்தில் அழகை என்ற ஒன்றை இறைவன் மனிதனுக்குக் கொடுத்திருக்கா விட்டால் அவன் என்றைக்கோ உணர்ச்சிகளால் வெந்து செத்திருப்பான்.

மகேந்திரத்தாரும் ஆரணியும் உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கி இருந்தமையைப் பார்த்து மனங்கலங்கி நின்ற மதிவதனி தன்னுடைய வாழ்க்கையில் மீண்டும் வசந்தம் வீசுமோ என ஐயப்படலானாள்.

எல்லோரும் வெளியே வந்தார்கள். இன்னும் தகப்பனும் மகளும் அறைக்குள்ளேயே இருந்தனர்.

“என்னம்மா நீ அந்தப் பையனை விரும்பிறியாம்மா?”

“ அதுதான் எனக்கும் தெரியேல்லை அப்பா. ஆனால் எல்லாரும் நான் அவனைக் காதலிக்கிறதாகவே முடிவு கட்டியிட்டாங்கள்.”

“ அந்தப் பையன் என்ன நினைக்கிறான்?”

“ அவனும் என்றை நிலைதான். ஆனால் அவன் நல்லவனப்பா. அப்பாவி. கூடாத கூட்டத்தோட சேர்ந்ததாலை பிரச்சினையருக்கை மாட்டுப்பட்டுட்டான். எனக்குச் சில பிரச்சினையள் வரேக்கை என்னை

ஆரெண்டு தெரியாமலே உதவி செய்தவர். அதிலைதான்
எனக்குப் பழக்கம். பிறகு தான் அத்தானுக்குச்
சொந்தமெண்டு தெரிஞ்சுது.”

“சரி பிரச்சினையை என்னட்டைச் சொல்லியிட்டாய். இனி
அமைதியாய் இரு. எல்லாத்தையும் நான் பார்க்கிறன்.”

ஆரணிக்கு இப்போதான் நிம்மதியாக இருந்தது. தன்
பாரமெல்லாவற்றையும் இறக்கிவிட்ட தைரியத்தில்
அவளின் உதடுகளில் சிறு புன்னகை ஒன்று விரிந்தது.
இருவரும் வெளியே வந்தனர். அவர்களின் முகத்தில்
மனங்களின் நிறைவு தெரிந்தது.

அவர்கள் வெளியே வந்ததும் மதிவதனி தேநீர்
தயாரிக்கச் சென்றாள்.

“என்ன ஆரணி இனி எங்களை நீ கவனிக்க மாட்டாய்
போல. இனி அவளுக்கு அப்பாதான் உலகமாக்கும்.”
என்றாள் ஆதித்யா

ஆரணி ஒரு புன்னகையை மட்டும் பதிலாகக்
கொடுத்தாள். அப்போ ஒரு தொலைபேசி வந்தது.

ஆதித்யாதான் எடுத்தாள்.

மறுகரையில் அழகைச் சத்தம் கேட்டது.

எல்லோரும் இருக்கையை விட்டு எழுந்து விட்டனர்.

ஆதித்யா பதட்டத்துடன் “ எப்ப நடந்தது?” என்று கேட்டாள்.

“ சரி சரி அழாதையுங்கோ நான் அப்பாவுக்குச் சொல்லிறன்” என்று கூறிவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்து விட்டாள்.

எல்லோரும் அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்பதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வந்த செய்தி துக்கமானது தான். யாருமே எதிர் பார்க்காத செய்தி. மகேந்திரத்தின் தம்பியின் மனைவி மரணமானதுதான். இதை எப்படித் தகப்பனுக்குச் சொல்வதென்று புரியாமல் தவித்தாள் ஆதித்யா. அப்பாவால் இதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா என்றெல்லாம் பதறினாள். ஆனால் சொல்லித்தானே ஆகவேண்டும். எல்லோரும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆரணி மெதுவாக அக்காவின் பக்கமாக வந்தாள். ஆரணியின் மனதில் ஏதோ தாஸைப் பற்றியதாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் இருந்தது. அதனால் தமக்கைக்கு அருகில் வந்து அவளையே பார்த்தாள். ஆதிக்கும் அது புரிந்தது. இதைத்

தவிர்ப்பதற்காக தொலை பேசி இலங்கையிலிருந்துதான்
வந்தது என்றாள். இந்தச் செய்தி ஆரணியின்
சந்தேகத்தைத் தீர்த்து விட்டது. மற்றவர்களை இன்னும்
வியப்பிலேயே வைத்திருந்தது.

“ஆரம்மா போன் பண்ணினது?” என்று மகேந்திரம்
கேட்டார்.

சிறிது நேரம் மௌனம்.

“சித்தப்பா போன் பண்ணினவர்”

“ஏன் என்னவாம்?”

ஆதித்யாவின் கண்கள் இதற்குமேல் தன்னைக்
கட்டுப்படுத்த முடியாமல் காட்டிக் கொடுக்க ஆரம்பிக்க “
சினம்மா passed away” என்றாள்.

அந்த இடம் நிசப்தமாகிவிட்டது.

மகேந்திரம் சிலையாக இருந்தார். அவர் எதுவும்
கூறவில்லை. நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர்
எதிர்பார்க்காத செய்திதான். ஆரணியும் ஆதித்யாவும்
தகப்பனுக்கருகில் சென்று ஆதரவாக நின்று கொண்டனர்.
ஆதித்யா தகப்பனின் தலையை மெதுவாகத் தடவி

விட்டுக் கொண்டாள். அவளின் கைகளைப் பற்றிக்
கொண்ட மகேந்திரம் மெதுவாக அழுதார்.

அங்கிருந்த எல்லோர் கண்களிலும் கண்ணீர் துளிர்த்தது.

“ அவ ஒண்டும் வருத்தமாயும் இருக்கேல்லை. சம்மா
அடிக்கடி வயித்துக்குள்ளை நோகுதென்று சொல்லிவ.”
என்று சொல்லும்போது அவர் குரல் தளதளத்தது.

ஒரு இலக்கத்தை ஆதியிடம் கொடுத்து “ இந்த
நம்பருக்கு போன் பண்ணம்மா என்றார்.

ஆதியும் போன் பண்ண மறுகரையில் மகேந்திரத்தின் தம்பி
நாகேந்திரம் தான் எடுத்தார். எடுத்தவுடன் அவர் அழத்
தொடங்கியிட்டார் ஆதித்யா போனை தகப்பனின் கையில்
கொடுத்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

மறுபக்கத்தில் அழகைக் குரல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“ சரி இப்ப அழகையை விட்டிட்டு நடந்ததைச்
சொல்லு.” என்று அவர் கூறிய தோரணை ஆதிக்கு
வியப்பாகவே இருந்தது. தகப்பனும் சேர்ந்து அழப்
போகிறார் என்றே அவள் நினைத்தாள் ஆனால் நடந்ததோ
வேறாக இருந்தது.

“ இப்ப நீ என்ன கொழும்பிலையே நிற்கிறாய்.”

ஆதி பக்கத்தில் வந்து ஸ்பிக்கரைத் தட்டிவிட்டாள்.

“ முதலிலை அவ வயித்துக்குள்ளை குத்துது என்றுதான் சொன்னவ. அங்க வவுனியாவிலை கொண்டு போய்க் காட்ட ஏதோ மருந்து குடுத்தவங்கள். அது குறையேல்லை. இன்னும் கூடத் தொடங்கியிருந்து. திரும்பக் கொண்டு போக கொழும்புக்குக் கொண்டு போகச் சொல்லியிட்டாங்கள். உடன கொண்டு வந்திட்டன் இஞ்ச நவலோகாவுக்குத்தான் கொண்டு வந்தனான். இவங்கள் அவவின்ரை வயித்துக்குள்ளை ஏதோ கட்டி இருக்குதெண்டு ஒப்பறேசன் செய்யவேணும் எண்டவங்கள். அதுக்கும் நான் ஒமெண்டு சொல்லி ஒப்பறேசனும் நடந்து முடிஞ்சு கொஞ்ச நேரத்திலை திடீரெண்டு வலி வந்து அவ போயிட்டா. “ என்று சொல்லி அழத் தொடங்கி விட்டார்.

“ சரி சரி அழவேண்டாம். வரவேண்டியது வந்தே தீரும். இனி வரவேண்டியதைப்பார். காசு கையிலை வைச்சிருக்கிறியே.” என்று கேட்டார்.

இத்தனைக்கும் எல்லாரும் மகேந்திரத்தையும் நாகேந்திரத் தையும் கவனித்தார்களே யொழிய மதிவதனியைப் பற்றிச் சிந்திக்கவேயில்லை.

விசும்பல் சத்தம் அறைக்குள் வரத்தான் எல்லோரும்
திடுக்கிட்டனர்.

நாகேந்திரத்தின் மனைவி மதிவதனியின் கூடப் பிறந்த சகோ
தரி என்பதை அறவே யாரும் சிந்திக்கவில்லை. ஆரணி
அறைக்குள் ஓடிப்போக அவளைத் தொடர்ந்து மற்ற
வர்களும் ஓடிப் போனார்கள். அறைக்குள் மதிவதனி விக்கி
விக்கி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

ரெலிபோனை எடுத்த ஆதி காரியத்தில் இறங்கினாள்.

“ சித்தப்பா நான் ஆதித்யா கதைக்கிறன். உங்களுக்குக்
காச அனுப்பிறதெண்டால் எப்பிடி அனுப்பிறது.”

“ என்றை எக்கவுண்டுக்கு கொஞ்சக் காச அனுப்பி
வையம்மா.” என்று கூறிவிட்டுத் தன்னுடைய
விபரங்களைக் கொடுக்க அவற்றைக் குறித்துக் கொண்ட
ஆதி உடனே காரை எடுத்துக் கொண்டு வங்கியை
நோக்கிச் சென்றாள்.

இங்கே வீட்டில் மதிவதனியை யாராலும் தேற்ற
முடியவில்லை. ஓவென்று அழுது கொண்டிருந்தாள்.
கூடப் பிறந்த இரத்தம் அல்லவா.

“ அவ அழட்டும் விடுங்கோ. அழுகை ஒண்டாலைதான்

துயரம் முழுவதையும் வெளியில் கொட்ட முடியும்.”

என்று மகேந்திரம் கூறினார்.

வீடு ஒரே சோகமயமாக இருந்தது.

24

மதிவதனியின் துயரத்தை யாராலும் அடக்க முடியாது. அவருக்கென்று இருந்த ஒரே ரத்த சம்பந்தமும் போய் விட்டது. அவளை அவள் போக்கில் விட்டு விட்டு எல்லோரும் அறைக்கு வெளியே வந்தார்கள். ஆரணியின் பிரச்சினை இப்போ ஒரு கட்டுக்குள் வந்து விட்டது. மகேந்திரத்தை வெறுத்த பிள்ளைகள் இப்போ புரிந்து கொண்டு விட்டார்கள். அடுத்த கட்டம் ஆரணியின் வாழ்க்கையை சீரமைப்பது தான். தாஸின் நிலை என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அவனுடைய வழக்கு சம்பந்தமாக ஆராயவேண்டும். எல்லாம் சரி வந்தால் அடுத்த கட்டத்துக்கு நகரவேண்டும்.

கொழும்புக்குச் சிறிய தகப்பனுக்குக் காசினை அனுப்பி
விட்டு உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தாள் ஆதித்யா.

“அப்பா சித்தப்பாவுக்குக் காசனுப்பியிட்டன்.”

ஆரணி மெதுவாக எழுந்து தேனீர் போடச் சென்றாள்.

“ அவ கொஞ்சம் வருத்தக்காறிதான். ஆனால் இவ்வளவு
கெதியாய் நடக்குமென்று நினைக்கேல்லை”

அப்போ வீட்டு மணி அடித்தது.

தாலின் அப்பாவும் ஆதித்யாவின் மாமாவும் உள்ளே
நுழைந்து கொண்டிருந்தனர்.

“வாங்கோ.”

“ நான் இப்பதான் கேள்விப்பட்டனான். உடனே
வெளிக்கிட்டிட்டன்.”

என்று கூறிவிட்டுக் கதிரையில் அமர்ந்தார்.

“ என்ன நடந்ததாம்?”

“ என்ன அவ வருத்தக்காரி. அவவுக்கு வயித்திலை
கொஞ்சம் பிரச்சினை.”

“ எல்லாம் காலபலன் பாருங்கோ. நாங்கள் ஒண்டு
நினைக்க தெய்வம் ஒண்டு நினைக்கும்”

ஆரணி தேநீரைக் கொண்டுவந்து எல்லோருக்கும்
பரிமாறினாள்.

“ இப்ப பாருங்கோ முந்தநாள் எங்கடை றோட்டிலை ஒரு
மனிசனும் இப்பிடித்தான் ஆரும் எதிர்பாராமல் பொக்கென்று
போயிட்டார். எங்கடை வீட்டை பாருங்கோ பேசாமல்
இருந்த பொடியன் யாரும் எதிர் பார்க்காமல்
பிரச்சினையிலை மாட்டுப்பட்டு நிற்கிறான். அவனுக்கு இப்ப
ஏழரைச் சனியாம் . என்ன செய்யிறது. நாங்கள் நினைச்ச
மாதிரியே எல்லாம் நடக்குது.”

என்று அவர் கூறும்போது யாரும் எதுவும் கூறவில்லை.
பாவம் அவர் தன் பிள்ளையின் அடாவடித்தனத்தை
எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டு மறைக்கிறார்.

இதைப் புரிந்து கொண்ட மற்றவர்கள் வாயே
திறக்கவில்லை.

மகேந்திரம் மட்டும் “ இப்ப அவற்றை பிரச்சினை
எந்தளவுக்கு இருக்குது?” என்று வினவிய விதத்திலேயே
எனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று சொல்லாமல் சொன்னார்.

அத்தோடு அவர் ஒரு வழக்கறிஞர் நீதிபதி என்பதால்
கேட்ட தோரணை அழகாக இருந்தது.

“ உங்களுக்குச் சொன்னால் என்ன.. லோயர் மார் சொல்லிறதைப் பார்த்தால் கொஞ்சம் இறுக்கமாய் இருக்கும் போலை கிடக்குது.” என்றார்.

“ஆர் லோயர்.”

ஆதி முந்திக்கொண்டு “ Mr Bala” என்றாள்.

அவரை ஒருக்கா நான் சந்திக்கவேணும் ஆதி.

ஆதி உடனேயே தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டாள்.

நாளைக்கு நாலு மணிக்கு வரச் சொன்னார்.

“ அப்பா இஞ்சை எடவேட் என்றொரு லோயர் இருக்கிறார். அவருக்கு நல்ல பெயர். ஆனால் அவர் இந்த வழக்கை எடுக்க மாட்டெண்டிட்டார். அவர் இந்த வழக்கை எடுத்தால் வெல்லுவார் என்பதைச் சரியாய்த் தெரிஞ்ச யாரோ தடுத்த மாதிரி எனக்குப் படுகுது.”

“ இந்த நாட்டிலையும் இப்பிடியெல்லாம் நடக்குதோ”

“ எல்லா நாட்டிலையும் இருக்கிறவை மனிசர்தானே”

“ என்ன காரணத்தாலை இப்பிடித் தடுத்திருக்க முடியும்.”

“ தம்பியின்ரை கதைப்படி அவர் அந்த இடத்திலை
நிண்டதே ஒழிய. எதுவும் செய்யேல்லை.”

“ அப்ப ஆரெல்லாம் அங்கை நிண்டவையாம்”

“ செந்தூரப் பூ கடை முதலாளியின்ரை மகன் அதிலை
நிண்டவராம். அந்தாள் சரியான பணக்காரன். நான்
நினைக்கிறன் அந்தாளின்ரை வேலையாய்த்தான் இருக்க
வேணும்.”

“ இப்ப விசயம் விளங்குது. கவலைப்படாதையுங்கோ
நாங்கள் வெல்லக் கூடிய சாத்தியம் இருக்குது”

“ அந்தப் பொடியன் இப்ப நாட்டிலையும் இல்லை.
அவனை அவுஸ்திரேலியாவுக்கு அனுப்பியாச்செண்டு
கேள்வி.”

“ அவை எங்கை அனுப்பினாலும் பயமில்லை. முதல்
எங்கடை பையன் அந்த இடத்திலை ஒண்டும்
செய்யேல்லை எண்டதுக்கு சாட்சி தேடவேணும்.”

“ அதிலை இன்னும் இரண்டு பொடியள் நிண்டதாய் தம்பி
சொல்லிறான். ஆனால் அவங்கள் இந்த பிஸ்னஸ்காரனுக்குப்
பயந்து சாட்சி சொல்ல மாட்டெண்டு நிற்கிறார்கள்.”

“ அவங்களை விடுங்கோ ஆராவது பப்ளிக் அதிலை

நிண்டிருக்கலாம் தானை அவங்களைத்தான் நாங்கள்
அணுகவேணும். எதுக்கும் நான் லோயரைப் பார்க்க முந்தி
ஒருக்கா உங்கடை மகனோடை கதைக்க வேணும்.”
என்றார் மகேந்திரம்.

ஆதியும் ஆரணியும் தகப்பனின் அணுகுமுறைகளைப்
பார்த்து வியந்து கொண்டிருந்தனர். மகேந்திரத்தின் இந்த
அணுகு முறைகள் எல்லோருக்கும் தெம்பைக் கொடுக்க
ஆரம்பித்திருந்தது.

தானின் அப்பாவுக்கு தன் மகன் விடுதலையாகி விடுவான்
என்ற நம்பிக்கை வந்துவிட்டது.

உடனே தானையும் அவரையும் சந்திக்க வைப்பதற்காக
தெலைபேசியை எடுத்து மகனின் இலக்கத்தை சுழற்றினார்.

25

மகேந்திரம் தாஸை நேரில் கண்டபோது மகளின் தெரிவை
மனதுக்குள் மெச்சிக்கொண்டார்.

தாஸ் மெதுவாக அவரைப் பார்த்துச் சிரித்துக்
கொண்டான்.

“ தம்பி என்னைத் தெரியும் எண்டு நினைக்கிறன். எனக்கு
உங்கடை பிரச்சினை பற்றி கொஞ்சம் விரிவாய்ச்
சொல்லுங்கோ” என்று மகேந்திரம் கேட்கவும் தாஸ்
சொன்னான்.

“நாங்கள் நாலுபேர் நல்ல நண்பர்கள். சுமந்தன், சுகதா,

கணன். கணனின் அப்பா நல்ல பணக்காரன். வியாபாரம் அவரின் தொழில். இதனாலை அவருக்கு கணபேர் எதிரிகள். நாங்கள் படிக்கிற காலத்திலை கணன் வீட்டைதான் குரூப் படிப்பு செய்யிற நாங்கள். என்னவோ தெரியாது எங்களுக்குள்ளை நாங்கள் பெரிய அடிகாரர் எண்ட நினைப்பு இருந்து வந்தது. இதுக்கு கணனின்ரை அப்பாவும் ஒரு காரணம். கணன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு செலவழிப்பான். நாங்கள் அவன்ரை காசிலை நல்லாய்க் குளிர் காய்வம். அந்த நேரத்திலை எங்கடை அப்பா அம்மாவையளை விட கணனும் அவன்ரை குடும்பமும் தான் பெரிசாய்த் தெரிந்தது. அப்பிடி எங்களை அவை ஆக்கி வைச்சிருந்தவை. சில வேளையிலை கணனின்ரை அப்பாவுக்கு வியாபாரத்திலை ஏதாவது பிரச்சினை வந்தால் நாங்கள்தான் அந்த ஆக்களை வெருட்டவேணும்.

எங்களை அவர் ஒரு அடியாட்கள் மாதிரித்தான் வைச்சிருந்தவர். நாங்கள் ஆரையும் அடிச்சிட்டு வந்தால் எங்களுக்குக் காசு தருவார். அந்தக் காசைக் கொண்டு போய் பப்பிலை சிலவழிச்சுக் குடிப்பம். ....” என்று கூறிவிட்டு சில நிமிடங்கள் அமைதியானான். அவன் இப்படி மனத்திறந்து வெளிப்படையாகப் பேசுவது

மகேந்திரத்துக்குப் பிடித்திருந்தது.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தாளின் அம்மாவும் அப்பாவும் ஏங்கிப் போயிருந்தனர்.

மகேந்திரம் தாளைப் பார்த்து

“இப்பிடி அடியாட்களாய் இருந்ததுக்கு உங்களுக்கு வெட்கமாயிருக்கிறதில்லையே...”

“ எனக்கு இப்பதான் எல்லாம் விளங்குது”

“ கணன் ஒண்டிலையும் பங்கு பற்றிறதில்லையே.”

“ எங்களோடை இருந்து கதைப்பான். அப்படிச் செய்வம் இப்படிச் செய்வம் எண்டு கதைப்பான். அடி பிடிக்குப் போகேக்கை மறைஞ்சிடுவான்.”

“ அவன்ரை இந்த நடவடிக்கை உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் விளங்கயில்லையே”

“இப்பதான் விளங்குது.”

“ சரி அண்டைக்கு என்ன நடந்தது எண்டு சொல்லும்”

“ அண்டைக்குச் செத்தது கணனின்ரை அப்பாவின்ரை கடையிலை வேலை செய்த ஒரு பொடியன் தான். கணன்ரை அப்பாவின்ரை கடைக் கணக்குகளை

பார்க்கிறவன் தான் அந்தப் பொடியன். அவர்
 உண்மையான கணக்கு ஒருநாளும் காட்டிறதில்லை.
 அதுக்கு இந்தப் பொடியனும் உதவி செய்யிறவன். என்ன
 நடந்ததெண்டால் இந்தப் பொடியன் ஆரோடையோ
 கதைக்கேக்கை இந்த விடயத்தைச் சொல்லிப்போட்டான்.
 அதைக் கேட்டதுக்கு வாயடிச்சிருக்கிறான். அதனாலை
 அவனை வெருட்டி வைக்கத்தான் அவர் சொன்னவர்.
 நாலு பேரும் தான் போனனாங்கள். பொடியனுக்கு மேலை
 ஒரு அடி கூட நான் அடிக்கேல்லை. எனக்கு அந்தப்
 பொடியனை நல்லாய்த் தெரியும். அவன் ஒரு அப்பாவி.
 இந்த முறை கணன்தான் அடிச்சவன். அவன்
 அடிக்கேக்கை அடி படாத இடத்திலைபட்டிருக்க
 வேண்டும். அவன் மயங்கி விழுந்திட்டான் தட்டித் தட்டிப்
 பார்த்தம் எழும்பவேயில்லை. நான் அடிக்கேக்கை
 தடுத்தனான். கணன் கேட்கவேயில்லை. பொடியன் இப்ப
 செத்த உடனை கணன்ரை அப்பாவும் கணனும் நான்
 தான் அடிச்சதெண்டும் நான் தான் கொலைகாரன் எண்டும்
 பொலிகுக்குச் சொல்லிப்போட்டினம். என்னோடை நிண்ட
 மற்றப் பொடியனையும் வெருட்டி வைச்சிருக்கினம்”
 என்று அவன் கூறி முடிக்கும்போது கண்களிலிருந்து
 பொலபொலவென்று கண்ணீர் வழிந்தது.

சூழல் அமைதியால் விழுங்கப்பட்டது.

மகேந்திரம் யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டார்.

எல்லோரும் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

தாளின் அம்மாவின் கண்கள் கண்ணீரைக் கொட்டிக்
கொண்டே இருந்தன.

“ அந்த இடத்தை ஒருக்காப் பார்ப்பமே?” என்று
கேட்டார்.

தாஸ் தாளின் அப்பா அம்மா மகேந்திரம் நால்வரும்
வந்து காரில் ஏறிக் கொண்டனர்.

கார் சவுக்கோல் வீதியில் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அந்த வீதியின் முடிவில் கார் நின்றது. ஒருவரையும்
இறங்க வேண்டாம் எண்டு விட்டு மகேந்திரம் மட்டும்
இறங்கினார்.

இடத்தை நன்றாகப் பார்த்தார். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார்.
மேலே அண்ணார்ந்து பார்த்தார்.

அவரின் கண்களில் கமரா தட்டுப்பட்டது. அவரது
முகத்தில் புன்சிரிப்பு வந்தது.

அமைதியாக வந்து காரில் ஏறினார்.

“உங்கடை லோயரை உடனடியாய்ச் சந்திக்கவேணும்.”

தாஸின் அப்பா உடனேயே பாலாவுக்குப் போன் பண்ணி விசயத்தை விளக்கினார்.

பாலாவும் வரச்சொல்ல அப்பிட்யே பாலா வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

பாலா சந்தோசமாக மகேந்திரத்தை வரவேற்றார்.

மகேந்திரத்தின் சுகத்தை விசாரித்து நாட்டு நடப்புகளைப் பற்றியும் இருவரும் சந்தோசமாகக் கதைத்துக் கொண்டனர்.

பாலாவின் மனைவி தேனீர் கொண்டுவர தேனீரை அருந்திக் கொண்டே தாஸின் வழக்கைப் பற்றிய உரையாடல் தொடங்கியது.

பாலா இந்த நாட்டின் வழக்கு பற்றிய விபரங்களைக் கூற மகேந்திரம் அமைதியாகச் சகலதையும் செவிமடுத்தார். வழக்கை முறிப்பதற்குச் சரியான சாட்சியைத் தேடவேண்டும் என்று பாலா கூறினார்.

அதற்கான வழியை மகேந்திரம் கூறினார்.

பாலா சரியான சாட்சி வேண்டும் என்று கூற மகேந்திரம் சில விடயங்களை தெளிவுபடுத்த வேண்டும் என்று

கூறினார்.

முதலில் தாஸின் நண்பன் எந்த நாட்டுக்கு
அனுப்பப்பட்டிருக்கிறான் என்பதைக் கண்டு பிடிக்க
வேண்டும். அதைக் கண்டு பிடிச்சாத்தான் எல்லாம்
சரிவரும். அத்தோடை நானும் பாலாவும்
அந்த இடத்திலை நிண்ட மற்ற நண்பனின்ரை வீட்டை
போய் கதைக்க வேணும். மற்றது அந்த இடத்திலை கமரா
பொருத்தி இருக்குது. கவுன்சில் காரரோடை கதைச்சு
அந்தக் கமராவையும் சாட்சியாக்க வேண்டும். பாலா
நீங்கள் வழக்கிலை கமராவைப் பற்றிச் சொல்லி கமராவின்
பதிவை நீங்கள் பார்க்க வேண்டுமென்று ஒரு கோரிக்கை
விடுங்கோ. உண்மையான சம்பவம் அதிலை கட்டாயம்
பதிஞ்சிருக்கும். அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலை உண்மையான
குற்றவாளி இருக்கிற நாட்டை நாங்கள் சொல்ல வழக்கு
எங்களுக்குச் சாதகமாக மாறியிடும். எந்த நாடு எண்டதைக்
கண்டு பிடிக்கிற வேலையைத் தாஸிடமே விடுவம்.

தாசும் தலையாட்ட பாலாவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு
எல்லாரும் புறப்பட்டனர்.

மகேந்திரம் களைத்திருந்தார். நேரே வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

தாஸின் அப்பாவும் தாசும் தங்கள் வீட்டருகில் இறங்கிக்

கொண்டனர்.

மகேந்திரம் வீட்டை நோக்கிச் சென்றார்.

வீட்டில் மதிவதனியும் ஆரணியும் ஆவலோடை காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆதித்யா சமையலறையில் ஏதோ சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். சாரங்கள் வீட்டிற்குப் போயிருந்தான்.

கதவு தட்டிச் சத்தம் கேட்டது.

மகேந்திரம்தான் வந்திருந்தவர்.

அவர் உள்ளே வந்து தொப்பென்று கதிரையில் அமர்ந்தார்.

அவர் நன்கு களைத்திருக்கிறார் என்பது மதிவதனிக்குப் புரிந்தது.

“கொஞ்சம் தேத்தண்ணி போட்டு வரவே” என்றாள்.

அவரும் தலையாட்ட அதற்குள் ஆதித்யா தேநீரோடு வந்தாள்.

மகேந்திரம் அதனை வாங்கிக் குடித்து தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஆதித்யா தகப்பனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள். என்ன நடந்ததென்பதை அறிய ஆரணி

துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆரணியின் துடி துடிப்பைப்
புரிந்து கொண்ட ஆதித்யா

மெல்லச் சம்பாசனையை ஆரம்பித்தாள்.

“அப்பா என்ன நடந்தது?”

“இதொரு சின்னக் கேசம்மா. எந்தவிதக்
கொம்பிளிக்கேசனும் இல்லை.”

ஆரணியின் கண்கள் சிரித்தன.

“ஆரணி பயப்பிடாதே அப்பா வந்திட்டன். இனி
எல்லாவற்றையும் சரி பண்ணித்தருவன்”

இவ்வளவு நாளும் தகப்பனை தான் வெறுத்தொதுக்கிக்
கதைத்த கதைகளும் அவர் முன்பொருக்கால்
வந்திருந்தபோது அவரை ஏளனமாகத்தான் தான்
பேசியதையும் நினைத்து தனக்குள் தானே வெட்கித் தலை
குனிந்து கொண்டிருந்தாள்.

இதனைப் புரிந்து கொண்ட மகேந்திரம் அவளுக்கருகில்
சென்று அவளின் தலையை மெதுவாகத் தடவிக்
கொடுத்தார்.

அதில் தன்னுடைய பங்கும் கணிசமாக உள்ளதென்பதை
அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

தன்னுடைய சுய விருப்பிற்காகப் பிள்ளைகளையும்
மனைவியையும் விட்டு ஊர் சென்றது தவறோ என்று
அவரது மனம் சங்கடப்பட்டது.

பிள்ளைகளை இந்தளவுக்கு வளர்த்து படிப்பித்து
உருவாக்கிய தன் மனைவியை பெருமிதமாகப் பார்த்தார்.
மதிவதனியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. அதே
நேரம் அவரின் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர்
வழிந்தோடியது.

சூழ்நிலையின் இறுக்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட ஆதித்யா
நிலைமையை சமாளிக்க “ சாப்பாடு தயார் எழும்புங்கோ.
சாப்பிடுவம்” என்றாள்.

“ சாரங்கனும் வந்தாப் போலை சாப்பிடுவம்” என்றார்
மகேந்திரம்.

ஆதித்யா போனை எடுத்து சாரங்கனுக்குக் கெதியாய்
வரும்படி கூறினாள்.

சூழ்நிலை கொஞ்சம் சுகஜமானது.

அப்போது தொலைபேசி மணி அடித்தது.

ஆதித்யா போய் எடுத்தாள்.

மறுபக்கத்தில் சிவராசன்.

“ நான் மகேந்திரத்தின் கிளாஸ்மேற் . அவரோடை
கதைக்கலாமோ?”

“ஓமோம். அப்பா நிற்கிறார் குடுக்கிறன் கதையுங்கோ”

“அப்பா உங்கடை கிளாஸ்மேற் சிவராசன்” என்று கூறி
விட்டு தொலைபேசியைக் குடுத்தாள்.

“ ஹலோ சிவா.. எப்பிடி.. என்னண்டு தெரியும் நான்
வந்ததெண்டு.. என்னபாடு”

கதை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. சுவராசியமான ஒரு
கட்டம் வந்தது. எல்லோரும் காதைக் குடுத்தனர்.

“ இல்லையடாப்பா எனக்கு அப்பிடி எண்ணமில்லை.
பிள்ளையளின்ரை சில விடயங்களை முடிச்சுப்போட்டு நான்
வெளிக்கிட்டுவன்..”

மகேந்திரம் இப்பிடிச் சொல்லவும் எல்லாரும் திகைத்துப்
போய் அவரைப் பார்த்தனர்.

கொஞ்சநேரம் யாரும் எதுவும் கதைக்கவுமில்லை எதுவும்
செய்யவுமில்லை. இந்த மாற்றங்கள் எதுவும் தெரியாமல்
வளவளவெண்டு மகேந்திரம் சிவராசனுடன் கதைத்துக்
கொண்டிருந்தார்.

26

மகேந்திரம் திரும்பவும் இலங்கை செல்லவுள்ள செய்தி யாருக்குமே இனிப்பாக இருக்கவில்லை. ஆளை ஆள் பார்த்துக்கொண்டனர். அப்பா செய்யப்போவது ஆதித்யாவு க்குச் சரியாகப்படவில்லை. ஆனாலும் பொறுயைாக இந்த விடயத்தைக் கையாண்டு வெல்லவேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

மதிவதனியைப் பொறுத்தவரை வித்தியாசமான ஒரு நிலை க்கு வந்திருந்தாள். அவர் என்ன முடிவு எடுக்கிறாரோ அந்த முடிவுக்கு ஒத்துப்போவதென்பதே அவளின் நிலைப்பாடு.

ஆரணியின் மனம் அப்பாவை விடுவதேயில்லை என்று
முடிவெடுத்திருந்தது.

இன்னும் அப்பா சொல்லவில்லை என்பதால் எல்லோரும்
பொறுமையாக இருந்தனர்.

மகேந்திரம் இன்னும் சிவராசனுடன் கதைத்துக்
கொண்டிருந்தார்.

எல்லோரும் காத்திருந்தனர்.

நீண்ட கால நண்பன் என்றபடியால் கதை தொடர்ந்து
கொண்டே இருந்தது.

“ இல்லையடாப்பா இந்த நாட்டு வாழ்க்கை எனக்கு
ஒத்து வராது. இவ்வளவு காலமும் மனைவியையும்
பிள்ளைகளையும் பிரிந்து வாழ்ந்த எனக்கு இனிமல்
இருக்கப்போகிற கொஞ்சக் காலம் அப்பிடியே வாழிறது
அவ்வளவு கஸ்டமாகப் படவில்லை.” என்று அவர் சொல்
வதை கூர்மையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்பாவின் பேச்சில் ஒரு வகையான நியாயம்
ஒழிந்திருப்பதாக எல்லோருக்கும் தோன்றினாலும் அந்த
நியாயம் அர்த்தமுள்ளதாக அவர்களுக்குப் படவில்லை.

சில வேளைகளில் நியாயங்கள் கூட அர்த்தம்

அற்றவைகளாக இருக்கின்றன ஆனால் அவை
அநியாயங்கள் இல்லை.

ஒரு படியாக போனை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தார்
மகேந்திரம்.

எல்லாரும் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை
அதானித்த அவர் காரணத்தையும் ஓரளவுக்கு
ஊகித்துக்கொண்டார்.

நடக்கப்போகும் விவாதத்துக்கும் தன்னைத் தயார்
படுத்திக் கொண்டார்.

ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்தபடி யாரும் எதுவும் கதைக்க
வில்லை. ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“அப்பா அங்கை உங்கடை வாழ்க்கை எப்பிடி கொஞ்சம்
சொல்லுங்கோவன்” என்றாள் ஆதித்யா.

மகேந்திரம் விபரமாக எல்லாவற்றையும் கூறினார்.

சாப்பாடு கடை. கூடுதலான நேரம் ஒழிந்திருக்க வேண்டும்.

பாண்தான் தஞ்சம். அது கூடச் சில வேளை
கிடைக்காது. பட்டினிதான். சில வேளை தம்பிக்காரன்
வீட்டை சாப்பாடு. இப்படி அவர் சொல்லிக்
கொண்டிருக்கும்போது ஆரணி இடைமறித்து

“ இவ்வளவு கஸ்டமும் ஏன் உங்களுக்கு?” என்று கேட்டாள்.

“ இதுதானம்மா நிஜவாழ்க்கை. பிறந்த மண்ணிலை உள்ள பிரச்சினைகளோடே மல்லுக்கட்டி வாழிறது. இஞ்சை நீங்கள் வாழிறது போலி வாழ்க்கை. உயிரை நீங்கள் காப்பாற்றினமாதிரி ஒரு கற்பனை. இஞ்சை இருந்தாலென்ன அங்கை இருந்தாலென்ன சாவென்பது குறிப்பிட்ட திகதியில் தானம்மா நடக்கும். மனிசன் எல்லாவற்றையும் விதிக்கு மேலை பழியைப் போட்டிட்டு எவ்வளவு அநியாயத்தைச் செய்யிறான். நீ எங்கே பிறக்கப் போகிறாயென்பதும் எப்போ இறக்கப் போகிறாயென்பதும் மட்டுமே விதி. மற்றதெல்லாம் எங்கடை தீர்மானங்கள்தான். சில தீர்மானங்கள் சமூகத்துக்கு நன்மை தரும். சில தீர்மானங்கள் சமூகத்துக்கு துன்பம் தரும்.”

என்று அவர் கதைத்தபோது தகப்பனின் தீர்க்கமான இந்தக் கதைகள் அவர்களுக்கு வியப்பைத் தந்தது.

“ அப்படியெண்டால் நாங்கள் இந்த நாட்டுக்கு வந்தது சமூகத்துக்கு துன்பம் தரும் முடிவு என்று நினைக்கிறியளா.” என்று ஆரணி கேட்டாள்.

“ அதுதான் உண்மை ஆனால் ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாதினம். எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிறது நியாயம் என்று நினைக்கும் வரைக்கும் சமூகம் ஒரு கேள்விக்குறிதான். நான் உங்களோடே இங்கை வந்து இருக்காததையும் வரட்டுக் கௌரவம் என்று கதைச்சுவை கனபேர். நானும் உணர்வுகள் உள்ள மனிசன்தான். எனக்கும் உங்களைப் பிரிஞ்சிருக்கிறது வேதனைதான். ஆனால் அந்த வேதனைக்கு மேலாலை சமூகப் பிரக்ஞை இருக்கிறது. அதே நேரம் நீங்கள் எனக்குப் பின்னாலை வரவேணுமெண்டு வற்புறுத்தி மனநிலையும் இல்லை. மனைவி என்பதற்காகவோ அல்லது பிள்ளைகள் என்பதற்காகவோ உங்களை உங்கள் விருப்பங்களிலிருந்து தள்ளி வைக்கிற உரிமையும் எனக்கில்லை.”

மிக அழகாக தன் பக்கத்து நியாயங்களை அமைதியாக அவர்கள் முன் வைத்தார். அத்தோடு மறைமுகமாக தன்னுடைய முடிவையும் தெளிவாக அவர்கள் முன் வைத்துவிட்டு அமைதியாக இருந்தார். அப்பாவின் புத்திசாலித்தனத்தை தங்களுக்குள் வியந்த அவர்கள் ஏதுவும் கதைக்கவில்லை.

“ இண்டைக்கு எங்கடை நாடு இருக்கிற நிலை மிகமிக

கவலைக்குரியதுதான். படகோட்டி இல்லாத வள்ளம்தான்.
வள்ளம் அசைகிறது. ஆனால் போகும் திசை எது
வெண்டுதான் தெரியேல்லை. பழைய தலைமைகளை
எல்லாம் தூக்கி எறிந்து கைப்பற்றிக் கொண்ட
ஆயுதங்கள் கடைசியில் அவற்றை மெளனித்தபோது
யாரிடம் தாங்கள் பறித்ததைக் கொடுத்தார்கள் என்பதுதான்
தெரியவில்லை. சாரதிகள் இல்லாத வண்டிகள் ஓடிக்
கொண்டிருக்கின்றன.” என்று கூறிவிட்டுப் பெருமூச்சு
ஒன்றை விட்டார்.

அவர் கூறிய சில விடயங்கள் அவர்களுக்குப்
புரியவில்லை.

கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வமும்
அவர்களுக்கு இல்லை.

“ என்னைப் பொறுத்தவரை ஆரணியின்ரை அலுவலை
வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்டுத் திரும்பவும் என்னுடைய
நாட்டுக்குப் போகப் போகிறன். அதுதான் சரியான
நியாயமாகவும் எனக்குப் படுகிறது. என்னோடை வாறதும்
வராததும் அம்மாவின்ரை விருப்பம்.” என்று முடித்தார்.

எல்லார் கண்களும் அம்மாவைப் பார்த்தன . அம்மாவின்
கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

27

மகேந்திரத்தின் முடிவில் ஒரு தார்மீக நியாயம் இருந்தது. இதனை மறுத்துப் பேச அங்கிருந்த ஒருவருக்கும் திராணியில்லை. மனித உறவுக்கும் சமூக உறவுக்கு மிடையில் உள்ள உள்ளார்ந்த வேறுபாட்டை மிகத் தெளிவாகத் தன் நடைமுறை மூலம் மகேந்திரம் வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

இந்த நியாயத்தைத்தான் ஆன்மீகமும் கூறுகின்றது.

அம்மா அப்பா தம்பி தங்கை அண்ணா தம்பி என்ற இந்த உறவுகளுக்கப்பால் சமூக உறவு மிக உயர்ந்து நிற்கிறது என்பதை மிக அழகாக வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

சமூகம் என்பது பரந்துபட்டது. இங்குள்ள உறவின்
இதயம் மனிதம் மட்டும்தான்.

மற்றைய உறவுகளுக்கிடையில் மனிதம் ஒருபோதும்
இருப்பதில்லை.

மனிதம் அற்றுப் போகும் போது மிருகம் வெளியே வரு
கிறது.

மிருகத்தின் தொழில் உண்பது உறங்குவது உணவுக்காக
கொலை செய்வது. இதற்கப்பால் அதன் செயற்பாடுகள்
இருப்பதில்லை.

மனிதன் இவற்றுக்கப்பாலும் ஏதாவது செய்தாகவேண்டும்.
சேவை செய்வதெல்லாம் மனிதம் அல்ல. அது அவன்
கடமை.

சமூகத்தோடு இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் சேர்ந்து
வாழ்வதுதான் மனிதம். அதைத்தான் மகேந்திரமும்
செய்கிறார்.

சிறிது நேரம் சூழல் அமைதியால் தவித்தது.

ஆதித்யா மௌனத்தைக் கிழித்து “ சரி அப்பா நாங்கள்
இம்முறை உங்கடை முடிவிலை தலையிடப்
போறதில்லை. அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு

போங்கோ . இப்ப ஆரணியின்ரை விசயத்தைப் பார்ப்பம்
என்றாள்.”

“ ஆரணியின்ரை விசயம் ஒன்றும் கஸ்டமில்லை. சம்பவம்
நடந்த இடத்திலை உள்ள கமரா பற்றி நீதவானுக்குக்
கூறினால் போதும். எல்லாம் சரி. அதுக்குப் பிறகு அந்தப்
பையனுக்கும் ஆரணிக்கும் கல்யாணத்தை முடிச்சு
வைக்கலாம்.”

என்று மகேந்திரம் கூறினார்.

ஆரணி எதுவும் சொல்லவில்லை. அமைதியாக இருந்தாள்.

“ ஆதி நாங்கள் ஒருக்கா லோயரிட்டைப் போய் வருவம்.”

ஆதித்யா உடனே பாலாவுக்கு தொலைபேசி எடுத்தாள்.

பாலாவும் வீட்டை நிற்பதாகக் கூற இருவரும் எழுந்து
வெளியில் சென்றனர்.

மதிவதனி குசினிக்குள் சென்றாள்.

அவளைத் தொடர்ந்து சென்ற ஆரணி “ அம்மா
உங்களுக்கு ஊருக்குப் போக விருப்பமே” என்று
கேட்டாள்.

மதிவதனியின் மனம் போராடிக் கொண்டிருந்தது. மதிவதனி
ஒரு சாதாரண பெண் தானே. பிள்ளைகளோடு இருப்பதா

கணவனோடு செல்வதா என்று மனம் போராடிக்
கொண்டிருந்தது.

கணவனை இனிமலும் தனியவிட அவளுக்கு
விருப்பமில்லாமலிருந்தது.

ஆரணியின் கேள்விக்கு அவள் இன்னும் பதிலளிக்க
வில்லை. ஆம் இல்லை என்று பதிலளிக்கக் கூடிய
கேள்வியல்ல அது.

ஆனால் சிந்திப்பதற்கும் நீண்ட காலமில்லை.

“நான் ஒரு முடிவு எடுத்திருக்கிறேன் அதைப் பிறகு
சொல்லிறன்” என்றாள்.

ஆரணி அதற்குமேல் வற்புறுத்தவில்லை.

ஆரணி இப்போ தன் கல்யாணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க
ஆரம்பித்தாள்.

தாஸ் தனக்குப் பொருத்தமானவனா என்பது பற்றியே
சிந்திக்கத் தொடங்கி இருந்தாள்.

தாசின் மீது அவளுக்கொரு ஈர்ப்பு இருந்ததென்னவோ
உண்மைதான். ஆனால் அது காதல்தானா என்பதில்
அவளுக்கு ஐயமிருந்தது.

தாஸை அவள் காதலனாக எண்ணியதில்லை. உதவ

வேண்டுமென்று நினைத்தாளே ஒழிய காதலானாக
நினைக்கவில்லை.

ஆனால் வீட்டார் கல்யாணத்தைப் பற்றிக் கதைப்பது
அவளுக்கு நெருடலாக இருந்தது. தாஸ் என்ன
நினைக்கிறான் என்பதும் அவளுக்குப் புரியவில்லை.
நிரம்பக் குழப்பமாக இருந்தது. எதற்கும் தாஸ் இந்த
வழக்கில் இருந்து வெளியில் வரட்டும் என்று நினைத்துக்
கொண்டாள்.

பாலா வீட்டில் பாலா தான் நீதவானுக்கு கமராவைப் பற்றித்
தெரியப்படுத்தினதையும் மொத்தத்தில் அனேகமாகத்
தாசினை அடுத்த தவணையில் விடுதலை செய்யக் கூடிய
சாத்தியம் இருப்பதாகவும் கூறினார். நாளை காலை
அநேகமாக தாஸ் வழக்கிலிருந்து வெளியில் வந்து
விடுவார் என்று கூறியதும் ஆதிக்கு
மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

ஆதி விடயத்தை உடனே தாளின் தகப்பனாருக்குத்
தெரியப்படுத்தினாள். சிறிது நேரம் கதைத்துவிட்டுப்
புறப்பட்டனர்.

மறு நாள்:

காலை பத்து மணிக்குக் கோட்டில் தாசின் வழக்கு எடுக்

கப்பட்டது.

நீதவான் பின்வருமாறு கூறினார்.

“ இவ் வழக்கு சம்பந்தமாக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இறுதி ஆவணமான வீதிக் கமராவின் காட்சிகளின்படி இக் கொலையில் சம்பந்தப்பட்ட நபர் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ள தாஸ் இல்லை என்று கோட் முடிவு செய்கிறது. சம்பந்தப்பட்ட நபரை பொலிசார் தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேண்டு மென்றும் அதே நேரம் சம்பவம் நடைபெற்ற இடத்தில் தாசும் நின்றார் எனவும் ஆதலால் கோட் அவருக்கு 10000 பவுண்கள் அபராதம் விதித்து விடுதலை செய்கிறது என்று கூறினார். தாசின் விடுதலையால் குடும்பமே குதூலகம் கொண்டது.

மகேந்திரத்தின் தீர்மானத்தில் யாரும் தலையிடவில்லை. அதே நேரம் மதிவதனியும் தன் கணவனுடன் செல்வதே சரி என்று முடிவு செய்திருந்தாள். தாசுக்கும் ஆரணிக்கும் திருமணம் இனிதே நடந்தது. இதற்குப்பின் ஓரிரு கிழமைகள் மகேந்திரம் லண்டனில் இருந்தார். அவர் திரும்பிப்போகும் நாளும் வந்தது. எல்லோரும் விமான நிலையம் வந்திருந்தார்கள். சோகமயமாக நின்றிருந்தனர். அங்கே இருந்த சோகத்துக்கு எதுவுமே ஈடில்லை.

..... ஒரே மூச்சில் கீழே வைக்காமல் வாசித்து முடித்தேன். இது உமது சுவாரசியமான கதை சொல்லல் முறைக்குக் கிடைத்த வெற்றி. உண்மைக்கு நெருக்கமான (சம கால நெருக்கடிகள்) நன்றாக வந்துள்ளது. இந்தப் பிரச்சினை ஒரு மேட்டுக்குடி வாசிகளுக்கு மட்டுமல்ல சாதாரண நடுத்தரவர்க்கத்தினருக்கும் நிகழலாம். பெருமைப்படுகிறேன் ஒரு வாசகன் என்ற முறையில்.....
நந்தினி சேவியர்

..... ஒரே மூச்சில் கீழே வைக்காமல் வாசித்து முடித்தேன். நீண்டகாலத்துக்குப் பின் இருந்தது. வாசித்தமையால் பிரமிப்பாக கலங்க சில இடங்களில் என் கண்கள் ஆரம்பித்தன. மகேந்திரம் என்ற பாத்திரம் உணர்வு பூர்வமான பாத்திரம்.....
சிறீபாலன்